

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ, ΟΧΙ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΣΤΗΝ πλήρη της ανάπτυξη, ή καλοκαιρινή ζωή. Η θάλασσα, όπως πάντα, έχει τα πρώτα. Λευκά πανιά στις ακτές μας. Πήχτρα οι πλάζ. Πολύχρωμες σκουφίτσες που σμίγουν με τους αφρούς. Σοκολατένια κορμιά πάνω στην άμμο.

Αυτή όμως ή στροφή στη θάλασσα, δημιουργεί και ανάλογες αντιδράσεις. Γιατί, βλέπετε, δεν κάνουμε το μπάνιο μας με ένδυμα περιπάτου. Έχει κι αυτό τη στολή του. Μιά στολή που περισσότερο αποκαλύπτει, παρά σκεπάζει.

Μεμφιμοιρούν γι' αυτό οι άνθρωποι που ανήκουν στην περασμένη και την προπερασμένη γενιά. Βλέπουν τη διαφορά στο γυμνό και ή επιθυμία τους είναι όχι μόνο να ντύσουμε τους γυναικούς, αλλά και να χωρίσουμε τους άντρες από τις γυναίκες στην κοινή πορεία τους στο υγρό στοιχείο.

Συμφωνείτε; Πιστεύετε κι' εσείς μαζί τους, ότι ή διαφορά — αν και όπου υπάρχει διαφορά — προέρχεται από το γυμνό και από την εξοικείωσι σ' αυτό των δύο φύλων; Σοβαρά θα υποστη-

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ρουσίαση στο εξωτερικό σ'α μία χώρα τόσο καθυστερημένη, ώστε να επιβάλει γυναικωνίτη και ανδρωνίτη στην ύγρη επιφάνεια. Κάτι που δεν γίνεται, γιατί τίποτα που είναι αντίθετο στο ρεύμα μιάς εποχής, δεν μπορεί να γίνη, χωρίς εκείνος που το έπιχειρεί να έκτεθι στο κομικό.

Ούτε ή λουτρική περιβολή μπορεί να μεταβληθί με μέτρα αστυνομικά. Κάποτε ο μακαρίτης ο Πάγκαλος — ήταν δικτατορία — θέλησε να μακαρίνη τις φούστες των γυναικών. Αποτυφύλακες σταματούσαν στο δρόμο και ώδηγούσαν στο Τμήμα τις κυρίες που δεν συμμορφώνονταν με τη διαταγή.

Αποτέλεσμα ήταν να γίνη νούμερο ο τόπος και οι κυβερνήτες του.

Αφού, λοιπόν, είναι κάτι που δε γίνεται χωρίς να έκτεθουμε σ'αν χώρα νοσηρά συντηρητική, τί χρειάζεται ή φασαρία;

Οι φωνασκίες σε τίποτ' άλλο δεν συντελούν παρά στο να μεγαλώνουν το κακό, αν δεχθούμε ότι υπάρχει κακό.

Η εξυγίανσι ενός ατόμου ή μιάς κοινωνίας, πρέπει να γίνεται στα μαλακά, με προσοχή, με φρόνησι, χωρίς νεύρα και κακιές, αλλά με αγάπη και καλωσύνη απέναντι εκείνου που π'ας να σώσσης.

Αυτά, όταν ξεκινάμε από την προϋπόθεσι, ότι υπάρχει κακό στο γυμνό της ατής. Όταν πάλι δεν υπάρχει κακό — και πιστεύουμε, ότι δεν υπάρχει — και ή αντίδρασι απ' έξω, καταγγέλλει το φούντωμα της διαφοράς, τότε πονηρεύεις τους νέους ανθρώπους και τους δίνεις την εντύπωσι, ότι βρίσκονται σε κοινωνική αταξία. Το δε αποτέλεσμα δεν είναι να μπουν στο δρόμο της δικής σου αρετής.

Το αποτέλεσμα είναι να μείνουν στο δικό τους δρόμο. Με τη διαφορά, ότι μένοντας σ' αυτόν, έχουν το συναίσθημα του αν-

Πιστεύετε ότι ή διαφορά — αν υπάρχει — προέρχεται από το γυμνό και από την εξοικείωσι σ' αυτό των δύο φύλων;

θρώπου που έφυγε από την ευθεία. Άσκει δέ ολέθρια επίδρασι στην ψυχή ένα τέτοιο συναίσθημα.

Υπάρχει όμως ή διαφορά στην έκτασι που θέλουν να παρουσιάσουν; Και, αν υπάρχει, είναι όλη συγκεντρωμένη στην έρωτική περιοχή και στις αισθησιακές σχέσεις των ανθρώπων;

Να το πρόβλημα. Αν οι νέες γενεές είναι τόσο αμαρτωλές, όσο θέλουν να τις κατηγορούν, θα έπρεπε από καιρό τώρα να εμφανίζον σημεία παρακμής, έκφυλισμού και κοπώσεως.

Στην πραγματικότητα, συμβαίνει το αντίθετο. Παρά τις πολεμικές περιπέτειες, από τις οποίες περάσαμε, σε πιο όραια και σε πιο δυνατή διαμορφώνεται ή ράτσα.

Πιο ψηλά και πιο ζωντανά τα κορίτσια και τ' αγόρια μας από τα παιδιά των «πάλαιων καλών καιρών». Όλο και αραιώνονται οι ζαρωμένοι, οι καχεκτικοί, οι σκυφτοί, οι πρόωρα γερασμένοι.

Αν μάλιστα ήταν καλύτερες οι συνθήκες της ζωής στις λαϊκές τάξεις, θα είχαμε γίνει αγνώριστοι. Καλοδεμένα κορμιά, σβέλτα νειάτα, πιο θετικά, περισσότερο προσγειωμένα, με έντονο τον πόθο να κινηθούν, να δημιουργήσουν, ν' αναδειχθούν.

Διαφορά είναι αυτό; Η μήπως θα πητε, ότι είναι διαφορά ή εξοικείωσι των δύο φύλων; Χωρίς υποκρισίες, δίχως ψεύτικες καταστάσεις, αγόρια και κορίτσια, μπορούν και κυττάζονται στα κατὰ φύρον και αναπτύσσουν φιλικές εκδηλώσεις.

Δεν είναι, εύτυχως, τόσο ψηλά ή στάθμη της διαφοράς. Υπάρχει άλλως διαφορά στις εκδηλώσεις; Υπάρχει ή μεταβατική παρατηρείται στις μεταβατικές περιόδους. Είναι δε στους ή περιόδους που διανύουμε. Μια περίοδος που επιβάλλει προχωρημένους στα χρόνια προσοχή και φρόνησι και ή νέα παιδιά κηρύγματα και εύκολη δημαγωγία. Κατηγορώντας, για διαφορά, αδικούμε και τα παιδιά και τον τόπο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

στη θάλασσα. Πώς να τους ντύσης, πώς να τους ξεχωρίσης;

Αλλά και ποιος θάχη το θάρρος να πάρη ένα μέτρο που θα προσκορούσι στην κοινωνική συνείδησι, όπως ή συνείδησι αυτή διαμορφώθηκε στις μέρες μας, και θα μάς πα-

ραματίζονταν στο δρόμο και ώδηγούσαν στο Τμήμα τις κυρίες που δεν συμμορφώνονταν με τη διαταγή.

Αποτέλεσμα ήταν να γίνη νούμερο ο τόπος και οι κυβερνήτες του.

Αφού, λοιπόν, είναι κάτι που δε γίνεται χωρίς να έκτεθουμε σ'αν χώρα νοσηρά συντηρητική, τί χρειάζεται ή φασαρία;

Οι φωνασκίες σε τίποτ' άλλο δεν συντελούν παρά στο να μεγαλώνουν το κακό, αν δεχθούμε ότι υπάρχει κακό.

Η εξυγίανσι ενός ατόμου ή μιάς κοινωνίας, πρέπει να γίνεται στα μαλακά, με προσοχή, με φρόνησι, χωρίς νεύρα και κακιές, αλλά με αγάπη και καλωσύνη απέναντι εκείνου που π'ας να σώσσης.

Αυτά, όταν ξεκινάμε από την προϋπόθεσι, ότι υπάρχει κακό στο γυμνό της ατής. Όταν πάλι δεν υπάρχει κακό — και πιστεύουμε, ότι δεν υπάρχει — και ή αντίδρασι απ' έξω, καταγγέλλει το φούντωμα της διαφοράς, τότε πονηρεύεις τους νέους ανθρώπους και τους δίνεις την εντύπωσι, ότι βρίσκονται σε κοινωνική αταξία. Το δε αποτέλεσμα δεν είναι να μπουν στο δρόμο της δικής σου αρετής.

Το αποτέλεσμα είναι να μείνουν στο δικό τους δρόμο. Με τη διαφορά, ότι μένοντας σ' αυτόν, έχουν το συναίσθημα του αν-

θρώπου που έφυγε από την ευθεία. Άσκει δέ ολέθρια επίδρασι στην ψυχή ένα τέτοιο συναίσθημα.

Υπάρχει όμως ή διαφορά στην έκτασι που θέλουν να παρουσιάσουν; Και, αν υπάρχει, είναι όλη συγκεντρωμένη στην έρωτική περιοχή και στις αισθησιακές σχέσεις των ανθρώπων;

Να το πρόβλημα. Αν οι νέες γενεές είναι τόσο αμαρτωλές, όσο θέλουν να τις κατηγορούν, θα έπρεπε από καιρό τώρα να εμφανίζον σημεία παρακμής, έκφυλισμού και κοπώσεως.

Στην πραγματικότητα, συμβαίνει το αντίθετο. Παρά τις πολεμικές περιπέτειες, από τις οποίες περάσαμε, σε πιο όραια και σε πιο δυνατή διαμορφώνεται ή ράτσα.

Πιο ψηλά και πιο ζωντανά τα κορίτσια και τ' αγόρια μας από τα παιδιά των «πάλαιων καλών καιρών». Όλο και αραιώνονται οι ζαρωμένοι, οι καχεκτικοί, οι σκυφτοί, οι πρόωρα γερασμένοι.

Αν μάλιστα ήταν καλύτερες οι συνθήκες της ζωής στις λαϊκές τάξεις, θα είχαμε γίνει αγνώριστοι. Καλοδεμένα κορμιά, σβέλτα νειάτα, πιο θετικά, περισσότερο προσγειωμένα, με έντονο τον πόθο να κινηθούν, να δημιουργήσουν, ν' αναδειχθούν.

Διαφορά είναι αυτό; Η μήπως θα πητε, ότι είναι διαφορά ή εξοικείωσι των δύο φύλων; Χωρίς υποκρισίες, δίχως ψεύτικες καταστάσεις, αγόρια και κορίτσια, μπορούν και κυττάζονται στα κατὰ φύρον και αναπτύσσουν φιλικές εκδηλώσεις.

Δεν είναι, εύτυχως, τόσο ψηλά ή στάθμη της διαφοράς. Υπάρχει άλλως διαφορά στις εκδηλώσεις; Υπάρχει ή μεταβατική παρατηρείται στις μεταβατικές περιόδους. Είναι δε στους ή περιόδους που διανύουμε. Μια περίοδος που επιβάλλει προχωρημένους στα χρόνια προσοχή και φρόνησι και ή νέα παιδιά κηρύγματα και εύκολη δημαγωγία. Κατηγορώντας, για διαφορά, αδικούμε και τα παιδιά και τον τόπο.

Αποτέλεσμα ήταν να γίνη νούμερο ο τόπος και οι κυβερνήτες του.

Αφού, λοιπόν, είναι κάτι που δε γίνεται χωρίς να έκτεθουμε σ'αν χώρα νοσηρά συντηρητική, τί χρειάζεται ή φασαρία;

Οι φωνασκίες σε τίποτ' άλλο δεν συντελούν παρά στο να μεγαλώνουν το κακό, αν δεχθούμε ότι υπάρχει κακό.

Η εξυγίανσι ενός ατόμου ή μιάς κοινωνίας, πρέπει να γίνεται στα μαλακά, με προσοχή, με φρόνησι, χωρίς νεύρα και κακιές, αλλά με αγάπη και καλωσύνη απέναντι εκείνου που π'ας να σώσσης.

Αυτά, όταν ξεκινάμε από την προϋπόθεσι, ότι υπάρχει κακό στο γυμνό της ατής. Όταν πάλι δεν υπάρχει κακό — και πιστεύουμε, ότι δεν υπάρχει — και ή αντίδρασι απ' έξω, καταγγέλλει το φούντωμα της διαφοράς, τότε πονηρεύεις τους νέους ανθρώπους και τους δίνεις την εντύπωσι, ότι βρίσκονται σε κοινωνική αταξία. Το δε αποτέλεσμα δεν είναι να μπουν στο δρόμο της δικής σου αρετής.

Το αποτέλεσμα είναι να μείνουν στο δικό τους δρόμο. Με τη διαφορά, ότι μένοντας σ' αυτόν, έχουν το συναίσθημα του αν-

θρώπου που έφυγε από την ευθεία. Άσκει δέ ολέθρια επίδρασι στην ψυχή ένα τέτοιο συναίσθημα.

Υπάρχει όμως ή διαφορά στην έκτασι που θέλουν να παρουσιάσουν; Και, αν υπάρχει, είναι όλη συγκεντρωμένη στην έρωτική περιοχή και στις αισθησιακές σχέσεις των ανθρώπων;

Να το πρόβλημα. Αν οι νέες γενεές είναι τόσο αμαρτωλές, όσο θέλουν να τις κατηγορούν, θα έπρεπε από καιρό τώρα να εμφανίζον σημεία παρακμής, έκφυλισμού και κοπώσεως.

Στην πραγματικότητα, συμβαίνει το αντίθετο. Παρά τις πολεμικές περιπέτειες, από τις οποίες περάσαμε, σε πιο όραια και σε πιο δυνατή διαμορφώνεται ή ράτσα.

Πιο ψηλά και πιο ζωντανά τα κορίτσια και τ' αγόρια μας από τα παιδιά των «πάλαιων καλών καιρών». Όλο και αραιώνονται οι ζαρωμένοι, οι καχεκτικοί, οι σκυφτοί, οι πρόωρα γερασμένοι.

Αν μάλιστα ήταν καλύτερες οι συνθήκες της ζωής στις λαϊκές τάξεις, θα είχαμε γίνει αγνώριστοι. Καλοδεμένα κορμιά, σβέλτα νειάτα, πιο θετικά, περισσότερο προσγειωμένα, με έντονο τον πόθο να κινηθούν, να δημιουργήσουν, ν' αναδειχθούν.

Διαφορά είναι αυτό; Η μήπως θα πητε, ότι είναι διαφορά ή εξοικείωσι των δύο φύλων; Χωρίς υποκρισίες, δίχως ψεύτικες καταστάσεις, αγόρια και κορίτσια, μπορούν και κυττάζονται στα κατὰ φύρον και αναπτύσσουν φιλικές εκδηλώσεις.

Δεν είναι, εύτυχως, τόσο ψηλά ή στάθμη της διαφοράς. Υπάρχει άλλως διαφορά στις εκδηλώσεις; Υπάρχει ή μεταβατική παρατηρείται στις μεταβατικές περιόδους. Είναι δε στους ή περιόδους που διανύουμε. Μια περίοδος που επιβάλλει προχωρημένους στα χρόνια προσοχή και φρόνησι και ή νέα παιδιά κηρύγματα και εύκολη δημαγωγία. Κατηγορώντας, για διαφορά, αδικούμε και τα παιδιά και τον τόπο.

Αποτέλεσμα ήταν να γίνη νούμερο ο τόπος και οι κυβερνήτες του.

Αφού, λοιπόν, είναι κάτι που δε γίνεται χωρίς να έκτεθουμε σ'αν χώρα νοσηρά συντηρητική, τί χρειάζεται ή φασαρία;

Οι φωνασκίες σε τίποτ' άλλο δεν συντελούν παρά στο να μεγαλώνουν το κακό, αν δεχθούμε ότι υπάρχει κακό.

Η εξυγίανσι ενός ατόμου ή μιάς κοινωνίας, πρέπει να γίνεται στα μαλακά, με προσοχή, με φρόνησι, χωρίς νεύρα και κακιές, αλλά με αγάπη και καλωσύνη απέναντι εκείνου που π'ας να σώσσης.

Αυτά, όταν ξεκινάμε από την προϋπόθεσι, ότι υπάρχει κακό στο γυμνό της ατής. Όταν πάλι δεν υπάρχει κακό — και πιστεύουμε, ότι δεν υπάρχει — και ή αντίδρασι απ' έξω, καταγγέλλει το φούντωμα της διαφοράς, τότε πονηρεύεις τους νέους ανθρώπους και τους δίνεις την εντύπωσι, ότι βρίσκονται σε κοινωνική αταξία. Το δε αποτέλεσμα δεν είναι να μπουν στο δρόμο της δικής σου αρετής.

Το αποτέλεσμα είναι να μείνουν στο δικό τους δρόμο. Με τη διαφορά, ότι μένοντας σ' αυτόν, έχουν το συναίσθημα του αν-

θρώπου που έφυγε από την ευθεία. Άσκει δέ ολέθρια επίδρασι στην ψυχή ένα τέτοιο συναίσθημα.

Υπάρχει όμως ή διαφορά στην έκτασι που θέλουν να παρουσιάσουν; Και, αν υπάρχει, είναι όλη συγκεντρωμένη στην έρωτική περιοχή και στις αισθησιακές σχέσεις των ανθρώπων;

Να το πρόβλημα. Αν οι νέες γενεές είναι τόσο αμαρτωλές, όσο θέλουν να τις κατηγορούν, θα έπρεπε από καιρό τώρα να εμφανίζον σημεία παρακμής, έκφυλισμού και κοπώσεως.

Στην πραγματικότητα, συμβαίνει το αντίθετο. Παρά τις πολεμικές περιπέτειες, από τις οποίες περάσαμε, σε πιο όραια και σε πιο δυνατή διαμορφώνεται ή ράτσα.

Πιο ψηλά και πιο ζωντανά τα κορίτσια και τ' αγόρια μας από τα παιδιά των «πάλαιων καλών καιρών». Όλο και αραιώνονται οι ζαρωμένοι, οι καχεκτικοί, οι σκυφτοί, οι πρόωρα γερασμένοι.

Αν μάλιστα ήταν καλύτερες οι συνθήκες της ζωής στις λαϊκές τάξεις, θα είχαμε γίνει αγνώριστοι. Καλοδεμένα κορμιά, σβέλτα νειάτα, πιο θετικά, περισσότερο προσγειωμένα, με έντονο τον πόθο να κινηθούν, να δημιουργήσουν, ν' αναδειχθούν.

Διαφορά είναι αυτό; Η μήπως θα πητε, ότι είναι διαφορά ή εξοικείωσι των δύο φύλων; Χωρίς υποκρισίες, δίχως ψεύτικες καταστάσεις, αγόρια και κορίτσια, μπορούν και κυττάζονται στα κατὰ φύρον και αναπτύσσουν φιλικές εκδηλώσεις.

Δεν είναι, εύτυχως, τόσο ψηλά ή στάθμη της διαφοράς. Υπάρχει άλλως διαφορά στις εκδηλώσεις; Υπάρχει ή μεταβατική παρατηρείται στις μεταβατικές περιόδους. Είναι δε στους ή περιόδους που διανύουμε. Μια περίοδος που επιβάλλει προχωρημένους στα χρόνια προσοχή και φρόνησι και ή νέα παιδιά κηρύγματα και εύκολη δημαγωγία. Κατηγορώντας, για διαφορά, αδικούμε και τα παιδιά και τον τόπο.

Αποτέλεσμα ήταν να γίνη νούμερο ο τόπος και οι κυβερνήτες του.

Αφού, λοιπόν, είναι κάτι που δε γίνεται χωρίς να έκτεθουμε σ'αν χώρα νοσηρά συντηρητική, τί χρειάζεται ή φασαρία;

Οι φωνασκίες σε τίποτ' άλλο δεν συντελούν παρά στο να μεγαλώνουν το κακό, αν δεχθούμε ότι υπάρχει κακό.

Η εξυγίανσι ενός ατόμου ή μιάς κοινωνίας, πρέπει να γίνεται στα μαλακά, με προσοχή, με φρόνησι, χωρίς νεύρα και κακιές, αλλά με αγάπη και καλωσύνη απέναντι εκείνου που π'ας να σώσσης.

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Ευδύμα ενσταντανέ

ΜΟΥ δινούνται! Νεαρή κοπέλλα — έτών μόλις 17 — μπήκε σ' ένα κομμωτήριο και ζήτησε από τον κομμωτή να της κάνει μια ειδική περμανάντ, που είναι πολύ της μόδας. Όταν ύστερα από δυό ώρες ή περμανάντ είχε τελειώσει ή κοπέλλα έμοιαζε με Μάου-Μάου. Κατσαρά μαλλιά, όλο δακτυλίδια, ανηφορίζαν στο κεφάλι της και στεκόταν σαν άγρια, πλαισιώνοντας σαν προδιά το πρόσωπό της. Η κοπέλλα τσάκωσε στον καθρέφτη και ένθουσιόσθηκε.

— Ώραία! είπε.

Και έφυγε. Άλλά την επόμενη καταπλέει στο κομμωτήριο αγανακτισμένη ή μαμά, κοιμόντας την κόρη και δείχνοντας το εξαλλο κεφάλι της.

— Τι κατάστασις είναι αυτή! Τι κεφάλι είναι αυτό που κάνετε στο παιδί μου; Υπαρξίσιον την κάνετε; Για όνομα του Θεού! Ρεζίλι νινήκαμε!

Από τις φωνές αναστατώθηκε το κομμωτήριο κι' ολόκληρη ή γύρω περιοχή. Άλλά τα γεγονότα έπι μιάς γυναικείας κεφαλής ούκ απογίνονται. Και όλη ή φασαρία τελείωσε με μιά σοφή παρατήρησι του ψυχολόγου κομμωτού:

— Άκούστε να σας πω ένα πράγμα μαντάμ. Για ν' αλλάξη το άποδω του κεφαλιού της κόρης σας, πρέπει προηγουμένως ν' αλλάξη το ... άπομέσα!

Ασφαλώς θα την γνωρίζετε. Είναι ο τύπος της γυναικας που τα ξέρει όλα και που στην πραγματικότητα όλα τ' άγνοεί. Σ' ένα πάρτυ το άκρωμο και άνούσιο αυτό λουλούδι με τη θαλασσιμένη ηλικία της νεότητος, παίρνει μέρος σε μιά καλλιτεχνική συζήτηση. Άλλοίμονο! Λέπει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή.

Άρχίζει με μιά ιστορική αναδρομή των διασημών (μοιτρο) της παλέτας και άνακεφαλαιώνοντας τις πληροφορίες της ξετινάζει το άκροατήριό της.

— Άπ' άπου έλους τους ζωγράφους στέκει ή επιβλη-

μερικά ψάρια. Τηνάσιέ τα. Έχω και μερικές μπριζόλες, ψήσε της.

Το γκαρσόνι τον κυττά άπορημένο.

— Και τί θα πάρετε άπ' το κατάστημα;

— Τέσσερες μπύρες, δυό νερά και μιά σαλάτα...

Δυστυχώς, όμως, το κατάστημα διαφωνούσε με τους οικονομικούς συνδυασμούς του οικονομολόγου. Έτσι άναγκάστηκε να το ριξη στην σπατάλη και να παραγγείλ η επί πλέον και δυό μεριδες τηνανιτές πατάτες!

Το δείπνο ήταν επίσημο. Οι τουαλέτες των γυναικών έζωμες. Τα λόνια όλων μετρημένα και οι ματιές κάδεις στον κύκλο των πιατών.

Άλλοιμονο! Δείπνο έδε πρεοβία. Κι' όμως... Η κυρία που καθόταν στη μέση του μεγάλου τραπέζιού βρίσκει σε διαρκή άμνηστία. Έχει χάσει το μαντήλι της και ψάχνει να το βρη στο κοράζ της, που είναι ή κρυψώνα των μικρών μαντηλιών στις έξωμες τουαλέτες. Ψάχνει με τα δακτυλά της κι' όλο ψάχνει και τελείωσι δεν έχουν οι βυθομετρήσεις της.

Οι νευρικές κινήσεις της άρχίζουν να παραοούρουν τ' άντρικά βλέμματα άπάνω της. Το θέαμα γίνεται ένδιαφέρον, σκανδαλιστικό.

Η κυρία άπομακρύνεται, κάθεται στο μεγάλο τραπέζι του χώ και την ύ-

μερικά ψάρια. Τηνάσιέ τα. Έχω και μερικές μπριζόλες, ψήσε της.

Το γκαρσόνι τον κυττά άπορημένο.

— Και τί θα πάρετε άπ' το κατάστημα;

— Τέσσερες μπύρες, δυό νερά και μιά σαλάτα...

Δυστυχώς, όμως, το κατάστημα διαφωνούσε με τους οικονομικούς συνδυασμούς του οικονομολόγου. Έτσι άναγκάστηκε να το ριξη στην σπατάλη και να παραγγείλ η επί πλέον και δυό μεριδες τηνανιτές πατάτες!

Το δείπνο ήταν επίσημο. Οι τουαλέτες των γυναικών έζωμες. Τα λόνια όλων μετρημένα και οι ματιές κάδεις στον κύκλο των πιατών.

Άλλοιμονο! Δείπνο έδε πρεοβία. Κι' όμως... Η κυρία που καθόταν στη μέση του μεγάλου τραπέζιού βρίσκει σε διαρκή άμνηστία. Έχει χάσει το μαντήλι της και ψάχνει να το βρη στο κοράζ της, που είναι ή κρυψώνα των μικρών μαντηλιών στις έξωμες τουαλέτες. Ψάχνει με τα δακτυλά της κι' όλο ψάχνει και τελείωσι δεν έχουν οι βυθομετρήσεις της.

Οι νευρικές κινήσεις της άρχίζουν να παραοούρουν τ' άντρικά βλέμματα άπάνω της. Το θέαμα γίνεται ένδιαφέρον, σκανδαλιστικό.

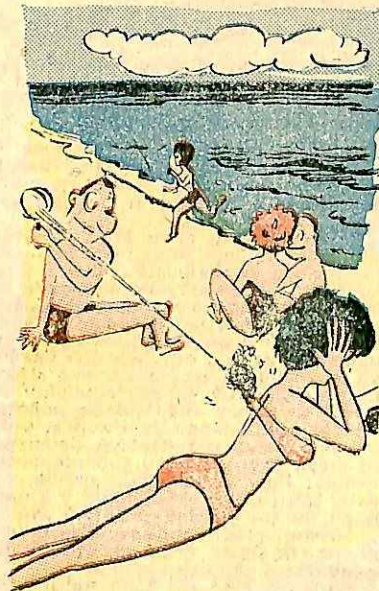
Η κυρία άπομακρύνεται, κάθεται στο μεγάλο τραπέζι του χώ και την ύ-

μερικά ψάρια. Τηνάσιέ τα. Έχω και μερικές μπριζόλες, ψήσε της.

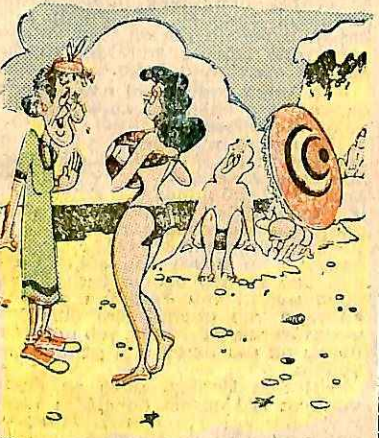
Το γκαρσόνι τον κυττά άπορημένο.

— Και τί θα πάρετε άπ' το κατάστημα;

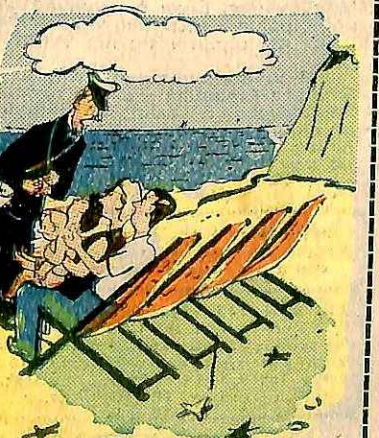
— Τέσσερες μπύρες, δυό νερά και μιά σαλάτα...

Παιχνίδια της άμμουδιάς.

— Ο άντρας μου δεν θα μ' άφηνε ποτέ να έμφανιστώ με τέτοιο μαγιώ... Είναι φοβερά ζηλιάρης!...

Μιά σκοτεινή οικογένεια νοικιάζει καρέκλες στην πλάζ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιεκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡ. 5000

Η Σουσού μας αϊφινιδιάζεται. Τον Μορταντέλλα δεν τον έχει άκουστά. Τί σημασία όμως έχει αυτό μπρος στην παντογνωσία της; Κυματίζει τα χείλη της άλλοιθωρίζει και άπαντα στην πρόκλησι:

—Μπορεί, κύριε. Άλλά έγω τον Μορταντέλλα τον βρίσκω λιγάκι άνούσιο!

Και ο άκρεϊος συζητητής, συμπληρώνει την... πλάκα!

—Ζήτημα γούστου. Όταν όμως συνοδεύεται από καλό κρασί, ο Μορταντέλλα δεν είναι καθόλου άνούσιος!

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγήν.

Και ή παντογνώστις κυρία έτράπη κατέρυθρος εις φυγή

ρει την απόφασι να μὴν ἀπα-
 τήσῃ οὐ κανένα. Γυρίζοντα
 σπῆτι της μ' ὅλα ἐκείνα
 γράμματα, σκέψητι πῶς ἐ-
 τα διάβασε μόνο ἀπὸ περι-
 γεια. Στὴν ἀρχὴ διασκέβαν-
 με τὸ διδάσκαυ τους, ἐπει-
 ῶμας ὅλες ἐκείνες οἱ ἐρωτι-
 κὰ φράσεις, οἱ ὑπανηγοί, τὴ
 πρακτικὸν ποὺ τὴν γύρευαν τὴν
 προκάλεισαν ἀδία.

Μόνο ἐνα γράμμα ἀπ' ἀ-
 τὰ της ἔκανε ἐντύπωσι. Ὅτι
 γραμμένον ἀπλά... Μόλις ἤτε-
 να ἐγκόμισα στὴν ομορφίαν τῆς
 καὶ στὸ ἐλλειμμα της, ποὺ ὁ
 ναιστος τὸ παρομοίαζε σὲ

ρει την απόφασί να μην άπα-
 τηση ός κανένα. Γυρίζουν
 οπισί της μ' όλα εκείνα τα
 γραμμάτια, σκέφτοντ πως
 τα διάσελ μόνο από περί-
 γεια. Σίτην άρχή διασκα-
 μέτο μω το διάσκαμ τους, έπει-
 σόμος όλεις εκείνες οι έρωτικ-
 φράσεις, οι ύπαινωγοί, οι
 κρατεσού που τής γύρευαν
 προκαλέσαν άσθια.
 Μόνον ένα γραμμάτι άπ' α-
 τής τής έκανε έκπλωση. "Ητ
 γραμμάτιον απλά... Μόλις ή-
 έναι έγκώμιον στίν όμορφία ή
 που τόν έλεμμεν της, που ό
 γνωστός το παρομοιάζε σ
 καρφέρισμα μιάς ελαιοθήρ
 καρδίας. Δέν τής ήττούσε κ
 νένα κρατεσού, την παρακ-
 λούσε, όμως, αν ήθελε νά τ
 άπάντησιν, να στείλν το γρα-
 μα τήν στί «Ποστ-ρεσάντ».
 "Η Μαρτίν έπιστάει ή τ' ό-
 λα γραμμάτια και κράτησε
 νον αυτό.
 Τήν άλλην μέρα έπειτ' ά-
 το γραφεσί της μόνν τήν
 μαρτα της άναστιάσασε.
 Γραμμάτι έγράψανόσιν και τ
 έγραψε, "Επειτα βήλκε και τ
 ευχόμηνος το γραμμάτι, περ-
 μένοντας κιόλας μ' άγων-
 ήν την άπάντησιν το άγνώστου.
 "Έλασε την άπάντησιν του
 λίγες μέρες, "Ανοίξε το γρα-
 μα του μ' άνοιπομονσηία κ
 είδε πως είχε γεμισέ δυό
 λόκληρες σελίδες. "Ο άγνω-
 στός τής μιλούσε γιά τόν
 αυτό του, τήν πληροφορού-
 πωσ τήν μηχανικός σέ μ
 μεγάλη έταιρεία, τής "Ελ-
 μετά τα νεανικά του χρόνια
 τά είχε περάσιν στί έξωτερι-
 κήν και που ήταν τά όρασί-
 της ζωής του. Μετά όμως
 χαν έρβει οι άπογοητεύσει
 τής ζωής του.
 "Η Μαρτίν διάσάζε το γρα-
 μα του άγνώστου που τό
 όπογραμεί με τ' όνομα Μισ-
 κή' έννοιόσε μιά παράξενη συ-
 κίνησι. Θά ήταν γι' αυτόν ή
 άδελφή ή μιά φιλενάδα;
 Μισέλ ήταν μαζί της ελίκ-
 νής; "Άραγε τής έγραφε ή
 αυτό γιά νά ή συκίνησι

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μεγάλες μισολογικές διαφορές θα στερήσουν εφέτος το Βασιλικό Θέατρο από κορυφαίους καλλιτέχνες όπως είναι η Παζινίνο, ο Μινωτής, η Μαγγελίδου, η Ρωμνή κ. ά.

Χαρακτηριστικό είναι ότι οι ανώτεροι ηθοποιοί ζητούνται κατά μέσο όρο μισθό 15 περίπου εκατομμυρίων, ενώ ο μεγαλύτερος μισθός της Κρατικής Σκηνής δεν υπερβαίνει σήμερα τα 4½ εκατομμύρια.

Έξαιρέσι αποτέλεσε μόνο η Ελσα Βερνή, που παρά τις επιτυχίες που σημείωσε τελευταία στην Εuryππη δέχθηκε να συνεργασθεί με το κρατικό θέατρο με το μισθό των 4½ εκατομμυρίων.

—Ο μικροσκοπικός «Γαλάς μασέτρος» Αντζελό Καβαλάρου, που χάρισε στο αθηναϊκό κοινό μια ελπιόλη μουσική απόλαυση έδειξε μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία. Πριν έξη ακριβώς χρόνια, όταν ήταν έπιτα μόλις έτών, πήγε για πρώτη φορά με τον πατέρα του, που ήταν έδουθυτης τότε της άστυνομίας, στην όπερα της Πίζας, όπου παίζοντας ο «Κουρέας της Σεβίλλης».

Κατά την διάρκεια όμως της παραστάσεως οι πρωταγωνιστές του έργου άντελλήθησαν τον μικρό Καβαλάρου, που έκάθητο στις πρώτες σειρές της πλατείας να κοινα ρυθμικά τα χέρια του!

Μετά την παραστάση τον ανέβασαν στα παρασκήνια όπου κατάλαβαν άμέσως ότι έπρόκειτο για μια μεγάλη μουσική έδιοφυΐα, αφού ως έκείνη τη στιγμή δεν είχε άκομα έδσα μουσική.

Ύστερα από λίγες μέρες ο μικρός Καβαλάρου έδιπνυσε η έπιτυχία μια μαθητική συναυλία και σε τρία χρόνια, έπειτα από ειδικές σπουδές, τα άσκολυτέρα συμφωνικά έργα.

—Τα λαϊκά τραγούδια, που είχαν τόση άπήχηση στο ελληνικό κοινό, είναι πάλη πολύ της μόδας.

Έτσι μετα την Βέμπο, τη Βλαχοπούλου και τη Νικολαΐδου, οι άδελφές Καλουτά άξ λανσάρουν στην έδα έπιβέση, την «Τρόλλυ μπάς» ένα καινούργιο λαϊκό τραγούδι που μασέτρον κ. Ριτοκοί άρρη, με τον τίτλο «Έπίδες»!

—Στον Πειραιά, έξ άλλου, τόσο πολύ άρέσουν τα λαϊκά τραγούδια ώτε τα ένα από τα δύο θερινά θέατρα, για να συναγωνιστή τον Τσιτσάνη με το συγκροτήμα του παρουσιάζει δύο από τις γνωστότερες βεντέττες του μουσικού έατρου σε μια σειρά από ρεμπέτικα τραγούδια.

—Η Εύα Μπρίκα, μετά τα κινηματογραφικά καλλιτεσιέα άδειμάζει τώρα την τυχή της και στη σκηνή. Ύστερα από μαθημάτων που τις έδωσε ο άσέτρος κ. Κανελλίδης έπρόκειται να κάν την έμφάνισή της σε ένα κέντρο της νύκτες.

—Ύστερα από μεγάλες άναστήσεις στις συνοικίες της Άθήνας, ο Όρέστης Λάσκος άπεκάλυψε μια καινούργια Ροζαλίντο, που παρουσιάζει τις τελευταίες μέρες στο «Βεροντέ» της Λεωφόρου «Άλεξάνδρας. Είναι η μικρούλα Εύα Μισός, μόλις 6 έτών που τραγουδά, άρχει και μιμείται τις πιο γνωστές νύκτες.

—Η κινηματογραφική έταιρεία («Άν. Ζερβός» έτοιμάζει για την προσέχ κινηματογραφική σαΐζον πέντε καινούργιες ελληνικές ταινίες. Έιδιατερα γίνεται λόγος για ένα έπιτοπο άστυνομικό φίλμ με τον τίτλο «Ποντικός».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

΄Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγράφου άδειας της Διεύθυνσεως του «Έλληνικού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τω άρθρω 6 § 7
τoυ Α. Ν. 1092/1938

Έιδικότης—Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βεσσαρίωνος αρ. 3. Ύψώνυος Τυπογραφείω: Σπύρος Μπέλλας, άδς Δύσεως, Ν. Έρακλειον.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησις	Δρχ. 280.000
» Έξάμηνος	» 140.000
» Τρίμηνος	» 70.000

Έμβάσις καλ Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής καλ Έξωτερικού διά τραπεζιτικής τοιαύτης προς τον κ. Ιω. Παπαγεωργίου.

Μεγάλες μισολογικές διαφορές θα στερήσουν εφέτος το Βασιλικό Θέατρο από κορυφαίους καλλιτέχνες όπως είναι η Παζινίνο, ο Μινωτής, η Μανωλίδου, η Ρωμήν κ. ά.

Χαρακτηριστικό είναι ότι οι ανώτερης θέσης οι άνθρωποι ζήτησαν κατά μέσο όρο μισθό 15 περίπου εκατομμυρίων, ενώ ο μεγαλύτερος μισθός της Κρατικής Σκηνής δεν υπερβαίνει σήμερα τα 4½ εκατομμύρια.

Έξαιρέσι αποτέλεσε μόνο η Ελσα Βερνί, που παρά τις επιτυχίες που σημείωσε τελευταία στην Ευρώπη δέχθηκε να συνεργασθεί με το κρατικό θέατρο με το μισθό των 4½ εκατομμυρίων.

— Ο μικροσκοπικός Ιταλός αστρονομός "Αντζελο Καβαλάρο" που χάρισε αθλητικά κοινά, έλθνην μουσική ιστορία, πλιν έξη ακριβώς χρόνια, όταν ήταν έπιτά μόλις έτων, πήγε για πρώτη φορά με τον πατέρα του, που ήταν διεύθυντης τότε της άστυνομίας, στην όπερα της Πίζας, όπου παίζόταν ο «Κουρέας της Σεβίλλης».

Κατά την διάρκεια όμως της παραστάσεως οι πρωταγωνιστές του έργου άντελθθησαν τον μικρό Καβαλάρο, που έκάθητο στις πρώτες σειρές της πλατείας, να κουνά ρυθμικά τα χέρια του!

Μετά την παραστάση τον ανέβασαν στα παρασκηνία όπου κατάλαβαν άμέσως ότι έπρόκειτο για μία μεγάλη μουσική ιδιοφυία, αφού ως έκείνη τη στιγμή δεν είχε άκομα ιδέα μουσική.

— Ύστερα από λίγες μέρες ο μικρός Καβαλάρο διόηυνε μ' επιτυχία μία μαθητική συνάληλη και ές τρία χρόνια, έπειτα από ειδικές σπουδές, τα δυσκολότερα συμφωνικά έργα.

— Τα λαϊκά τραγούδια, που είχαν τόση άπληξη στο ελληνικό κοινό, είναι πάλη πολύ της μόδας.

— Έτσι μετά την Βέμπο, τη Βλαχοπούλου και τη Νικολαΐδου, οι άδελφές Καλνταύ θα λανσάσουν στην ένα έπιθεώρησι «Τρόλλεϋ μπάς» ένα καινούργιο λαϊκό τραγούδι που μιστρού κ. Ριτοκάρρη, με τον τίτλο «Έπαςος»!

— Στον Πειραιά, έξ άλλου, τόσο πολύ άρέσουν τα λαϊκά τραγούδια ώτε τα ένα από τα δύο θερινά θέατρα, για να συναγωνιστή τον Τσιτσάνη, το συγκροτήμα του παρουσιάζει δύο από τις γνωστότερες βεντέττες του μουσικού έατρου σέ μία σειρά από ρεμπέτικα τραγούδια.

— Η Εύα Μπρίκα, μετά τα κινηματογραφικά καλλιστεία, έτοιμάζει τώρα την τυχή της και στη όκνην. Ύστερα από μαθημένα που τις έδωσε ο μιστρού κ. Κανελλίδης, πρόκειται να κάνη την έμφάνισι της σέ ένα κέντρο ως ντίκες.

— Ύστερα από μεγάλες ανάσπασεις στις συνοικίες της Άθήνας, ο Όρέστης Λάσκος άπεκάλυψε μία καινούργια Ροζαλίντα, που παρουσιάζει τις τελευταίες μέρες στο «Βερντέν» της Λεωφόρου.

— Άλεξάνδρος, Είηλι ή μικρούλα Εύα Μισός, μόλις 6 έτων που τραγουδά, άρεσει και μιμείται τις πιο γνωστές ντίκες.

— Η κινηματογραφική έταιρεία («Άν. Ζερβός» έτοιμάζει για την προσέκη κινηματογραφική σαιζόν πέντε καινούργιες ελληνικές ταινίες. Ίδιαίτερα γίνεται λόγος για ένα ιδιότυπο άστυνομικό φίλμ με τον τίτλο «Ποντικός».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Άπαγορεύεται η άνοδοήσεις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχος άνευ έγγράφου άδειας της Διεύθυνσεως του «Έσσηνρου».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τώ Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης-Διεύθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βσσαρόμονας αρ. 3. Ύψωνος Τυπογραφείω: Σπύρος Μπέλλας, άδός Δύσεως, Ν. Έρακλειον.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΎ	Έτησια	Άρχ. 280.000
»	Έξάμηνος	» 140.000
»	Τρίμηνος	» 70.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης πρós τόν κ. Ιω. Παπαγεωργίου.

μας; — Μήπως κανένα ἀπ' τὰ γραφικὰ νησάκια
Ἡ ἐρώτησις μου ἤρесе. Καθότι τὰ νησάκια μου ἀ-
ρέσουν καὶ ἀμέσως ἐρωτῶ:
— Ρωτήστε, παρακαλῶ. Μήπως πωλεῖται ἡ Ρόδος.
Καὶ ἂν ἡ Ρόδος δὲν πωλεῖται, ρωτήστε γιὰ τὴν Κέρ-
κυρα.
Ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μεσίτου, εἶδα ἕνα
τολμηρὸν καὶ ἀναιδὲς μειδίαμα καὶ ἐρωτῶ:
— Πρὸς τί γελάς, βλάξ;
Ὁ ἄνθρωπος κατεβάζει τὸ κεφάλι (κουτὸς ὁ καυ-
μένος) καὶ τραυλίζει:
— Μά, κυρία μου, μὲ ρωτᾶτε πόσο κάνει ἡ Κέρκυρα

κός ἐγὼ τὶς ἀγοράζω μαζί μὲ τὰ σκουπίδια τῶν ἀνακτορῶν μου. (Φάτε καὶ μία παρεμπιπτόντως).

Τὸ καλύτερον, λοιπόν, μοῦ κάνει γούστο ἐφέτος νὰ παραθερίσω εἰς Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μὴ παραπονηθῇ ἡ καὶ μὲν, ὅτι μόλις ἤλθα, τὴν ἀφίνα πάλιν καὶ προτιμῶ τὰ ἐξωτερικά. Προσκαλῶ, λοιπόν, εἰς τὰ μέγαρά μου ἀρμόδιον μεσίτην, γνωρίζοντα ἀπὸ τέτοια καὶ τοῦ δίδω τὴν ἀδειαν νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρός μου. Ἄ, τὸν πτωχούλη! Εἶναι ἓνας κύριος πενηντοκατῆς καὶ ἑνεκα παρουσιάσεως ἐμπρός μου, ἐπλήθυκε καὶ ἐσιδερώθηκε καλά καὶ τρέμει ἀπὸ δικαίαν συγκίνησιν.

— Ὡμίλει, πτωχέ, τοῦ λέω, παρολόν ὅτι τὸ μουστακάκι σου ἀνόητον καὶ μὲ ἔνοχηλῃ. Ἡμπορεῖς νὰ τὸ ἐυρίσῃς προηγούμενος;

Ὑποκλίνεται ὁ δυστυχής:

μου;

— τὸ χαρίζω, πρὸς τὸ παρόν, ἀλλὰ δευτέραν μὴ τολμήσῃς νὰ παρουσιασθῇς ἐμπρὸς τείτοιο ἀνόητον μουστακάκι, καθότι ἀπρέλῃ ἀσεβείας πρὸς μίαν κυρίαν πολυτελείαν, εἰ συγχωρήτῃ.

ἔδερ μαίτη!

ὁ πρόλογος, Ἀκολούθως τοῦ ἐξηγῶ, ὅτι παραθερίσιμόν καὶ τί νομίζει ὡς ἀρμόδια α.

ἡδύσας, τοῦ λέω, ἀποκρούεται, καθότι τὴν ἴσα εἰς τὰ παρελθόντα. Γλυφάς, ἀποκορούσης, καθότι παραθερίζουσι οἱ τσοκαριεῖς, καὶ Βουλιγαμένους οὔτε συζητῶ. καθότι εἰναλέων καὶ ἀναιδῶν παραθεριστῶν.

ὁ Ψυχικό;

αγλούτσικο!...

Ἄ! Ἐκάλη;

ἀποκρούεται. Καθότι κατοικοῦν ἐκεῖ κατὰ ἔνενος πρὸς τίς βλέπω καὶ μὲ πιάνει ἀηδία.

ὁ Καστρί;

Ἄστειο πράγμα!

ρωτῶνται βουνό;

αὐλητῆν!

ἥπως κανένα ἀπ' τὰ γράφικα νησάκια;

μου ἤρεσε. Καθότι τὰ νησάκια μοῦ ἀρεσώως ἐρωτῶ:

παρακαλῶ. Μήπως πωλεῖται ἡ Ρόδος;

ος δὲν πωλεῖται, ρωτῆστε γιὰ τὴν Κέρκυρα;

ὶς τὸ πρόσωπον τοῦ μεσίτου, εἶδα ἕνα ἀναιδέως μειδίμα καὶ ἐρωτῶ:

γελᾷς, βλάξ;

ς κατεβάζει τὸ κεφάλι (κουτὸς ὁ καὶ αὐλίζει:

α μου, μὲ ρωτᾶτε πόσο κάνει ἡ Κέρκυρα

— Πτωχοὶ ἄνθρωποι! Φάτε λίρες! Προσωπικὸς δὲν μοῦ χρειάζεται καὶ τίς ἔχω γιὰ τίς κόττες!...

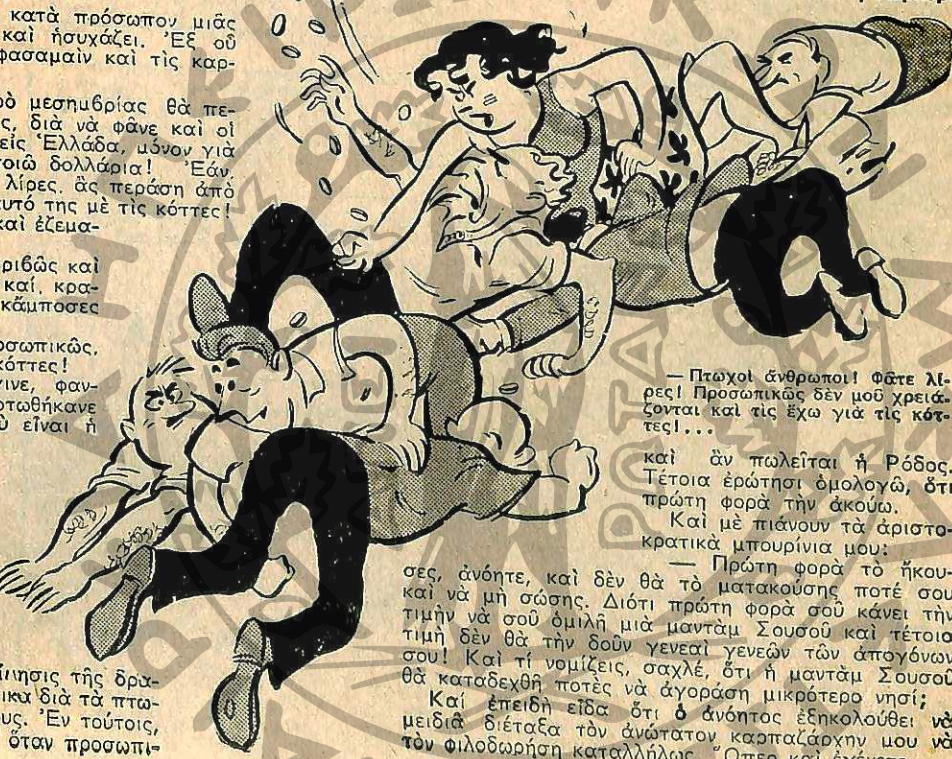
καὶ ἂν πωλεῖται ἡ Ρόδος. Τέτοια ἐρώτησι ὁμολογῶ, ὅτι πρώτη φορά τὴν ἀκούω.

Καὶ μὲ πιάσουν τὰ ἀριστοκρατικὰ μπουρινία μου:

— Πρώτη φορά τὸ ἤκουσα καὶ δὲν θὰ τὸ ματακούσης ποτέ σου ὥσης. Διότι πρώτη φορά σοῦ κάνει τὴν ἡμιῆλ μιά μαντὰμ Σουσού καὶ τέτοια τὴν δοῦν γενεὰ γενεῶν τῶν ἀπογονῶν νομίζει, σαχλέ, ὅτι ἡ μαντὰμ Σουσού ἢ ποτέ νὰ ἀγοράσῃ μικρότερο νησί;

ἢ εἶδα ὅτι ὁ ἀνόητος ἐξηκολούθει νὰ ἔα τὸν ἀνώτατον καρπαζάροντα μου νὰ σὴ καταλήλῃ. Ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

— Πρώτη φορά τὸ ἤκου-
καὶ νὰ μὴ σώσης. Διότι πρώτη φορά σου κάνει τὴν
τιμὴν νὰ σοῦ δῶλῃ μιά μαντίαν Σουσουὶ καὶ τέτοια
τιμὴν δὲν θὰ τὴν δοῦν γεναὶ γυνεῶν τῶν ἀπογόνων
σου! Καὶ τὶ νομίζεις, σπαλέ, ὅτι ἡ μαντίαν Σουσουὶ
θὰ καταδεχθῇ ποτές νὰ ἀγοράσῃ μικρότερο νησί;
Καὶ ἐπειδὴ εἶδα ὅτι ὁ ἀνόνητος ἐξηκολούθει νὰ
μειδιά διέτασα τὸν ἀνώτατον καρζαζόρχην μου νὰ
τὸν φιλοδώρησῃ καταλλήλως. Ὅπως καὶ ἐγένετο.

Η ΜΑΝΤΙΑ ΣΟΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α

Ήταν ένας γεροντάκος κοντός και κυ-
τωμένος, που περιποιούτανε πενήντα όλο-
κληρά χρόνια τόν κήπο τών Μονταίκων. Για

Στὸ φῶς τοῦ λυχναρίου, ὁ Ρωμαῖος διά-

ΡΩΜΑΙΟΣ
καὶ
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

—

— Έμπρος, λοιπόν! Πάρετε!

2

— Δέν ακούσεις;... Ξανάπε ο Ρολάνδος Φόσκι. Σε ρώτησα να μου πής το όνομα του αγνώστου αυτού που επιβουλεύτηκε την τιμή μου... Πού με τη συνενοχή σου ποδοπάτησε την υπόληψή μου, ριχνοντας στο δούρκο το περήφανο όνομά μου —ένα από τα πιο λαμπρά όλης της Ιταλίας!...

Πάλι δεν αποκρίθηκε η Λουκρέτσια. Επινόνα κλειστό το ωραίο στόμα, έμοιαζε με τη σιωπή του σά να περιφρονή θαυτιά το νόμιμο σύζυγο...

— Έξαλλος ο Ρολάνδος, την κούνησε δυνατά:

— Πρόσεξε! της φώναξε. 'Η όργη μου θάνα τρομερή κι' η έκδική μου θα πέση άλυπτα άπάνω στο κεφάλι σου!... 'Ενέ μπορείς, με δυο μόνο λόγια σου να την μετατοπίσης άπάνω στον έραστή σου... Αυτόν μισώ πιο πολύ! έσένα, ό,τι και να κανες, σ' αγαπώ πάντα...

Τώρα, όμως, λήθηκε η σιωπή της ωραίας γυναίκας. Τα πρασινογάλανα μάτια της άστράφανε γεμάτα μίσος, ενώ τα κοράλλια των χειλιών της άνοιξαν για ν' άφίσουνε να περάσουνε τα λόγια της, γεμάτα περιφρόνηση κι' άσυγκράτητη όργη:

— Μ' αγαπάς;... Και πώς μπορείς να την έκδηλώσης αυτή την αγάπη σου;... Με έγωισμό και άδιαφορία!... Μ' έχεις κλειδώμενη μέσα στο σπίτι σου, που δε διαφέρει σε τίποτα από φυλακή, και συ γυρίζεις και γλεντάς έξω, με ύποπτες συντροφίες, με γυναίκα του δρόμου, περιφρονώντας τη γυναίκα μου άξιοπρέμου;...

— Λουκρέτσια!...

— Σε μισώ! Άκούς; Σε μισώ από καιρό... Δε ζητούσα παρά άφορμή να σ' έκδικώ... Να δοθώ σε κάποιον που ν' αγαπώ, με την ψυχή και με το σώμα, παίρνοντας έτσι την έκδική μου και ξεδιψάζοντας λίγο με θερμό έρωτα τις αίσθήσεις μου, παγωμένες από το άποικροτικό πλήσιασμά σου!... Κι' ό κάποιος αυτός βρέθηκε!...

— Ποιος είναι;... Ποιος είναι;... ούρλιασε ό Φόσκι.

— Ένα χαμόγελο, γεμάτο περιφρόνηση χάραζε τα σαρκώδη χείλια της ωραίας Βερονέζας:

— Ποιος είναι;... Μά, για το Θεό, με νομίζεις τόσο τρελή για να προδώσω το όνειρό μου σε σένα;... Να παραδώσω το λευκόπτερο έρωτά μου στο όλομαυρο όρνεο που ζητάει να τον κατασπαράξη;... — Ποιος είναι;... ξαναρώτησε άφρισμένος ό Ρολάνδος.

— Η Λουκρέτσια μισόκλεισε ήδονικά τα μάτια της κι' ένωσε τα χέρια της:

— Είναι ό μεγάλος διαλεχτός της καρδιάς μου!... Είναι αυτός που δίψωσα να βρώ τόσον καιρό, και πού, έπί τέλους, τον βρήκα!... Δεν κράτησα κανέναν τύπο, κανένα πρόσχημα: τον ήκεψα ναρθή να με πάρη να με κάνει δική του!... Κι αυτός ήρθε μέσα στη νύχτα, σαν πρίγκιπας του όνειρου, σά βασιλόπουλο του παραμυθιού. Κι' ένωσα τότε διψασμένη τα χείλια μου με τα δικά του!... Μπορείς τώρα να με σκοτώσης... Θά πάρω μαζί μου στον τάφο το φίλι του σαν ύστατη άσυγκριτη εύτυχία!...

Μ' ένα φριχτό ούρλιασμα, ό προδωμένος σύζυγος σήκωσε το μεγάλο σπαθί του, και τραβώντας με δύναμη τα έβένινα μαλλιά της ωραίας άπιστης, έτοιμάστηκε να της κόψη μ' ένα δυνατό χτύπημα το κεφάλι! Η Λουκρέτσια είχε κλειστεί τα μάτια της, και φέροντας, για ύστατη φορά στη θύμισή της το όραμα του Ρωμαίου, έτοιμάστηκε να δεχτεί το θάνατο με θάρρος... Ξαφνικά όμως, σά άλλαξε γνώμη, ό Φόσκι κατέβασε το όπλισμένο χέρι του, πέταξε το μακρύ σπαθί σε μία γωνία του δωματίου, και γύρισε στη γυναίκα του με παγερή άποφασιστικότητα:

— Άρνείσαι, λοιπόν, άπιστη, να μου πής ποιος είναι ό έραστής σου;...

— Ό έραστής μου είναι κλεισμένος θαυτιά μέσ' στην ψυχή μου, και δε θα βγί ποτέ από κει παρά με την ψυχή μου την ίδια! άπάντησε με σταθερό τόνο η Λουκρέτσια, κλείνοντας ήδονικά τα μάτια της.

Σηκώντας άποφασιστικός, σκοτεινός, ό

Ρολάνδος Φόσκι άπάνω:

— Καλά, τότε είτε παγερά. Έχεις έσύ την ευθύνη για ό,τι θα πάθης!...

— Δέχουμαι να πάθω ό,τι ήποτε! Είμαι προτεινόμενη να πεθάνω...

— Μ' ένα σαδωνικό χαμόγελο, ό άπατημένος σύζυγος τη ζύγωσε και της ψιθύρισε:

— Υπάρχουνε τιμωρίες χειρότερες κι' από το θάνατο!...

— Ύστερα, έφθασε μ' ένα άγριο πήδημα στην πόρτα, την άνοιξε και φώναξε:

— Κάρολ, Άρίγκο, Γκιουζέππε, Ριντσέντζο!... τρέξτε όλοι εδώ...

Σε λίγο, όλοι οι ύπηρέτες του μεγάρου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι μέσα στο μικρό δωμάτιο, γύρω από τον όρθιο έξαγριωμένο άφέντη τους και την πεσμένη στο πάτωμα γυναίκα του.

— Άκούστε! τους φώναξε ό Ρολάνδος, τη βλέπετε αυτή τη γυναίκα;...

Οι ύπηρέτες ύποχωρήσανε γεμάτοι σεδασμό μπροστά στην περήφανη κυρά τους, που βρισκότανε τώρα πεσμένη εκεί, μπροστά τους, σε μία στάση τόσο ταπεινωτική...

— Αυτή ή γυναίκα, συνέχισε άγριος ό άρχοντας, ήτανε κάποτε γυναίκα μου...

— Λουκρέτσια!...

— Σε μισώ! Άκούς; Σε μισώ από καιρό... Δε ζητούσα παρά άφορμή να σ' έκδικώ... Να δοθώ σε κάποιον που ν' αγαπώ, με την ψυχή και με το σώμα, παίρνοντας έτσι την έκδική μου και ξεδιψάζοντας λίγο με θερμό έρωτα τις αίσθήσεις μου, παγωμένες από το άποικροτικό πλήσιασμά σου!... Κι' ό κάποιος αυτός βρέθηκε!...

— Ποιος είναι;... Ποιος είναι;... ούρλιασε ό Φόσκι.

— Ένα χαμόγελο, γεμάτο περιφρόνηση χάραζε τα σαρκώδη χείλια της ωραίας Βερονέζας:

— Ποιος είναι;... Μά, για το Θεό, με νομίζεις τόσο τρελή για να προδώσω το όνειρό μου σε σένα;... Να παραδώσω το λευκόπτερο έρωτά μου στο όλομαυρο όρνεο που ζητάει να τον κατασπαράξη;... — Ποιος είναι;... ξαναρώτησε άφρισμένος ό Ρολάνδος.

— Η Λουκρέτσια μισόκλεισε ήδονικά τα μάτια της κι' ένωσε τα χέρια της:

— Είναι ό μεγάλος διαλεχτός της καρδιάς μου!... Είναι αυτός που δίψωσα να βρώ τόσον καιρό, και πού, έπί τέλους, τον βρήκα!... Δεν κράτησα κανέναν τύπο, κανένα πρόσχημα: τον ήκεψα ναρθή να με πάρη να με κάνει δική του!... Κι αυτός ήρθε μέσα στη νύχτα, σαν πρίγκιπας του όνειρου, σά βασιλόπουλο του παραμυθιού. Κι' ένωσα τότε διψασμένη τα χείλια μου με τα δικά του!... Μπορείς τώρα να με σκοτώσης... Θά πάρω μαζί μου στον τάφο το φίλι του σαν ύστατη άσυγκριτη εύτυχία!...

Μ' ένα φριχτό ούρλιασμα, ό προδωμένος σύζυγος σήκωσε το μεγάλο σπαθί του, και τραβώντας με δύναμη τα έβένινα μαλλιά της ωραίας άπιστης, έτοιμάστηκε να της κόψη μ' ένα δυνατό χτύπημα το κεφάλι! Η Λουκρέτσια είχε κλειστεί τα μάτια της, και φέροντας, για ύστατη φορά στη θύμισή της το όραμα του Ρωμαίου, έτοιμάστηκε να δεχτεί το θάνατο με θάρρος... Ξαφνικά όμως, σά άλλαξε γνώμη, ό Φόσκι κατέβασε το όπλισμένο χέρι του, πέταξε το μακρύ σπαθί σε μία γωνία του δωματίου, και γύρισε στη γυναίκα του με παγερή άποφασιστικότητα:

— Άρνείσαι, λοιπόν, άπιστη, να μου πής ποιος είναι ό έραστής σου;...

— Ό έραστής μου είναι κλεισμένος θαυτιά μέσ' στην ψυχή μου, και δε θα βγί ποτέ από κει παρά με την ψυχή μου την ίδια! άπάντησε με σταθερό τόνο η Λουκρέτσια, κλείνοντας ήδονικά τα μάτια της.

Σηκώντας άποφασιστικός, σκοτεινός, ό

Ρολάνδος Φόσκι άπάνω:

— Καλά, τότε είτε παγερά. Έχεις έσύ την ευθύνη για ό,τι θα πάθης!...

— Δέχουμαι να πάθω ό,τι ήποτε! Είμαι προτεινόμενη να πεθάνω...

— Μ' ένα σαδωνικό χαμόγελο, ό άπατημένος σύζυγος τη ζύγωσε και της ψιθύρισε:

— Υπάρχουνε τιμωρίες χειρότερες κι' από το θάνατο!...

— Ύστερα, έφθασε μ' ένα άγριο πήδημα στην πόρτα, την άνοιξε και φώναξε:

— Κάρολ, Άρίγκο, Γκιουζέππε, Ριντσέντζο!... τρέξτε όλοι εδώ...

Σε λίγο, όλοι οι ύπηρέτες του μεγάρου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι μέσα στο μικρό δωμάτιο, γύρω από τον όρθιο έξαγριωμένο άφέντη τους και την πεσμένη στο πάτωμα γυναίκα του.

— Άκούστε! τους φώναξε ό Ρολάνδος, τη βλέπετε αυτή τη γυναίκα;...

Οι ύπηρέτες ύποχωρήσανε γεμάτοι σεδασμό μπροστά στην περήφανη κυρά τους, που βρισκότανε τώρα πεσμένη εκεί, μπροστά τους, σε μία στάση τόσο ταπεινωτική...

— Αυτή ή γυναίκα, συνέχισε άγριος ό άρχοντας, ήτανε κάποτε γυναίκα μου...

— Λουκρέτσια!...

— Σε μισώ! Άκούς; Σε μισώ από καιρό... Δε ζητούσα παρά άφορμή να σ' έκδικώ... Να δοθώ σε κάποιον που ν' αγαπώ, με την ψυχή και με το σώμα, παίρνοντας έτσι την έκδική μου και ξεδιψάζοντας λίγο με θερμό έρωτα τις αίσθήσεις μου, παγωμένες από το άποικροτικό πλήσιασμά σου!... Κι' ό κάποιος αυτός βρέθηκε!...

— Ποιος είναι;... Ποιος είναι;... ούρλιασε ό Φόσκι.

— Ένα χαμόγελο, γεμάτο περιφρόνηση χάραζε τα σαρκώδη χείλια της ωραίας Βερονέζας:

— Ποιος είναι;... Μά, για το Θεό, με νομίζεις τόσο τρελή για να προδώσω το όνειρό μου σε σένα;... Να παραδώσω το λευκόπτερο έρωτά μου στο όλομαυρο όρνεο που ζητάει να τον κατασπαράξη;... — Ποιος είναι;... ξαναρώτησε άφρισμένος ό Ρολάνδος.

— Η Λουκρέτσια μισόκλεισε ήδονικά τα μάτια της κι' ένωσε τα χέρια της:

— Είναι ό μεγάλος διαλεχτός της καρδιάς μου!... Είναι αυτός που δίψωσα να βρώ τόσον καιρό, και πού, έπί τέλους, τον βρήκα!... Δεν κράτησα κανέναν τύπο, κανένα πρόσχημα: τον ήκεψα ναρθή να με πάρη να με κάνει δική του!... Κι αυτός ήρθε μέσα στη νύχτα, σαν πρίγκιπας του όνειρου, σά βασιλόπουλο του παραμυθιού. Κι' ένωσα τότε διψασμένη τα χείλια μου με τα δικά του!... Μπορείς τώρα να με σκοτώσης... Θά πάρω μαζί μου στον τάφο το φίλι του σαν ύστατη άσυγκριτη εύτυχία!...

παζόντουσαν απροσπτα μπροστά στα λαίμαργα μάτια των ύπηρετών... Έξαλλος όμως, ό Ρολάνδος κομμάτιασε και τα υπόλοιπα έσώρρευα της, και σκόρπισε τα κομματάκια τους γύρω στο πάτωμα!... Τώρα, το ύπεροχο κορμί της Λουκρέτίας Φόσκι, βρισκότανε γυμνό μπροστά στους τρομαγμένους ύπηρέτες, που του ρίχνανε δισταχτικά βλέμματα, γεμάτα διασπασμένο πόθο...

Η φωνή της γυναίκας άκούστηκε γεμάτη άγανάκτηση:

— Είσαι ένας δειλός! Ένας άτιμος δολοφόνος... Βασανίζεις μία γυναίκα άνυπεράσπιστα, ενώ θα φερόσουν άλλοιώς, αν βρισκόσουνα μπροστά στο άκονισμένο σπαθί ενός άντρα!...

— Φέρε μου τόν άντρα αυτόν, λοιπόν, να μετρηθούμε μαζί! φώναξε άγριος ό Ρολάνδος. Γιατί σ' άφινει άνυπεράσπιστα στα χέρια μου;... Άς έρθη να όρθώση το κορμί μου μπροστά στο δικό μου, και να δεχτεί τα χτυπήματα του σπαθιού μου!...

Η Λουκρέτσια έσκυψε το κεφάλι της και δε μίλησε. Ό Ρολάνδος γύρισε πάλι στους ύπηρέτες του:

— Έμπρός, λοιπόν!... Τι καθόσαστε;... Το ύπεροχο αυτό γυμνό κορμί προσφέρεται στο χάδι σας: Πάρτε το!... Σαν άνηκε!... Έλα, Μπονιφάτσιο, έσύ πρώτος!...

Άπό τόν όμιλο των ύπηρετών προχώρησε τότε προς τη γυμνή κυρά του ένας ψηλός και άγριος Κορσικανός, με όλομαυρα μάτια και κατασάρ μαλλιά...

Η Λουκρέτσια ξετρελλαμένη από το

άν είναι ξάδερφός σου, είναι όμως κι' άρχοντας της Βερόνας, και το αξίωμά του τόν ύποχρεώνει να φερθή με δικαιοσύνη.

Και, γυρίζοντας στον Κορσικανό ύπηρέτη του, ό Φόσκι ούρλιασε:

— Έμπρός Μπονιφάτσιο!... Σφίξε πρώτος έσύ στην άγκαλιά σου το ωραίο κορμί αυτής της έλεεινης άμαρτωλής, και σδύσε με τα δικά σου φιλή τα φιλή του έραστή της...

Ό Μπονιφάτσιο, με τα μάτια του που μέσα τους έλαμπε ό πόθος, ζύγωσε τη γυμνή κυρά του, άνοίγοντας τα χέρια του για να τη σφίξη μέσα στην άγκαλιά του!... Πρίν όμως την άγγίξει, η Λουκρέτσια, μ' ένα άστραπιαίο κίνημα, πλήσιασε το βαρύτιμο δαχτυλίδι που φορούσε στο στόμα της και δάγκωσε δυνατά το μεγάλο σμαράγδι του... Ύστερα, γύρισε στον άντρα της:

— Χάνεις την έκδική σου, Ρολάνδε Φόσκι... τού είπε.

— Κατάρη! ούρλιασε ό άριστοκράτης.

— Αυτή ή γυναίκα ήτανε κάποτε δική μου! φώναξε άγρια ό Φόσκι στους ύπηρέτες του. Πάρτε την!... Είναι δική σας!...

Δηλητηριάστηκε!...

Γεμάτος φρίκη, ό Μπονιφάτσιο ύποχώρησε, και μαζί του ύποχωρήσανε κι' όλοι οι άλλοι ύπηρέτες. Ό Ρολάνδος έσκυψε άπάνω στο γυμνό κορμί της γυναίκας του, που στο πρόσωπό της είχε κιάλας άποτυπωθή ή χλωμάδα του θανάτου...

— Ένα γιατρό!... φώναξε ένα γιατρό!... βρυχήθηκε έξαλλος.

Τασκιστήκανε οι ύπηρέτες να βγούνε άπό το δωμάτιο, και, σε λίγο, γυρίζανε κουβαλώντας άγορευμένο το γιατρό δική σου ευγενική!... Θά γυρέσω δικαιοσύνη από τόν ξάδερφό μου, τόν άρχοντα της Βερόνας!...

Ένα δυνατό γέλιο του Ρολάνδου Φόσκι τάραξε την ήχη του δωματίου...

— Ό Έσκαλος δεν είναι ποτέ δυνατόν σκι τάραξε την ήχη του δωματίου... Όσο σκι τάραξε την ήχη του δωματίου... Όσο σκι τάραξε την ήχη του δωματίου...

— Είναι νεκρή!... μουρμούρισε.

— Νεκρή! ούρλιασε ό Ρολάνδος. Άνάθεμα!... Έξφυγε, πραγματικά, την έκδική μου...

Γύρισε το βλέμμα του σκοτεινό, διέκρινε τους ύπηρέτες του που βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι σε μία γωνία τρέμοντας από το φόβο τους και τους φώναξε:

— Πάρτε την και, ρίξτε την στα σκυλιά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

Τό δειλινό είχε πέσει άπαλό άπάνω από τόν κήπο των Καπουλέτων. Βαθίσια δέντρα σκεπάσανε με δροσερή μυστικοπάθεια τα χαλικοστρωμένα δρομάκια και τους ξύλινους πάγκους για το έξουοασμα των περιπατητών.

Μέσα στο δωμάτιο της πεντάμορφης μοναχοκόρης του Καπουλέτου, ό Ρωμαίος Μονταίκης, ντυμένος, έωσμένος στο σπαθί του, ήταν έτοιμος πια να γύνη. Κάποια χλωμάδα του πρόσωπου του πρόδινε άκόμα την εξάντληση που τούχε προκαλέσει το τραύμα του. Σαρανταοχτώ ώρες, πούχε

σιγά - σιγά ό Ρωμαίος ζύγωσε άπό πίσω την 'Ιουλιέττα και της μίλησε σιγά, με συγκρατημένο πάθος:

—Τό «έντασις» είναι λίγο για την ευγενική σου φιλοετία. Δε θα έχασω ποτέ τη συμπεφορά σου πούφτασε ως τα όσα της μεγάλης θυσίας... Γιατί άγνοήσατε, κι' έσύ κι' ή άγαπημένη σου παραμάνη, το θυμό του πατέρα σου, που θα σάς τιμωρούσε σκληρά αν μάθαινε ότι φιλοενησάτε εδώ μέσα το γνιό του χειρότερου έχθρου του...

Η 'Ιουλιέττα γύρισε το γλυκό πρόσωπό της προς ό Ρωμαίο. Οι στερνές ήλιόχτιδες της ήμερας, πέφτοντας έτσι πλάγια, σχημάτιζαν ένα φωτισμένο από όλοκαίρο χρυσάφι γύρω από το κασταόξανθο κεφάλι της.

—Αυτό που κάναμε, τού ψιθύρισε χωρίς να τόν κιντάει, θα τόκανε, σαν και μας, κι' εσείς άνθρωποι, που άξίζει να λέγεται άνθρωπος... Έπεσε πληγωμένος μπροστά στην πόρτα μας σε σήκωσάμε, σε περιποιήθήκαμε προσπαθώντας και καταφεράμε να σε σώσουμε...

Μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι, ό Ρωμαίος τη ρώτησε:

—Λοιπόν... μόνο ό άνθρωπισμός κι' ό σίκτος σ' έναν τραυματία υπαγορεύσανε τη συγκινητική συμπεριφορά σου, άπεναντί μου;...

Άναστατωμένη από το ζεστό τόνο της φωνής του, από τα ψιθυριστά λόγια του, ή όμορφη κοπέλλα γύρισε και τόν κτύπησε για μία στιγμή. Κι' ήταν ή ματιά της ή πιο εύλογη άπάντησι ή πιο σιωπηλή όμολογία...

Ύστερα, ή 'Ιουλιέττα έφυγε από το παράθυρο και πλησίασε την παραμάνη:

—Δε μιν είπες, λοιπόν, τα 'α της Βερόνας, έσύ που βγήκες για λίγο έξω;... τη ρώτησε, προσπαθώντας ν' αλλάξη την κουβέντα της με το Ρωμαίο, που γλυστρούσε σε τόσο ήδονικά, μα άπαγορευμένα έπίπεδα...

—Αόγα σήκωσε το γκρίζο της κεφαλή ή παραμάνη από τη ρόκα της:

—Τί νέα θες, κόρη μου;... Νά, όλη ή Βερόνα μιλάει για την τραγική αυτοκτονία μίας από τις πιο νέες κι' όμορφες άρχόντισσες...

—Ποιά αυτοκτόνησε;

—Η Λουκρέτσια Φόσκι...

Μία φοβερή κραυγή βγήκε από το στόμα του Ρωμαίου, που, πελιδνός, σπρωίτηκε άπάνω σ' ένα έπιπλο για να μην πέση... Φοβερά άνήσυχη ή 'Ιουλιέττα όρμησε να τόν κρατήσει. Έκείνος όμως, με μίαν υπεράνθρωπη δύναμη, κατάφερε να έπίδληθι στον έαυτό του.

—Τί είπες;... ρώτησε την παραμάνη. Η Λουκρέτσια Φόσκι...

—...Αυτοκτόνησε! Αυτό είπα... τού άποκρίθηκε ή παραμάνη. Δηλητηριάστηκε προχτές τη νύχτα μέσα στα διαμερίσματά της...

Προχτές τη νύχτα!... Δηλαδή, τη νύχτα πούχε την πρώτη και τελευταία έρωτική συνάντησι μαζί του...

—Και ποιά είναι ή άφορη της αυτοκτονίας;... ρώτησε την παραμάνη της ή 'Ιουλιέττα, συγκινημένη κι' αυτή από το τραγικό νέο, πιο πολύ όμως από τη μεγάλη άναστατώσι πούχε το νέο, αυτό προκαλέσει στον ωραίο της τραυματία.

Κούνησε το γκρίζο της κεφαλή στοχαστικά ή παραμάνη:

—Πολλά λένε κόρη μου... Κανένας όμως δεν έφερε συγκεκριμένα την αλήθεια... Μία φορά όμως ή Λουκρέτσια Φόσκι κηδεύτηκε χτες σε πολύ στενό κύκλο και θαφτηκε.

Ξανακούνησε το κεφάλι της ή παραμάνη και πρόσθεσε:

—Κάποιο μεγάλο μυστήριο κρύβει χω χωρίς άλλο αυτός ό τραγικός κι' άναπάντεχος θάνατος... Μία φορά ό άντρας της πεθαμένος, ό σκληρόκαρδος και περήφανος Ρολάνδος Φόσκι, έκλεισε, λένε, την πόρτα του για όλο τόν κόσμο κι' έτοιμάζεται να φύγη για ένα μακρινό ταξίδι στις χώρες της Ανατολής...

Σιγά - σιγά ό Ρωμαίος είχε ήρεμηση. Καταλάβαινε πόσο έπικίνδυνο θα ήταν ν' άφήση να προδοθή ή συγκίνησή του από αυτό το τραγικό περιστατικό... Σήκωσε το ωραίο του κεφάλι και είπε:

—Έχει πολλά μυστικά ή άνθρωπίνη

ζωή, που πρέπει να τ' αφήνουμε σκεπτα-
σμενα κι' ανεξίτηλα...
Ο τόνος της φωνής του, έκλεινε ένα
βουβό, συγκρατημένο πόνο... Η 'Ιουλιέτ-
τα, με την παροδική καρδιά της κεντη-
μένη από μια πρώτη ζήλεια, τον ρώ-
τησε:

—Την ήξερες τη Λουκρέτσια Φόσκι,
Ρωμαίε;

—Αόριστα εκείνος της αποκρίθηκε:
—Ήταν φίλη του σπιτιού μου...
Κύτταξε ύστερα έξω από το ανοιχτό πα-
ράθυρο τη νύχτα πουχε πέσει άπ'άνω από
τα πεύκα του κήπου των Καπουλέτων, και
πρόσθεσε:

—Νύχτωσε... Είναι πιά ώρα να φύγω...

Η 'Ιουλιέττα τον ίκτεψε μ' ένα θερμό
της βλέμμα χωρίς να τολμήσει να ξεπε-
ρικέψει την ικεσία της με λόγια... Ο ώ-
ρατος νέος όμως δεν πρόσεξε το βλέμμα
της δοσμένος ολόψυχα στην τραγική αυτή
επίση, που τούχε μεταδώσει η παραμύ-
θη, ένοιωσε τις τύψεις να δαγκώνουν όδυν-
τα την καρδιά του... Ένοιωσε ότι για το
θάνατο της ωραίας αυτής δυστυχισμένης
γυναίκας, ήταν αυτός υπόλογος... Η αυ-
τοκτονία της έρχότανε σ'α συνέχεια της έ-
νοχής της, ύστερ' από την αποκάλυψη του
άντρα της... Ήτανε μια αυτοκτονία που-
μοιαζε πολύ με δολοφονία!...

Η σπασμένη ψυχή της γρηάς παραμύ-
θας ακούστηκε πάλι:

—Λένε ότι ο 'Αρχοντας της Βερόνας, ο
γαληνόςτατος 'Εσκαλος, πού ήτανε ξάδε-
φος της φτωχιάς μακαρίτισσας, ζήτησε έ-
ξηγήσεις από το Ρολάνδο Φόσκι για την
ανεξήγητη αυτή αυτοκτονία... Δεν ξέρει
κανείς όμως τι αποκρίθηκε ο άντρας της
ωραίας, αλλά τόσο δυστυχισμένης Λου-
κρέτσιας...

Ο Ρωμαίος πήρε το καπέλλο του με το
μαύρο φτερό και ζύγωσε την 'Ιουλιέττα:

—Άλλη μια φορά σ' ευχαριστώ μ' όλη
τη δύναμη της ψυχής μου ευγενικά κόρη
των Καπουλέτων... της είπε, σ' ευχαρι-
στώ, όχι γιατί βρήκα ότι η ζωή μου αξί-
ζει τόσο που να νιώσω ευγνωμοσύνη σ'
εκείνον που μου την έσωσε, αλλά γιατί με
τον ευγενικό σου τρόπο, με τη γλυκεία
σου συμπεριφορά, άνοιξε μπροστά σ'α
μάτια μου το φωτεινό δρόμο της μεγάλης
ελπίδας!...

Γονάτισε ύστερα μπροστά στην πεντά-
μορφη κόρη, που προσπαθούσε να κρυφί-
τη δυνατή της συγκίνηση, πίσω από ένα
βιασμένο χαμόγελο και σκύβοντας, φίλη-
σε με ερωτικό σεβασμό την άκρη του φου-
στασιού της... Κι' άμέσως σηκώθηκε, και,
χωρίς να κутτάξή πίσω του, τραβήξε για
την πόρτα.

—Ε! Στάσου να σε οδηγήσω... του
φώναξε η παραμύθη.

Σηκώθηκε από την καρέκλα της ταχτο-
ποίησε τη ρόκα της και βγήκε μαζί με το
νέο.

Η 'Ιουλιέττα τους παρακολούθησε να
βγαίνουν με τα βελουδένια της ματάκια
δακρυσιμένα, κι' ύστερα πήγε στο ανοιχτό
παράθυρο κι' ακούμπησε απάνω στο περ-
βάκι του το μέτωπό της πούκαιγε. Σε λι-
γο, δυο σκιές φανήκανε να γλιστράνε στ'ό-
ν κήπο, ανάμεσα σ'α πανύψηλα δέντρα. Εί-
δε τη μια να σταματάει για μια στιγμή,
και μπόρεσε να διακρίνει ένα χέρι να της
γνέφει μέσ' στο σκοτάδι... Κούνησε κι' αυ-
τή το άσπρο μαντιλάκι της, κι' ύστερα
το πλησίασε σ'α μάτια της και το μούσκε-
ψε με ζεστά δάκρυα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

Μέσα στο εύρύχωρο δωμάτιο του άνα-
χτορου του ο γαληνόςτατος 'Εσκαλος, ο
'Αρχοντας της Βερόνας περπατούσε νευρι-
κά απάνω σ'α κτώ, σκοτεινός, βαθεία συλ-
λογισμένος. Σε μια στιγμή, κάποιος χτύ-
πησε την πόρτα.

—Ποιος είναι; ρώτησε ο 'Εσκαλος.

—Ένας φρουρός ήρθε μέσ'α:

—'Αρχοντα, ήρθε ο Ρολάνδος Φόσκι.

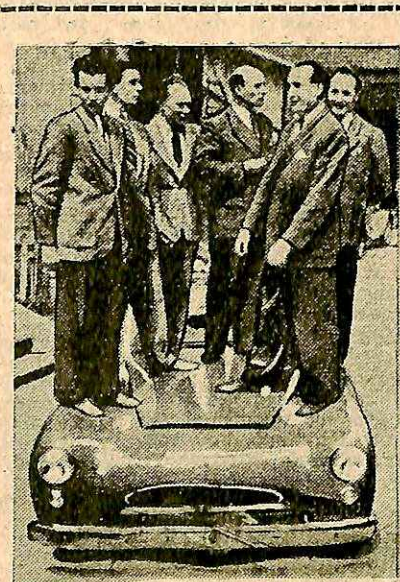
—Α, ήρθε... Ας περάσει άμέσως.

Σε λίγο ο Ρολάνδος Φόσκι, βοισκότανε
μπροστά στον 'Αρχοντα της Βερόνας. Πί-
σω του, ο φρουρός έκλεισε καλά την πόρτα.

Οι δυο άνδρες μείνανε για λίγο σιωπη-
λοί, ο ένας απέναντι σ'α άλλον.

Ο 'Εσκαλος, σκοτεινός, είχε καρφώσει
τη ματιά του έρευνητική κι' άγρια σ'α μά-
τια του επισκέπτη του.

—Υστερα, τού μίλησε, 'Ο τόνος του ήταν

ΤΟ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

—Υστερ' από τόσες και τόσες εφάρμογες
των πλαστικών υλών, οι 'Αμερικανοί λαν-
σάρουν σήμερα και το πλαστικό αυτοκι-
νητό. Ολόκληρη η καροσσερί του είναι
από διαφανή πλαστική ύλη, ανθεκτική
σ'αν σίδερα! Το αυτοκίνητο αυτό εκτίθε-
ται τώρα στο Παρίσι, ζυγίζει 1200 κιλά
και στοιχίζει ένα εκατομμύριο τετρακό-
σιες χιλιάδες γαλλικά φράγκα. Ποσό,
φυσικά, όχι ευκαταφρόνητο!

ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Η λυπημένη αυτή 'Αμερικανίδα είναι η
Κάθριν Ουίλσον από το Φόρτ Γουερθ.
Όπως όλες οι 'Αμερικανίδες νοικοκυρές,
το όνειρό της ήταν ν' αποκτήσει ένα ήλεκ-
τρικό πλυντήριο. Κάνοντας λοιπόν επί
μήνες οικονομίες κατόρθωσε επί τέλους
να συγκεντρώσει τα χρήματα, που της
χρειάζονταν για να το αγοράσει. Στη
βιασύνη της όμως να το χρησιμοποιήσει,
έριξε μέσ'α αυτό την εργατική φόρμα
του συζύγου της, χωρίς να προσέξή πως
υπήρχαν μέσα στις τσέπες της 430 δολ-
λάρια, που έπρεπε να τον δώσει της να
παραδώσει κάποιον την επομένη. Στη φω-
τογραφία μας η κ. Ουίλσον κλαίει μπρο-
στά σ'α κουρελιασμένα χαρτονομίσματα,
που δεν χρησιμοποιούν πιά σε τίποτα!

απότομος και ξερός:

—Ξέρεις γιατί σε φώναξα σήμερα. Ρο-
λάνδε Φόσκι...

Ο Ρολάνδος δέ χαμήλωσε φοβισμένος
τα μάτια του.

—Κι' αν δεν ξέρω, το μαντεύω από-
τησε το ίδιο ξερά.

Ο 'Αρχοντας τον ζύγωσε, σχεδόν απει-
λητικός:

—Η αυτοκτονία αυτή της Λουκρέτσιας
μου φαίνεται πασάξην... Πολλά λένε,
και πολλά άκουσα γύρω από αυτήν. Κι'
ύστερα, ο τρόπος της κηδείας της, τόσο
απαράδεχτα μυστικός για μια γυναίκα
της σειράς της, έδραίνε τις υποψίες του
κόσμου και τις δικές μου... Τι έχεις να
μου πής σ' όλα αυτά;

Ο Φόσκι σήκωσε τους ώμους του:

—Η γυναίκα αυτή πραγματικά αυτο-
κτόνησε...

—Η «γυναίκα αυτή», που λές, ήτανε
γυναίκα σου νόμιμη! φώναξε με θυμό ο
'Αρχοντας.

—Όχι 'Εσκαλε... κάνεις λάθος! τού
αποκρίθηκε πάγερ'α ο Φόσκι. Η γυναίκα
αυτή, με τη συμπεριφορά της, στερήθηκε
μόνη της το δικαίωμα να φέρει το ευγε-
νικό και τιμημένο όνομά μου!...

—Ο εγωισμός σου σε παρασύρει μα-
κριά! Μίλας για το ευγενικό και τιμημέ-
νο όνομά σου, ξεχνώντας ότι και το δικό
της ήτανε το ίδιο ευγενικό και τιμημένο...
Κι' όμως ο πατέρας της, ο Δομένικος Βόλ-
πι, ο αδελφός της άεχαστης μητέρας μου,
ήταν ένας μεγάλος άρχοντας, τούλάχιστον
σ'αν το δικό σου πατέρα! Ένας τιμημέ-
νος απόγονος σ'αυτοφόρου...

—Ένα περιφρονητικό, χαμόγελο χάραξε
τα λεπτά χείλια του Ρολάνδου Φόσκι:

—Ήτανε άναξια να φέρει το όνομά του
Δομένικου Βόλπι, το ίδιο όπως το δικό
μου, άρχοντα 'Εσκαλε! είπε σκληρά.

Τρέμοντας από αγανάκτηση, ο 'Αρχον-
τας της Βερόνας άσπαξε δυνατά από το
χέρι το συνομιλητή του:

—Πρόσεξε! τού φώναξε. Κατηγορείς
μια γυναίκα που δεν μπορεί πιά να υπε-
ρασπιστή τον έαυτό της! Μια γυναίκα,
που όλα με κάνουνε να υποπτεύομαι ότι...
τη σκότωσες εσύ!

—Όχι, δεν τη σκότωσα εγώ... άπάν-
τησε με δύναμη ο Φόσκι. Της άξιζε όμως
να τη σκοτώσω... Μόνο που βρήκα τον άπλο
Ράνατο μικρή κι' έπείκε τη τιμωρία για το
έλεεινό της έγκλημα... και την καταδί-
κασα σε κάτι πιο άσπρη και πιο δι-
καίο...

—Σε τί την καταδίκασες, Ρολάνδε Φό-
σκι;

—Την παράδωσα ολόγυμνη ντροπι-
σμένη, σ'αυτο υπέρτατες μου, για να χαρού-
σινε το κοινό της ο ένας ύστερ'α από τον
άλλον!...

Ο θυμός του 'Αρχοντα της Βερόνας
έδωσε τη θέση του σε μίαν άνειπώτη
φοβή.

—Έκανε τέτοια πράμα; ψέλλισε.

—Ναι, τόκανα! Και τότε έκρινε για να
γλυτώσει, φαρμακώθηκε με το δηλητήριο
πουχε κρυμμένο στο δαχτυλίδι της... Όσο
για την κηδεία της, ναί, έχεις δίκιο. Δεν
έδωσα μεγάλη δημοσιότητα, κι' είχα το
λόγο μου, γιατί πρόσταξα να κόψουνε κοι-
νικά το ένοχο κορμί της και να το πε-
τάξουνε σ'αυτο σκύλους!...

Μια σθερ'α αγανάκτηση κυριέωε τον
'Αρχοντα 'Εσκαλο. Τα χαρακτηριστικά του
συσπαστήκανε. Και άκράτητος ζύγωσε ά-
πάνω στο Ρολάνδο Φόσκι και τον άσπα-
ξε από το λαιμό:

—Άθλιε! Πρέπει νασαι τρελλός για να
όμολογής με τόσο απάθεια τέτοιο έγκλη-
μα!... Σ' όρκίζομαι ότι θάχρη την ίδια
τύχη μ' αυτή τη δυστυχισμένη. Με μόνη τη
χάρη ότι έσένα θα σε πετάξω ζωντα-
νόν σ'α σκυλιά!

Πελιδόνος ο σκληρός άριστοκράτης έμει-
νε ψυχραιμός.

—Ξεχνάς 'Εσκαλε, είπε χωρίς να τρέμει
ή φωνή του, ότι είμαι ευπατρίδης, και δεν
άξιζε να 'ε προσβάλλης...

—Είσαι ένας έλεεινός δολοφόνος!... Η

—Όχι, είμαι μόνο δικαιοκρίτης... Η

γυναίκα αυτή άξιζε την τύχη που είχε...

Όσο και νάτανε συγγενής σου ήταν όμως
μεγάλη ένοχος! Σ'αν άνώτατος της Βερόνας,
δός και πολιτικός δικηγόπος της, δεν είναι
δυνατόν ν' άγνοήσ τη δικαιοσύνη...

—Άθελά του ξέσφριξε τα δαχτυλά του ο
'Αρχοντας από το λαιμό του Ρολάνδου
Φόσκι.

—Έλα, πές μου, τι σουκανε η γυναι-
κα σου... Απολογήσου...

—Ανάσανε βαθεία ο Φόσκι, κι' ύστερα
μίλησε:

—Με τη γυναίκα αυτή, καιρό τώρα έ-
νοιωθα πως με χώριζε κάτι... Την έλεπα
ψυχρή, σ'α χείλια μου παραδινότανε άψυ-
χη και αδιάφορη... Υπομείστηκα. Και
συλλογίστηκα να της στήσω μια παγίδα:
—'Ανάγγειλα, ότι θα κάνω ένα ταξίδι στη
Φερράρα. Έτοιμάστηκα, την αποχαιρέτη-
σα —ποσο ένωσ'α, τον αποχαιρέτισ'α
της —σαν άπολύτρωσι!... κι' έφυγα. —Υ-
στερ' από λίγες ώρες όμως όταν ή νύχτα
έπεσε σκοτεινή απάνω από τη Βερόνα,
γύρισα άδρόμους στο σπίτι μου και υπήκα
από την πίσω πόρτα. Οι πιστόι μου υπη-
ρέτες, που τους είχα βάλει να την κατα-
σκοπεύουνε, με είδοιτοσανε πως η γυ-
ναίκα αυτή είχε στείλει ένα γράμμα με
κάποιον έμπιστο της υπηρέτας

της. Κι' ότι το κάθαρμα αυτό εί-
χε οδηγήσει κάποιον άντρα στο
σπίτι μου, στο πλευρό της άθλι-
ας αυτής άπιστης! Προχώρησα
προς ένα κίosκι, όπου με πληρο-
φόρησαν ότι βοισκόταν έκείνη τη
στιγμή η άναξια γυναίκα με τον
άτιμο φίλο της... Λίγα βήματα
πριν από το κίosκι, ο συνένοχος
υπέρτης της με είδε και φώνα-
ξε δυνατά για να την είδοποίηση
για τον κίνδυνο. Μ' ένα χτύπη-
μα της λαβής του σπαθιού μου
τού άνοιξα το κεφάλι! Κι' ύστε-
ρα, ώρμησα στο κίoski. 'Εκεί,
μέσα στο σκοτάδι διασταύρωσα
το γυμνό σπαθί μου με το σπα-
θί του έλεεινού κλέστη της τιμής
μου!... Σε μια στιγμή όμως,
που άκουστήκανε απ' έξω τα βή-
ματα των ανθρώπων μου που
φτάνανε για να μου φέρουνε βοη-
θεία η γυναίκα αυτή φυγάδεψε
τον έραστή της σπρώχνοντάς τον
έξω από το κίoski... Τον κυνή-
γησα μαζί με τους ανθρώπους
μου και τον έφτασα την ώρα που
δύγαυε από μια κρυφή πόρτα του
κήπου. Τον χτύπησα με το σπα-
θί μου στον ώμο, εκείνος όμως
ξέφυγε, βγήκε από τον κήπο, πή-
δησε στο άλογό του που περίμε-
νε και τσόκασε σ'α δειλός, σ'α
ανάνδρος! Δεν είχα άλογο για
να τον φτάσω. Αναγκάστηκα λοι-
πόν να γυρίσω πίσω...

—Έψαξα
να βρω την άπιστη γυναίκα και
την πείσα να μου μαρτυρήσει το
όνομα του φίλου της. Αν μου το
όμολογούσε σ' όρκίζομαι 'Αρ-
χοντα, ότι μπορεί και να τη συ-
χωρούσα... Μπορεί και να την
έδιωχνα από το σπίτι μου και
να την άφηνα να πησ' ε-
να μοναστήρι... Όμως έκει-
νη, αντί να δείξει συντριβή και κατανόηση,
έδειξε προκλητικότητα και άναίδεια... με
μαστίγωσε με περιφρονητικά λόγια...
Τότε σήκωσα το σπαθί μου για να την
αποκεφαλίσω... Ύστερα όμως, σκέφτηκα
ότι ο θάνατος είναι σύντομος κι' ότι σ'
ένα τέτοιο έγκλημα χρειαζότανε μια τι-
μωρία με πιο μεγάλη διάρκεια... Τότε,
έξαλλος φώναξα τους υπηρέτες μου, έσκι-
σα τα ρούχα της και τούς την παράδωσα
γυμνή! Έυτυχώς γι' αυτήν, είχε η άθλια
την έτοιμότητα να πησ' το δηλητήριο του
δαχτυλιδιού της και να πεθάνη! 'Ε, τότε,
η έκδίκησ' μου έξοπασε απάνω στο ένοχο
κορμί της. Δεν βούσκεψα την έκδίκησ' μου
δίκαην 'Αρχοντα της Βερόνας;

Σκοτεινός, ανεξίτηλος ο 'Εσκαλος, έ-
μεινε σιωπηλός μπροστά σ'αν άνθρωπο αυ-
τόν, που τον είχε χαρακτηρίσει σαν άπαι-
στο δολοφόνο, και που τώρα έπαρνε μπρο-
στά του τη μορφή ενός σκληρού, αλλά δι-
καίου δικαστή...

—Λες αλήθεια;... τον έρώτησε ύστερα
από άρεκτη σιωπή.

—Αστράωνε με θυμωμένη περηφάνεια τα
μάτια του Ρολάνδου...

—Δεν σου επιτρέπω ν' άμφισβητήσ τα
λόγια μου — λόγια ενός περηφάνου ευπα-

τρίδη! 'Αν όμως θές κι' άλλων τις μαρ-
τυρίες, οι υπηρέτες μου όλοι είναι έ-
τοιμοι να διαβεβαιώσουνε αυτά που σου
είπα...

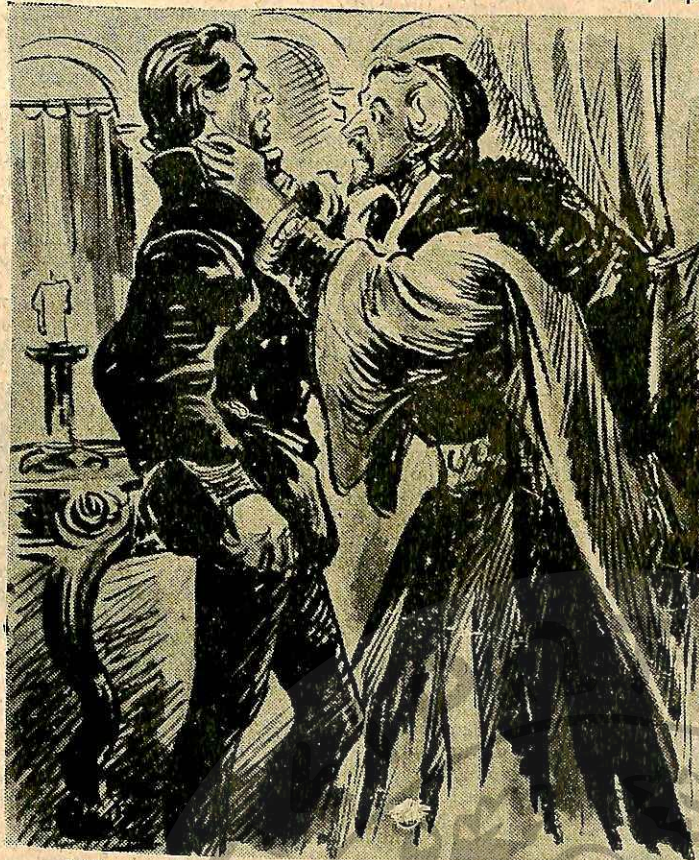
—Όχι... Όχι... δεν έχω ανάγκη από
κανένος άλλου τη μαρτυρία...

—Έκανε μερικές νευρικές βόλτες μέσα
στο δωμάτιο του ο 'Αρχοντας της Βερό-
νας. Ύστερα, σταμάτησε μπροστά στο
σκοτεινό συνομιλητή του:

—Ποιος νάναι, όμως, αυτός ο άγνω-
στος που έπιδοιεύτηκε την τιμή σου;...
Αυτό θάπρεπε να μάθουμε...

—Σου είπα, δε μπόρεσα να μάθω το
μισοπό του όνομα από τη γυναίκα αυτή...
Τα χείλια της, μ' όλες τις άπειλές μου,
μ' όλες τις ίκεσίες μου μείνανε έπιμόνα
κλειστά... Και πήρε το μυστικό της σ'α
τάφο της...

—Δε μπόρεσες να διακρίνεις τα χαρα-
κτηριστικά του, αφού έξιφμάχησες τόσο
ώρα μαζί του;...

—'Αθλιε!... Πρέπει νασαι τρελλός για να όμολογής με τόσο ά-
πάθεια ένα τέτοιο έγκλημα! φώναξε ο 'Αρχοντας 'Εσκαλος στο Ρο-
λάνδο Φόσκι.

—Χτύπηθήκαμε στο σκοτάδι...

—Πως ήτανε; Ψηλός; Κοντός;

—Ψηλός, λυγρόκορμος, εύκλιτος...

αποκρίθηκε με άπεριόγραπτο μίσος ο Φό-
σκι. Χωρίς άλλο, πρέπει νασαι άμορφος!

—Δε μπορείς να τον άναγνωρίσης δ-
ταν τον δες;... Επείμνω γιατί νομίζω ότι
η έκδίκησ' σου θάπρεπε να πείσ' κυρίως
απάνω σου... Η γυναίκα, επί τέλους, είν'
ένα άδύνατο πλάσμα... 'Ο άντρας που
προκαλεί το πείσιμό της είν' ο μεγάλος έ-
νοχος!...

—'Εχεις δίκιο, άρχοντα 'Εσκαλε, και
συμφωνώ απόλυτα με τα λεγόμενά σου...
Γι' αυτό, έρευνήσα με πείσμα, με μανία...

Και κατάφερα ν' άνακαλύψω αυτό!

—Έβγαλε ένα σπληνόν από την τσέπη
του ο Φόσκι και τ'όδειξε στον 'Αρχοντα:

—Αυτό το βόθρα δέξ'α από την πόρτα
του κήπου μου, που από αυτήν κατάφερε
να ξεφύγ' ο άθλιος... είπε.

—'Ο 'Εσκαλος έπίσπε το σπληνόν και το
περιεργάστηκε. Στο κέντρο του ήτανε καλ-
λίτεχνικά χαραγμένο ένα «Κ» τριγυρισμένο
από μια γιρίλ'α από φύλλα δάφνης.

—Το έμβλημα των Μονταίκων! φώνα-

ξε κατάπληκτος ο 'Αρχοντας...

—'Ακριδώς, 'Αρχοντα μου... Τα φύλ-
λα δάφνης, το έμβλημα των Μονταίκων...

—Ποιος μπορεί νάναι;...

—Ποιος άλλος από το Ρωμαίο Μον-
ταίκη;...

—'Εμεινε πάλι για πολλήν ώρα συλλογι-
σμένος ο 'Αρχοντας 'Εσκαλος.

—'Ο Ρωμαίος Μονταίκης... μурμου-
οισε.

—Ναι! Αυτός...

—Μά, αυτός είναι σεμνός σαν κορίτσι...

—Μπορεί νάναι ύποκριτης...

Σήκωσε το κεφάλι του ο 'Αρχοντας και
κύτταξε το Φόσκι.

—'Ακουσε, νομίζω ότι πρέπει ν' άφίσης
σε μένα την υπόθεσι αυτή... Βέβαια, έν-
κλημάτησες. Όμως στο έγκλημά σου υπάρ-
χουν μεγάλα έλαφρονικά... 'Ασε με να
έρευνήσω εγώ και θα σου πώ. Το σπληνόν
νι αυτό που άποτελεί το πιο ισχυρό πει-
στήριο για την κατηγορία, το κρατάω...
Και, μόλις έχω κάτι καινούργιο, θα σε
είδοποιήσω. Πήγαινε τώρα, Ρο-
λάνδε Φόσκι.

—'Ο άπατημένος σύζυγος ύ-
ποκλήθηκε ψυχρά μπροστά σ'α
'Αρχοντα της Βερόνας και βγή-
κε άλύγιστος από το δωμά-
τιο.

Τότε ο 'Εσκαλος φώναξε τον
έμπιστο άρχηγό της σωματοφύ-
λακής του και τού είπε:

—Να στείλεις άμέσως να
μου φέρης το Ρωμαίο Μονταί-
κη... Χωρίς άναβολή καμιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

Η παραμύθη γυρίζοντας
στο δωμάτιο, βρήκε την 'Ι-
ουλιέττα να κλαίει με άσυγ-
κράτους λυγμούς. Την ζύ-
γωσε με τρυφερότητα έντελώς
μυρική, της χάιδεψε τα κατ-
ξανά μαλλιά της και της είπε:

—Μην κλάεις, μικρή μου κυ-
ριούλα... Δεν αξίζει να κλάεις...

Χαμήλωσε λίγο τη φωνή της
και πρόσθεσε:

—'Ο Ρωμαίος θα ξαναγυ-
ρίση...

Αντί να παρηγορηθ' η 'Ιου-
λιέττα, δυνάμωσε τους λυγμούς
της. —Έπεσε στην άγκαλιά της
άγαπημένης της παραμύθας
κι' έκλαψε για πολλήν ώρα, με
δυνατά αναφύλητά. Η καλή
παραμύθη την άφισε υπομο-
νετικά να ξεσπάσει. Να ξεσπά-
ση τον πόθο κοριτσιότικο πό-
νο της, πουχε ακολουθήσει τον
πρώτο της έρωτα...

Εαφνικά, βήματα άκουστή-
κανε στο διάδρομο έξω απ' το
δωμάτιο. Μόλις πού πρόσφασε
η 'Ιουλιέττα ν' άποσπαστή απ'
την άγκαλιά της παραμύθας
της και να σκουπίσει με βία τα
δάκρυα των ματιών της, όταν
ή πόρτα του δωματίου της άνοιξε και μπή-
κε η μητέρα της.

—'Η κυρά! μουρμούρισε πανικόβλητη
η παραμύθη. 'Αλλοίμονό μας αν έρχότανε
μισή ώρα νωρίτερα... θα μάς έπίανε σ'α
πράσσα...

—'Η Δέσποινα Καπουλέτου πλησίασε την
κόρη της και την κύτταξε πολλήν ώρα με
βλέμμα έρευνητικό.

—Γιατί είσαι χλωμή, κόρη μου; τη ρώ-
τησε με κάποια ανησυχία. Μά εσύ κλαίς!...

—Όχι, κυριούλα, δεν κλαίω... άπάν-
τησε η 'Ιουλιέττα, προσπαθώντας μάταια
να χαμογελάσει.

—'Η Καπουλέτου γύρισε στην παραμύθη:

—Τί συμβαίνει; τη ρώτησε. 'Εχει τί-
ποτα η κόρη μου;

—Όχι, κυρά μου... Να σε χαρώ, βιά-
στηκε ν' άπαντήσει η παραμύθη άναστατω-
μένη και προσπαθώντας να κρύψει την τα-
ραχή της.

—Τότε γιατί είσαι χλωμή; Γιατί
κλαίεις;

—Είχε λίγο πονοκέφαλο, κυριούλα μου,
να σε χαρώ... Τίποτ' άλλο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Μιλᾶς σοβαρά; ρώτησε. Θέλεις νὰ μὲ πάρῃς στὸ καρδὸν :

— Γιατὶ ἦρθα λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸν ἀναθεματισμένον τόπο; Γιὰ νὰ δῶ τίς μελαγχολικεῖς καλλονεῖς;... Γιὰ σένα. Νίλσονε! Γιὰ νὰ σὲ πάρω πίσω. Γιὰ νὰ σὲ ξαναδῶ σὺ στὴν πατρίδα σου καὶ στὴν οἰκογένειά σου...

— Μὲ βουβὴ συγκίνισι τὸ παλλήκορι πῆρε τὸ χέρι τοῦ καπετάνιου καὶ τὸ φέρερε στὰ χεῖλι του. Νόμιζε πὼς ὠνειρευότανε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ σκέψις τῆς Γιουκαλακὲ ἔδρευε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ὅλα τ' ἄλλα τοῦ φάνηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν ἕνα ἐφαλτικὸ ὄνειρο καὶ μονοδική πραγματικότητι ἡ σκέψις πὼς θὰ ἐξαναρτήῃ στὸ καρδὸν.

— Κι' ὁ δικὸί μου;.. ρώτησε βραχνά.

Τάμαθαν οἱ δικοί μου;...

— Δὲν εἰδοποιήσα κανένα, ἀποκρίθηκε ὁ Ρότζεβεν, κυττάζοντας μακριά, σὰν νὰ νηστεῖον γιὰ τὴν καλωσύνη του. Εἶχα πάντα ὑπ' ὀφθαλμοῦ μου νὰ ἔρθω νὰ σὲ βρῶ. Κι' ἂν δὲν σ' εὕρισκα, πάντα θὰ ἦταν ἀρεκὰ νωρίς γιὰ νὰ τὸ μάθουν...

— Καὶ τώρα πρέπει νὰ σωθῇ ἡ Γιουκαλακὲ!...

Αὐτὸς ὁ λέξεις ἦρθαν ἐξαφνικὰ στὰ χεῖλι τοῦ Νίλσον, ποὺ ἔχασσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ρότζεβεν.

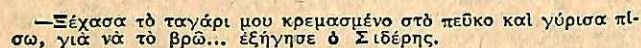
Κι' οἱ δυὸ ἄντρες τάχυναν τὸ βῆμα τους.

πεθαίνω. πριν να σ' ἀντικρύσω. Πού είσαι, ἄντρα μου γλυκέ; Πού είσαι, πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου; Πετάινω γιὰ τὴν ἀγάπη σου!... Κι' ἐσύ δὲν είσαι κοντά μου;... Ἡ μήπως σφακώναν κακό; Μήπως σὲ κράτησαν γιὰ νὰ σὲ βασανίσουν;...
Ἡ φωνὴ τῆς γλυκειᾶς, μὰ ἄνοιη, ἔφτανε ὡς τὰ βόθρῃ τῆς καρδιάς τοῦ Λαγκοῦ καὶ τὴν ἔκανε νὰ πονῇ. Τὸ ἴδιο καὶ στὴν καρδιά τοῦ Ναυσοῦλι καὶ τῇ γεμίει μὲ πόνου καὶ μὲ μίσος μαζί.
— Ἐρικ, ξανθὲ μου βέε! ἔλεγε ἡ Γιουκαλακέ. "Ἐλα κοντά μου! Θάξω θάρρος ἐστὶ νὰ ξεφυγῇς!... Ἐλα καὶ πές μου γιὰ τὸ παιδάκι μας... Ἐλα καὶ πές μου νὰ μὴ φοβάμαι τὸ θάνατο. Πετάσινω, Ἐρικ!..."
Ὁρες ἀκούγονταν ἐστὶ λυπητερὴ ἡ φωνὴ τῆς. Πότε σὰν ρόγχος, πότε σὰν κλάμμα, πότε σὰν τραγοῦδι ἀπελπιζόμενο. Καὶ τὰ παλληκάρια ἀρχίζαν νὰ νοιώθουν μιά βαθεῖα συμπάθεια γιὰ τὴν κατὰκτιν. Ὁμως δὲν τολμοῦσαν νὰ παραβοῦν τίς διαταγὰς τῶν γερόντων καὶ τὴν ἄφιναν νὰ ξεφυγῇ ἀπὸ στατὰ στὰ μάτια τους. Ἀσφαυ, μιά ἄγρια κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χιπού, πού στεκόταν παραμέρα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Μιά κραυγὴ γεμάτη φρίκη!
— Οἱ κερανοὶ!... Ἐφεραν ξανὰ τοὺς κερανοὺς!...
Ὁ Ρότζεβεν κι' ὁ Νίλσεν πρόβαλαν ἑσφιγμένα στὴ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ. Στάθηκαν σὸ ὕψωμα, καὶ σήκωσαν τὰ ὄπλα τους. Οἱ γένοι ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρομαγμένα ἄγρια.
Βροντερὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Νίλσεν.
— Μὴ κουνιθῇ κανένας! Ἄν σαλέψετε ἔστω κι' ἓνα δῆμα, οἱ κερανοὶ θὰ σὰς σκοτώσουν ἄμας!...
Σὰν ριζομένη στὴ γῆ στάθηκαν τὰ παλληκάρια, μὲ πρόσωπα χλωμά ἀπὸ τὴ φρίκη.
— Ἐμπρός, Ἐρικ!... φώναξε ὁ Ρότζεβεν. Ἀνεῖθε ἐσύ καὶ πᾶρε τὴν!... Ἐγώ, ἔνοια σου, στέκω ἐδῶ κι' ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς ἄγριους αὐτοὺς βελήσῃ νὰ σ' ἐμποδίσῃ θὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν κερανοῖ!...
— Μὴ ρίξῃς ἀπάνω τους, σὲ ἱκετεύω!... φώναξε ὁ Νίλσεν. Καταπέτινε, δὲν πρέπει νὰ χύσουμε ἄλλο αἷμα. Φοβερίστε τους μόνο! Κι' ἐγὼ στὸ μεταξύ θὰ πάρω τὴ Γιουκαλακέ.
Ὁ Ρότζεβεν, μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά, καλὰ στερεωμένα στὴ γῆ, στάθηκε, κρατώντας ψηλὰ τὸ πιστόλι του. Κι' ὁ Νίλσεν, μὲ τὸ πιστόλι κι' αὐτὸς στὸ χέρι, πῆρε τὴ σκάλα καὶ τὴν ἔστησε στὴν καλύβα. Σὲ δυὸ λεπτὰ δρέθηκε ἀπάνω.
Ἡ Γιουκαλακέ τὸν κύτταξε μὲ μισοκλεισμένα μάτια. "Ἐπειτα ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε βροχῶν. σὰν ρόγχος:
— Ἐρικ!... Ἐσύ είσαι, Ἐρικ;...
Κι' ἔπειτα, ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τοῦ ἀγαπημένου τῆς.
— Γιουκαλακέ! φώναξε ἄγρια ὁ Νίλσεν. Δὲν θέλω τώρα νὰ πεθάνῃς. Γιουκαλακέ, εἰς αὐτὴ ἐλευθερὴ! Θὰ σὲ πάρω μαζί μου!
Σὰν ἀψύχην κρεμόταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἡ κοπέλλα. Κι' ὁ Νίλσεν, νοιώθοντας τὰ μαλλιά του νὰ ὀρθώνονται ἀπὸ τὴ φρίκη, τὴν κατέβασε ἀπὸ τὴ σκάλα.
Τότε, μόλις τὴν εἶδε κάτω, ἀκίνητη σὰν πεθαμένη, ὁ Λαγκοῦ φώναξε:
— Ἔνε! Ἡ ἀδελφὴ μου πέθανε! Τί θὰ γῇν κἀνής;... "Ἀφῆσε τὴν νὰ τὴν θάψουμε ἐδῶ στὸ χώμα πού γεννήθηκε!...
Ἐσकुψε ὁ Νίλσεν, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιά τῆς ἀγαπημένης του.
— Νερό... φώναξε ἄγρια. Ζῆ, ἀκόμα! Κανένας δὲ σάλεψε, εἴτε ἐπειδὴ φοβόντουσαν τὸν Ρότζεβεν, εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ δείξουν πὺς ὑπακούουν στὸν ἔξνο.
Ὁ Νίλσεν τὸν ἔτρεψε μόνος του κι' ἔφερε νερό. Ἐβρέξε τὴν νὰ τὴν θάψουμε ἐδῶ στὸν ὦμο πού γεννήθηκε!...
Ἀψιφώντας τότε τὴ διαταγὴ τοῦ Ρότζεβεν, ὁ Ναυσοῦλι ἤρθε κοντά.
— Ἔνε, φώναξε ἄγρια, οἱ κερανοὶ σου δὲν μὰς φοβίζουν. Τὶ νομίζεις πὺς ἐπειδὴ πιστεύουμε μιά στιγμὴ πὺς εἰσάστει θεοί, θὰ σὰς φοβοῦμαστε πάντα; Εἴδαμε πὺς...

Ο ΨΕΥΤΟΘΟΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ

A black and white cartoon illustration. On the left, a man with a long nose, wearing a cap and a heavy coat, walks towards the right. In the center, a man with a large mustache and a bell around his neck walks towards the right. On the right, a man leads a spotted cow. A tree and a building are in the background.

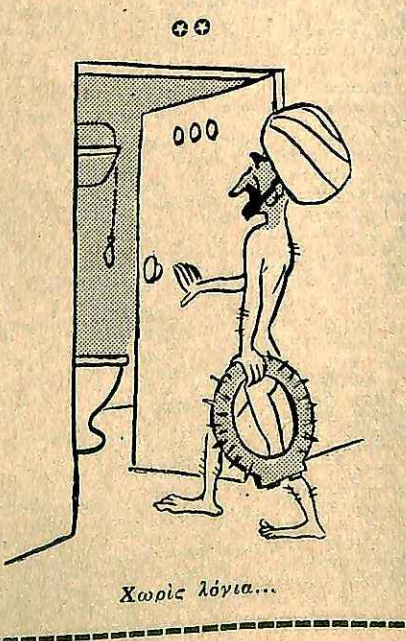
...άδολος... μεταμορφωμένος, που βρήκε
 ώρα να τον πειράξει, έξω από την
 κλαψιά.
 - Νά! βάζει μία φωνή, τρομαγμένος,
 την της τριχιάς και τον Ψευτοθόδωρο,
 κι' ο Ψευτοθόδωρος, από αντίθετα.
 - Ή, έφτασε κι' ο Παντέλος με το μο-
 όπου το ζωντανά εσφάγη στα γρήγορα
 με το μεγάλο αυτό κατόρθωμα του Ψευ-
 'Αθηνά κι' όλο το Κορωπί.
Βέβαια του Καπιτσινίη
 και καταγοιάρει του Ψευτοθόδωρου, ελ-
 Κι' αυτό ήταν πολύ φυσικό, γιά έναν
 τή δουλειά.
 - Αφού δουλεύει το μυαλό μου; έλεγ-
 ντας το κουσούρι του.
 - Όυτες, ήταν πάντα εκλεκτικός στο φα-
 καώς έκανε τις βόλτες του στην όδο
 μικρό υπηρέτακό, που έβγαине από το
 ύσιου κτηματία της εποχής - και κρα-
 βέται στα χέρια. 'Ο Ψευτοθόδωρος τον
 , όπου ο μικρός παρέδωσε το γκιου-
 θωρος έπιασε ένκαίρως το πόστο του,
 περιμένε. Σε λίγο, νά κι' ο μικρός του
 Ψευτοθόδωρος.
 - Ρωτάει ο μικρός
 γκιουβέται;
 - Φέρτην εδώ και τρέβα να πής
 στην κυρά σου να σου δώση ακόμη
 μία πεντάρα. Δεκαπέντε είναι τα
 Φηστικά γιά το γκιουβέται! Καί νάρ-
 θης σ' ένα τέταρτο, γιατί δεν εί-
 έτοιμο ακόμα.
 'Ο άφελής μικρός, που δεν εγνώ-
 ρισε τον Ψευτοθόδωρο, καθώς τον
 είδε έξω από το φούρνο, τον πέρα-
 σε γιά φούρναρη. Τούδωσε, λοι-
 πόν, τις δεκάρα κι' έφυγε γιά να
 φέρη τα ρέστα. Κι' ο Ψευτοθόδο-
 ρος φρόντισε αυτή ή σκηνή να γίνη
 σχεδόν έξω από την πόρτα, ώστε να
 ιδή ο αλβιθικός φούρναρης, ότι ει-
 συνομολία με το μικρό. "Επειτα
 μπήκε στο φούρνο. Πέταξε τις δε-
 κάρα και είπε:
 - Το γκιουβέται του Καπιτσινίη!
 'Ο φούρναρης δεν πονηρεύτηκε
 και τούδωσε. Και το γκιουβέται μετε-
 κολήσθη αιώσις στην ταβέρνα του
 Μπουντρού κι' έλαβε μέρος στην
 παντασία όλη ή παρέα. Γιατί ο
 Ψευτοθόδωρος, κάθε φορά που πα-
 ρέθετε... ζένο φαι, καλούσε και
 τους φίλους του να συμμετάσχουν.
 Κατά τη μία, περνούσε έξω από
 την ταβέρνα ο γέρο-Καπιτσινίης. 'Ο
 Ψευτοθόδωρος τον είδε και τον φώ-
 ναζε:
 - Νά, να πάρης ένα μεζέ. "Εχουμε γκι-
 νη, να στο σπρί! είπε ο γέρο-Καπιτσινίης,
 μενο μεζέ. Και πάω, να μην κρυώ-
 πηρούνεις ακόμα; του λέει ο Ψευτο-
 θόδωρος.
 - ή όρεξι.
 - Νά, γιά καλό και γιά κακό.
 - Δεν δέχθηκε την... προσφορά. "Εφυγε
 όπου πληροφορήθηκε το δράμα.
 - Άλλο, όσο που πλήρωσα και τα ψστι-
 κούντα του Ψευτοθόδωρα.
 - Κιουβέται, έγω θα πλήρωνα τα ψστι-
 κούντα.
Ο γκιουβέταις του
 - Ου μολόγος και πνευματώδης. "Ελεγε
 πεία, με τα όποια διασκεδάζε το νοή-
 νητικό κανέναν κάποιο ψέμμα, πάντα
 μ' ένα μεγαλύτερο. Πολλές φορές,
 διαγράφοντο κάποιο φανταστικό κατόρ-
 νη, ή να τον φέρουν σε δύσκολη θέσι.
 - Τάχα, "Εδινε πάντοτε την απάν-
 νην.
 - Του, διηγείτο στους άλλους, τάχα,
 μεγάλη ομαρτική ρωπή.
 - Τα παιδιά, έλεγε, που έσπαγε με τη
 ζή. "Εβαζε στοιχεία. "Αν έσπαγε το
 γκο κι' αν έδινε την γροθιά και πή-
 τραπέζι.
 - Του, είπε δεύτερος, που έπαιρνε τέσι-
 ές έοχιζε σάν ταιγοράχαρτο!
 - Κι' έπειτα, πολύ σοβαρός, είπε:
 "Έγω έχω έναν ζάδερφο που μπορεί
 ε το ένα χέρι.
 - Πισάν. Και πώς το καταφέρνει;
 - Προδρομο του Πειραιώς!
 - Πισάν.
 - Όρε, πώς καταλαβαίνεις άν μιά κόττι-
 πος ο Ψευτοθόδωρος.
 - Πισάν δόντια οι κόττες;
 - Πισάν έχουν δόντια, αλλά... έχω έχω!
 15

Ἡ θυμοσοφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ

Και, όταν πάλι βλέπν ο γέρος να κατηφορίζει ο γειτονάς του ο Σιδέρης με τὸ ταγάρι στὸν ὄμο, πού κάπου χασομέρνεσε καὶ τῶ-
ρα μόλις φτάνει στὸ σπίτι.

διορθώσουν δὴθεν τὰ πράγματα, σύμφωνα ὅμως μετὰ τὸ δικό τους τὸ συμφέρον.

Με το πέραςμα της ζωής σου
 ήρθαν και τα πρώτα σύ
 ου. Τὸ ἀνθρώπινο δὲν ἔκαν
 εφά. Οἱ δικοί της πέθαναν

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καταλαβαί-
ετε τὸ φοβερὸ μπλέξιμο τῆς
κληρονομίας Σαίφερ-Γκάρετ.
Ἐρσανε 23 χρόνια κι' ἀκόμα
ἤμαστε στὴν ἀρχή. Οἱ ἄλλοι
ἄλληλες δίκες συνεχίζονται.
Τοιοὺς εἶναι ἀγαπὸ ἐπ' πραγμα-
τικὸς κληρονόμος; Ἀγύαστον,
καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα αὐτὴ ἡ
πόθεσι δὲν θὰ πᾶρη ποτὲ τέ-
λος καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἀπολαύ-
σει τὰ 17 ἑκατομμύρια δολ-
λάρια!...

— Γιατί άγρησες, Θεμιστοκλή; "Ηθελα νάξερα τί έκα-
γες τόσες ώρες στη θάλασσα...

(ΤΟΥ Β. Χριστοδούλου)

Η "περμανάντ του σπιτιού"

ΠΟΙΑ ΜΕΘΟΔΟ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΤΕ

Τό βούρτσισμα των μαλλιών είναι απαραίτητο για την περμανάντ...

Κατόπιν ξετυλίγετε τα μαλλιά και τα χτενίζετε όπως θέλετε. "Αν ωστόσο βρίσκετε ότι οι μπούκλες έγιναν πολύ μικρές και σφιχτές, βρέχετε α-

πλώς τα μαλλιά σας και τα ξανατυλίγετε χαλαρότερα στα τσιμπιδάκια.

Πόσο διαρκούν αυτές οι περμανάντ; Έξαρτάται απ' την ποιότητα των τριχών κι απ' το πόσο συχνά σας φαλλιδί-ζει τις άκρες τους ο κομμωτής. Πάντως, κατά μέσον όρον, διατηρούνται περί τους 4 μήνες.

Ποιά είναι προτιμώτερη, η πρώτη μέθοδος (με το ξου-δετερωτικό υγρό) ή η δεύτερη; "Αν θέλετε να τελειώσετε την περμανάντ όσο το δυνατόν συντομότερα, μεταχειρισθή-τε ξουδετερωτικό υγρό. "Αν δεν βιάζεσθε και μπορείτε να κοιμηθείτε ή να κάνετε τις δουλειές του νοικοκυριού σας με τα μαλλιά σας τυλιγμένα στα τσιμπιδάκια, προτιμή-στε τη δεύτερη μέθοδο.

Μπορείτε εξ' όλου να ζητήσετε λουσιόν περισσότερο ή λιγώτερο ισχυρές, ανάλογα της ευκολίας με την οποία κατασπώνονται τα μαλλιά σας. Μην ξεχνάτε όμως ότι πρέπει να εξετάζετε συχνά τις δοκιμαστικές μπούκλες -ιδίως με την πρώτη μέθοδο- για να διακόψετε στην κατάλληλη στιγμή την επίδραση του φαρμάκου.

Μπορείτε ωστόσο να τ' αφήσετε να επιδράσει περισσότε-ρη ώρα σε ώριμο μέρος των μαλλιών σας, ώστε να γί-

νουν π.χ. οι μπούκλες μεγαλύτερες γύρω απ' το μέτωπο και μικρότερες στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

Με λίγη προσοχή και με μικρή εξάσκηση θα επιτύχετε μία χαρά την περμανάντ σας, χωρίς να χρειάζεσθε κομμωτήριο. Να μερικές συμβου-λές, που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό :

Λουστήτε καλά, πριν απ' την περμανάντ, για ν' αφαιρέσετε κάθε λι-παρότητα ή άλλη ακαθαρσία των μαλλιών που θα παρεμποδί-ζει την έ-πιδραση της λουσιόν του κατασπώματος. "Αν το νερό είναι πηχάδαιο, μεταχειρισθήτε ένα σαμπουάν, που δεν αφήνει αδιάλυτα υπολείμματα σαμπουνιού πάνω στις τρίχες.

Διαβάστε με προσοχή τις έντυπες οδηγίες που συνοδεύουν τα φάρ-μακα, πριν αρχίσετε. Μην το παραμελήσετε, ακόμη κι αν έχετε απο-κτησει πείρα σ' αυτή τη δουλειά.

Φροντίστε να έχετε στη διάθεσή σας όλο τον απαιτούμενο καιρό, ώστε να συγκεντρωθείτε στη δουλειά που θα κάνετε, δίχως διακοπές.

Μη ταγκουνεύσετε τη λουσιόν κατασπώματος και το ξουδετερωτικό υγρό. "Η πρώτη σχηματίζει τις μπούκλες, το δεύτερο τις στερεώνει. Πρέπει να υπάρχουν και τα δύο σ' επαρκεία, για να γίνει η περμανάντ ομοιόμορφη και διαρκείας.

"Αν έχετε βάψει ή δευξενάρει τα μαλλιά σας, ακολουθήστε τις ει-δικές οδηγίες για τις ευπαθείς αυτές τρίχες. Κάνετε προηγουμένως δοκιμές σε μία-δυο μπούκλες, ώστε να βεβαιωθείτε για τα αποτελέ-σματα, πριν προχωρήσετε στο σύνολο των μαλλιών σας.

"Η δοκιμή αυτή είναι απαραίτητη γιατί μπορεί να κάνανε κάποιο λάθος το οποίο είναι δυνατό να το επανορθώσω.

Κόψτε τα μαλλιά σας από μήκος που θέλετε, πριν απ' τον περμα-νάντ. "Ετσι, παρατείνετε τη διάρκεια της.

"Ακολουθώντας τις ευκολές αυτές οδηγίες, κάθε γυναίκα μπορεί να έχη διαρκές και με άσημαντη δαπάνη μία ωραιότατη περμανάντ, με μεγάλες μπούκλες.

"Ετσι, κάθε γυναίκα με λίγη προσοχή, θα μπορέση να έχη πάντα ένα ομορφοστολιμέ-νο κεφάλι.

Βουρτσίστε τα μαλλιά σας

Είναι από τα ευκολότερα πράγματα, που μπορούμε να κάμωμε για την διατη-ρηση των μαλλιών μας και όμως το πα-ραλείπομε είτε το βούρτσισμα τους.

Πρέπει όμως να γίνεται συστηματικά και με βούρτσα σκληρή, την οποία θα φροντί-ζωμε να πλένωμε πολύ συχνά, βουτώντας την σε νερό ζεστό με τριβάλ. Οι νύκλον βούρτσες είναι οι καλύτερες. Το βούρτσι-σμα θα γίνεται χωρίζοντας σε μικρές δέ-σμες τα μαλλιά σας. Με τον τρόπο αυτό γίνεται και αερισμός των μαλλιών. Μη σας άνησχη αν τα μαλλιά σας πέφτουν με το βούρτσισμα. Θα πέσουν οι άρρωστες τρί-χες και θα δυναμώσουν οι γερές.

Αν τα μαλλιά σας είναι ξηρά, βάζετε στην βούρτσα σας λίγη καλή λιπρινάντη. "Αν όμως είναι λιπαρά, τότε έχουν ανάγκη από λίγο τάλκ.

"Όταν αρχίσετε το βούρτσισμα, τις πρώ-τες ημέρες θα πέσουν μερικές τρίχες, σιγά-σιγά όμως θα αρχίσουν οι ρίζες και σταματά-ει το πέσιμο. "Αν συνεχισθή ύστερα από 5-6 ημέρες τότε σημαίνει ότι τα μαλλιά σας εί-ναι άρρωστα και θέλουν θεραπεία.

Στην περίπτωση αυτή το βούρτσισμα θα σταματήσει και θα αρχίσετε μία θεραπεία το-νωτική. Στά ξηρά μαλλιά κάνετε έλαφορ-μοσσάς με τα δάχτυλά σας, βουτώντας τα σε πετρέλαιο. Στά λιπαρά, μαλλιά χρησι-μοποιήστε τα λουσιόν από «υδρο κινίνη».

"Αν το πέσιμο των μαλλιών συνεχιστή παρ' όλη την θεραπεία με μοσσάς, τότε να τυνώσετε γενικότερα τον οργανισμό σας, γιατί ασφαλώς κάποιες βιταμίνες θα του λείπουν.

Α π' τις πολυάριθμες γυναίκες που έχουν μαλλιά έντελως «ίσια», τ' αφήνουν σ' αυτή την κατάσταση γιατί τους αρέσουν. Οι πε-ρισσότερες όμως φρονούν-και με το δικό τους-ότι τα μαλλιά αυτά δεν χτενίζονται με χάρι και δεν κολακεύουν καθόλου το πρό-σωπο, εκτός μόνον από ελάχιστες φυσιογωμίες.

Τα όντολαρισμένα μαλλιά, απεντίας, μπορεί να χτενιστούν κα-τά διαφόρους τρόπους, ανάλογα με το κάθε πρόσωπο, σχηματίζοντας ένα έλκυστικό πλαίσιο γύρω του. Νά γιατί οι γυναίκες έδωσαν ανέ-καθεν τόση σημασία στο κατασπώμα των μαλλιών τους.

Στά περσμένα χρόνια, τα τύλιγαν απλώς γύρω σε κουρελάκια, ή χρησιμοποιούσαν το γνωστό εκείνο «ψαλλίδι» του κατασπώματος. "Ο-τον άργότερα ήρθε η περμανάντ, δεν έδισαζαν να μένουν άρες δλό-κληρες κάτω από τα άτελη ακόμη μηχανήματα που «έψηναν» τις μπού-κλες τους. Σήμερα όμως, η περμανάντ έχει γίνει τελειότερη κι' α-πλούστερη. "Η «θερμή» εκτοπίσθηκε σχεδόν τελείως απ' την «ψυχρή», που επιτυγχάνεται με ώριμα φάρμακα, δίχως να χρειάζεται ηλεκ-τρική θερμάνσις.

Μπορεί δέ κάθε γυναίκα να κάμη μόνη της, στο σπίτι, αυτή την περμανάντ εύκολα, άνετα και μ' ελάχιστη δαπάνη. Τα φάρμακα που απαιτούνται γι' αυτό, υπάρχουν έτοιμα σε κουτιά, σ' όλα τα μεγά-λα καταστήματα καλλυντικών του κόσμου.

Φυσικά, πρέπει συγχρόνως να σπουδάση τα μαλλιά της ή γυναίκα. Πρέπει να ξέρη τη σύστασή τους, το χτένισμα που ταιριάζει περισ-σότερο στο πρόσωπό της, τη δύναμη του φαρμάκου που θα μεταχει-ρισθή για να επιτύχη τις μπούκλες που θέλει... Μπορεί πάντως, με την κατάλληλη έκλογη φαρμάκων και μεθόδων, να επιτύχη οποιοδή-ποτε χτένισμα.

Δυο είναι κυρίως οι μέθοδοι αυτής της «περμανάντ του σπιτιού». Στην πρώτη χρησιμοποιούνται δύο χημικά υγρά και στη δεύτερη ένα μόνο.

Στην πρώτη μέθοδο, τα μαλλιά βρέχον-ται με τη λουσιόν του κατασπώματος και τυ-ταίνονται, όχι πολύ σφιχτά, γύρω από λε-λίσγονται, όχι πολύ σφιχτά, γύρω από λε-λίσγονται. "Ανάλογα με το τύλιγμα, πτά τσιμπιδάκια. "Ανάλογα με το τύλιγμα, πτά τσιμπιδάκια. "Ανάλογα με το τύλιγμα, πτά τσιμπιδάκια.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Πάντως, κάθε τόσο, εξετάζετε μία-δυο δοκιμαστικές μπούκλες, κι' όταν ικανοποιη-θήτε απ' το κατασπώμα που έχουν πάρει, προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο. Βρέχετε προχωρείτε στο δεύτερο στάδιο.

Η «περμανάντ του σπιτιού», με τη δεύτερη μέθοδο που περι-γράφουμε, διατηρείται περί τους τέσσερις μήνες...

Ξενύχτιες

Ε' μια στατιστική μου βασίζομαι τελεία, γι' αυτό δεν έχω πλέον καμιάν αμφιβολία, ότι πολλές γυναίκες, κυρίες και κορίτσια, που εύκολα σε μπλέκουν στο ισχυρό τους δίχτυ, μέσ' σ' άλλα τους εκείνα χαριτωμένα βίτσια, έχουν και το ξενύχτι!

Της νύχτας τους αρέσουν οι φίνες «αλητείες» και ξενυχτούν με κέφι σε κέντρα και πλατείες. Χαμάρωσ' τες, αν θέλεις, και μοναχός σου κρίνει: Ξενύχτισσες δεν δείχνουν φανατικές πως είναι; Ναι! Είναι, δίχως άλλο κι' αλήθεια είν' επίσης πως πάθος το ξενύχτι τους έγινε μεγάλο κι' έτσι όπου γυρίσει, παντού θα συναντήσης μια θελκτική πλημύρα... «σεξαπηλούχων» όντων εντός ωραίων κέντρων, διανυκτερευόντων!

Βεβαίως προτιμούν τα κοσμικά τα κέντρα, όπου περνάς ωραία και ακριβοπληρώνεις το μπάτη και τα δέντρα και κάθε... ντιζέρεα, που με γλυκά τραγούδια, γεμάτα λυρισμό, προσδίδει στο ξενύχτι πολύ ρομαντισμό.

Μια θηλυκή παρέα ξενύχτισσα αν σε μπλέξη θα σε κρατά δεσμώνει σχεδόν ώσπου να φέξι, γιατί δεν έργοϋνε στα σπίτια τους να πάνε. Τη νύχτα, βλέπεις, τόσο πολύ την αγαπάνε, ώστε δεν βρίσκει πρόπον καμιά τους να γλαρώση! Το μάτι τους γαρίδα ώσπου ξημερώση! Και, όταν πιά θα φτάσουν τα κέφια τα μεγάλα, μοιολογούν με... νότες πως... «στρώσανε κεφάλια»!

Δεν θέλουν καθαλλίερο να έχουνε μπατίρη, για να μη «βγή», που λένε, η νύχτα ξεροσφύρι. Επιθυμούν τα πάντα, γουστάρουνε απ' όλα, μια πάστα, μια μπύρα, ρετσίνα, κόκα-κόλα. Κι' οι πιο εξελιγμένες τρελλαινόνται οι καημένες για ένα οδίσκικο με πάγο και με σόδα. Μά στοίχημα το βάνω, αν πιούνε πάρα πάνω μπορούνε να σκαρώσουν μεγάλη... «πεισόδα»! (Ξεχάστηκε η αβρότης, το βάλς και το ταγκό κι' επικρατεί μουζούκι ζεϊπεκίκο κι' αργκό!).

Ε'ς χαιρέται η ψυχή μου, ξενύχτισσες μαγγιώρες που ζήτε μόνο νύχτα και τής... μερς τις ώρες για έσπλα και χουζούρι τις έχετε μονάχα. Τα λόγ μου σας δίνω, αν κάποια με προσέξη και γίνουμε παρέα και νόμιμη κι' ωραία, για ύπνο δεν θα πάμε ποτέ πριν απ' τις έξη!...

Εισηγητής Σπ. Γαζάρης & Συνεργάτες

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

ΚΑΤΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΧΙΟ

ΣΤΙΣ 2 Ιουνίου 1944 ένα τμήμα κομάντος του Ιερού Λόχου — αποστελλόμενο από σαράντα εννέα άνδρες — έλαβε διαταγή ν' αναχωρήσει άμέσως για τη Χίο. Τό τμήμα αυτό έπρεπε να έπιτεθεί εναντίον των γερμανικών βάσεων του νησιού και να τις καταστρέψει με κάθε θυσία. 'Επί κεφαλής της επικίνδυνης αυτής αποστολής ήταν ο ηρωικός άντισυνταγματάρχης Αντρέας Καλλίνικης, που η εκπληκτική του δράση σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, έμεινε θρυλική στο Αιγαίο.

Ο κίνδυνος βέβαια, ήταν μεγάλος. Γιατί οι Έλληνες έπρεπε να ξεκινήσουν από τα τουρκικά παράλια, ν' αποβιβάσθουν στο νησί, να κάνουν τις καταστροφές τους και να ξαναφύγουν. Κι' όλα αυτά κάτω από τη μύτη κυριαρχικών των Γερμανών, που φύλαγαν άγρυπνα και με ισχυρές δυνάμεις την απέραντη ελληνική θάλασσα. Στη Χίο, περισσότερο από μύνη, βρισκόταν ένα τολμηρό παλληκάρι: Ο άνθυπολοχαγός Παλιατσάρας, που είχε φτάσει εκεί με ειδική αποστολή ως άπεσταλμένος του στρατηγείου της Μ. 'Ανατολής. 'Ο Παλιατσάρας είδ. αποβιβάστηκε προηγουμένως με τον ασύρματο να περιμένει τους συνεργούς του σε μία ώριμη περιοχή του νησιού, την Αλίτσα. Αυτός θα τους παραλάμβανε.

Οι ιερολοχίτες μ' ένα ΕΜ—ΕΛ (αποδοτικό σκάφος) αποβιβάστηκαν στο καθωρισμένο σημείο. 'Η νύχτα του Ιουνίου ήταν χλιαρή και απαρμένη με άστρα. Οι κομάντος ανέβαιναν εύθυμοι στο ελληνικό αεράκι που βράζει τα φλογισμένα τους πρόσωπα. 'Αλλά έπειδή η ημέρα ανεπαρκώς να κρυφτούν. Προηγουμένως όμως εξοφόρμησαν από τό πλοίο — που έφυγε άμέσως — τα πυρομαχικά και τα τρόφιμα που είχαν φέρει μαζί τους.

Σε μία δασυμένη πλαγιά του Προβάτα, οι κομάντος κρύφθηκαν ως τις 4 Ιουνίου. Οι Γερμανοί όμως με τους πράκτορές τους, είχαν πληροφορηθεί την παρουσία τους στο νησί. Προσπορεύονταν παντός πώς δεν κατάλαβαν τίποτε, θέλοντας με τον τρόπο αυτό να εξακριβώσουν τις προθέσεις των ιερολοχιτών και συγχρόνως να τους παρασύρουν σε παγίδα. Διπλάσιασαν τη φρουρά τους παντού κι' έστησαν τα πολύ, δόλα τους σε κάθε γωνία, έτοιμα να ξεκινήσουν το πυροκατασκευές από αόρατους έπιβρητες. 'Αλλά οι Έλληνες είδοποιήθηκαν έγκαιρά από ένα χωροφυλάκα του χωριού Καρούνη κι' έτσι, έλαβαν κι' αυτοί τ' αναλογα μέτρα. Συγχρόνως ο πρόεδρος Λύγονηρος διετάχθη από τους Γερμανούς ν' αναφέρει κάθε ύποπτη κίνηση που θα έπαιξε στην αντίληψή του.

Σε καθύποιο ύψος του απειλήσαν. 'Αν συμβή το παραμικρό στην περιοχή σου και δεν μας το αναφέρεις, θα το πληρώσεις με τη ζωή σου!

Εκείνος τους διαβεβαίωσε πως θα έκανε τό... καθήκον του. Και πραγματικά τό έκανε με τό παραπάνω. Μόλις έφυγαν οι Γερμανοί από τό σπίτι του και τον άφισαν μόνο, ο τολμηρός Έλληνας έβγαλε ένα πι. τό σόλι, που είχε βαμμένο στη γή, και χωρίς ν' άσσει καμιά κίνηση, τό βουλό, συναντήθηκε με τους ιερολοχίτες και προσκόλληθηκε κοντά τους. Την επομένη τό βράδυ άρχισαν οι προετοιμασίες. Μία απέραντη γαλήνη άπλωνόταν στην όρεινη αυτή περιοχή της Χίου, όπου σκέπτονταν οι Έλληνες κομάντος. Ένα δόλγισμο φεγγάρι, τό με γαλύτερο έμπόδιο στα σχέδιά του — έδινε περισσότερο μεγαλοπρέπεια στη φυσική όμορφη του Προβάτα, που δεσπόζει πάνω από ένα τεράστιο καταγάλανο κομμάτι του Αιγαίου.

Η διοίκηση του τμήματος είχε πάρει όλες τις πληροφορίες εκείνες που χρειαζόνταν για την έπιχείρησή τους. Με βάση αυτές, καθώς και με τις συμπληρωματικές όδηγες του χωροφυλάκα τών Καρούνη, οι αξιωματικοί του καταδρομικού άποσπάσματος κατένευαν τις όμάδες δράσεως σε τρία τμήματα. Τό πρώτο, υπό τόν ύπολοχαγό Βαφειόπουλο, θ' αναλάμβανε την άνατίναξη όλων τών σκαφών που θα βρισκόταν άγκυροβολημένα στο λιμάνι. Τό δεύτερο, υπό τόν ύπολοχαγό Δημητριάδη και τούς άνθυπολοχαγούς Τόμπρα, Καραδήμο και Θάνα, είχε άποστολή την έκμήδενση του φυλακίου του άκρωτηρίου της 'Αγίας 'Ελέσπολης. Και τό τρίτο, υπό τόν ύππιαρχο Σταθάτο, διετάχθη να καταστρέψει τόν οικισμό τών καλινών, ενώ παράλληλα θα εκάλυπτε τόν παραλιακό δρόμο — από τη Χίο στο Κοιτάρι — όπου να συμπύκνωση το τμήμα του Βαφειόπουλου. Μόλις τακτοποιήσαν τό ζήτημα αυτό, έστειλαν όμα στη διοίκηση της βάσεως Αιγαίου, για ν' έρθη ένα ΕΜ—ΕΛ στην περιοχή του άκρωτηρίου της 'Αγίας 'Ελένης. 'Επρεπε να εινε έτοιμο να τους παραλάβει, άμέσως μετά τό πέρας της άποστολής τους.

Στις 5 Ιουνίου, κατά τις έννέα τό βράδυ, οι Έερολοχίτες παράτησαν τό λιμάνι τους και έβησαν προς τό σ' έφύρι της κόρης. Ένας αξιωματικός προπορεύεται. Και πίσω, άράδα, ο ένας κοντά στον άλλον ακολουθούσαν, οι έπισημένοι άντρες.

Ξαφνικά μία σκιά πρόσφερε μακριά, μία κάννη γυάλισε για λίγο. 'Απότομα σπάθηκε ο προπορευόμενος αξιωματικός και πίσω όλοι οι άλλοι. Ψιθυρίσματα άκούστηκαν, φωνές χαμηλές κι' ύστερα βήματα που πλησίαζαν προς τό μέρος τους.

— Καλά ήρθατε, παιδιά! Σας περιμένουμε άπ' τό ήλιοσάσιμα... Χάρηκαν οι όλλοι στο άκουσμα της φωνής, χαμογέλασαν κι' άντάλλαξαν θερμές χειραψίες. 'Ηταν οι άνθυπολοχαγοί Παλιατσάρας και Καραγιάννης, μαζί με δύο χωρικούς της περιοχής, που τους κατασπίσαν πάνω σε ώριμμένα σημεία. Όλοι άκούσαν σιωπηλοί και μόνο ό- τόν έπρεπε έλεγαν τη γνώμη τους. Έμαθαν άπό τούς πώς οι Γερμανοί δεν τους περίμεναν πιά, έπειδή είχαν περάσει δύο δόλγισμα μερώνχτα από τόπ τό αποβιβάστηκαν στο νησί, χωρίς να έπιτεθούν πονηρά. Κάποιος μάλιστα αξιωματικός, ο λοχαγός της Γκεστάπο 'Ερνεστ Φόρρερ — που βρισκόταν κατά τύχη τις μέρες εκείνης στη Χίο — δήλωσε ξεκάθαρα στους συνάδελφους του ότι δεν ήταν δυνατό να έχουν έρθει Βρεταννοί κομάντος από νησι και νά... κρύβονται.

Αυτή η πεποίθηση του 'Ερνεστ Φόρρερ, παρέσυρε και τούς άλλους. Έτσι οι Γερμανοί χαλάρασαν κάπως την έπιβλεψή τους κι' άφισαν τα πράγματα στην τύχη τους. Όπως άναφέραμε πιο πάνω, ο ύπολοχαγός Βαφειόπουλος είχε αναλάβει τό κυριώτερο μέρος της άποστολής. Αυτός θα έπιτίθονταν στο λιμάνι για νά καταστρέψει όσα έχθρικά σκάφη,

μικρά ή μεγάλα, ύπηρχαν εκεί. Μαζί του είχε έπίσης τούς άνθυπολοχαγούς Δούκα, Καραγάλη και Καμινάκη, που ήταν άποφασισμένοι νά τό παύσουν όλα για όλα προκειμένου να πετύχουν τό σκοπό τους.

Λίγο πριν άπ' τη μεσάνυχτα και τα τρία τμήματα βρισκόταν έξω από τήν πόλη. Κανείς δεν τους είχε πάρει είδησι. Κι' ώστόσο δεν ύπο- λείπονταν παρά ελάχιστα μόνο λεπτά για ν' άρχισή η δράση τους. Ό- λα πήγαιναν περίφημα. Παρ' όλο όμως που ήταν περασμένη η ώρα, η προκυμαία ήταν γεμάτη από κόσμο. 'Η ζεστή καλοκαιριάτικη νύχτα δεν άφινε τόν πληθυσμό νά κοιμηθί. Στό λιμάνι ήταν άγκυροβολημένα άρκετά καράδια. Άπέναντι άκριβώς από τόν κινηματογράφο «Ρέξ» ή- σαν έλιμενισμένα ένα σωρό καΐκια. Μία όμάδα κομάντος πήρε διαταγή νά τό καταστρέψη κι' αυτά. Τίποτε δεν έπρεπε να μελινή θόρυβο.

Κι' άξαφνα, η διαταγή της κεραυνόβολου δράσεως, δόθηκε χαμη- λώφωνα από τόν άντισυνταγματάρχη 'Αντρέα Καλλίνικη:

— Έμπρός, παιδιά! Καλή τύχη!...

Άμέσως σ' έπείν μερικές σκιές σαν φοντάσματα, κινήθηκαν κατά μήκος της παραλιακής όδου. Δύο-δύο, τρεις-τρεις, τό τολμηρό Έλληνο- πούλα έφτασαν στο κεντρικό σημείο του λιμανιού. Με πελώρια άλματα, πηδώντας δεξιά κι' άριστερά σαν άγγελιο εκδικήσεως, βρέθηκαν κιάλας μέσα στα καΐκια. Με καταπληκτική ταχύτητα τοποθέτησαν τις αλούς- μπόμπες στα σημεία που έπρεπε και χάθηκαν σαν άστέρια. Κάπου δε- κοπάνε σκάφη, βρισκόταν ήδη κάτω από τήν άπειλή τών έκρηκτικόν βομβών. Τα πληρώματά τους, όλοι Έλληνες σ' έπείν, πέταξαν έν- τρομα στην προκυμαία, μεταδίδοντας τόν πανικό στους νυχτερινούς πε- ριπατητές της άκτής.

— Έφτασαν Άγγλοι κομάντος! Θ' άνατινέουν τό λιμάνι!

Ο τόπος έρημώθηκε τελείως. Μά δεν άργησαν νά φανούν οι Γερμανοί μαζί με μερικούς χωροφυλάκες, άπ' αυτούς που φύλαγαν τήν προκυμαία. 'Ετρεχαν σαν δαιμονισμένοι, πυροβολώντας όπου έβλεπαν σκιά κι' όπου φοντάζονταν ό- τι μπορούσαν νά κρύβονται κομάντος. Τί- ποτε όμως δεν κατάφεραν. Οι Έερολοχίτες

τους περίμεναν αθέατοι για νά τους ύποδεχθούν, όπως τούς άζει. Έ- τόν προτό εκείνοι άντιλαμβάνουν τι συμβαίνει, είχαν τού κιάλας έπείν- μάχη. Οι χωροφυλάκες άπομονώθηκαν γρήγορα, ενώ οι Γερμανοί έ- καθάρθηκαν με πυρά «Τόμσον» του άνθυπολοχαγού Καραγάλη και τών όπλιτών Χρυσού, Καραγιάννη και Τσαγκαλάου.

«'Η έπιβρομή είχε άναμφισήγητη έπιτυχία, γράφει ο έπιλοχίας ΒΔ.

λυ Κιέφφερ σε σημειώσεις που βρέθηκαν πάνω του όταν άργότερα πιά- στηκε αλχμάλωτος από τούς Άγγλους. Μέσα σε τρία λεπτά τό πολύ, οι άντρες της τολμηρής αυτής έπιχείρησεως, είχαν κατορθώσει νά έξου- δειρώσουν όλη την άμυνα του λιμανιού και νά ξαναφύγουν πριν προ- λάβουν νά συνέλθουν από τήν έκπληξή μας. 'Ηταν άλήθεια μία φο- βερή στιγμή για τούς Γερμανούς που κυριαρχούσαμε άκόμη στο Αιγαίο. 'Η, καλύτερα, που νομίζαμε ότι κυριαρχούσαμε. Για πρώτη φορά διασπονήθηκαν έντονα πώς τό τέλος μας, τό τέλος όλων όλων της Γερμανίας, θα ήταν άδοξο. 'Από μία φούχτα Έλληνες κατακάρω- σαν σήμερα νά μας έπιτεθούν πάνω σ' ένα νησάκι όπως η Χίος, πώς θα ήταν δυνατό νά τούς συγκρατήσουμε αύριο στην έηρα, όταν θα βρι- σκόμασαν και πάλι άντιμέτωποι μαζί τους; Όχι, δεν ύπήρχε πιά για μας έλπίδα. 'Η έπιβρομή αυτή τών Έλλήνων κομάντος, ήταν τό Σ. Ο. Σ. του Γ. Ράιχ. Προς τί, λοιπόν, συνεχίζαμε ένα μάταιο άγώνα;»

Κι' αυτή ήταν η άλήθεια. Οι Έερολοχίτες είχαν κάνει άληθινή θραύ- σι. 'Η έπιχείρησι, που είχε γίνει για άπαισιώσιμους λόγους, είχε βα- ύτερο αντίκτυπο στους Γερμανούς του Αιγαίου, που άρχισαν νά βλέ- πουν τα πράγματα με τήν πραγματική τους όψη. Όπως σκεφτόταν ο Βίλλυ Κιέφφερ, έτσι άρχισαν νά σκεφτούνται σ' έπείν και όλοι οι όλλοι συνάδελφοί του. Δεν ήταν βέβαια, η πρώτη φορά που οι κομάντος έπι- τίθονταν στα νησιά του ελληνικού άρχιπελάγους. Μέχρι τότε είχαν γί- νει δεκάδες έπιβρομές στη Άερο, στην Κάλυμνο, στη Άήμνο, στη Μήλο, στην 'Ικαρία, στην Πάρο και όλλοι. Μά οι Γερμανοί παρουσίαζαν ισχυ- ρή άμυνα ως τότε και, πολλές φορές, οι έπιτιθέμενοι βρισκόταν άνα- μεσα στα πυρά τους, σκοτώνονταν ή πάνονταν αλχμάλωτοι, χωρίς νά πετύχουν ατό που έπιδιώκουν. 'Η έπιβρομή της Χίου, έδειχνε πιά ξε- κάθαρα πώς τό θηρίο έξυφύσθη. Όσο κι' αν προσπάθησαν οι Γερμα- νοί νά έξουδετερώσουν τούς άνεπιθύμητους έπισκέπτες, δεν κατάφεραν τό παραμικρό. 'Η παλληκαριά τών Έερολοχιτών που διεύθυνε ο Άν- τρέας Καλλίνικης, ήταν άσύγκριτη και τίποτε δεν μπορούσε νά τούς σταματήσει άν δεν τελείωναν προηγουμένως τό έργο που είχαν αναλάβει.

Στό μεταξύ, οι βόμβες που είχαν τοποθετηθί στα καΐκια, άρχισαν νά σκάνε ή μία πίσω από τήν άλλη. Σ' αυτό πανθαρόνιο δημιουργήθηκε τότε στην άποβί- θρα. Όσοι από τούς Έλληνες είχαν παραμείνει άκό- μη εκεί για νά δούν τό αποτέλεσμα, άναγκάστηκαν νά τό βάλουν στα πόδια και νά κλείστουν στα σπίτια τους. «Τά μικρά σκάφη του λιμανιού — γράφει ένας Έλληνας ηρωικής στο ήμερολόγιό του — άνατινέονταν με φοβε- ρό πάταγο στον άέρα. Όλ' αυτά ήταν περιουσία μας, σίμα δική μας. Κι' όμως αίσθανόμαστε νά συνεαίρη τις ψυχές μας μία κρυφή άνέλιπτη χαρά. Άνάμεσα στα καΐκια της παραλίας, είχαν και δύο δικά μου έπα-»

Στό μεταξύ οι βόμβες, που είχαν τοποθετηθί στα καΐκια, άρχισαν νά σκάνε ή μία πίσω από τήν άλλη...

γμένα από τό 1943. Χωρίς αυτά ή- τόν αίνιγμα άν θα μπορούσα νά ο- κονομήσω τό ψωμί τών παιδιών μου. Μά τί σημασία μπορούσε νά έχη τήν ώρα εκείνη η δική μου κατά- στας; Μέσα μου κυριαρχούσε ένα αίσθημα, που δεν μπορού νά τό έπεί- γω με άλλα λόγια. Για ένα όμως ήμουν άπόλυτα βέβαιος: Άκούγα τις άνατινέσεις τών καϊκιών και μου έρχόταν νά τραγουδήσω, νά ξεφωνίσω σαν τρελλός. Μήπως άραγε ή μυρωδιά του μπαρουτιού μεθάει τούς Έλληνες όπως τό κρασί;»

Γιατί όχι; Στην άρχή, οι φλόγες που έζωναν τό λιμάνι, έκανε τούς νησιώτες νά τό σπαστούν. Τρομαγμένοι, έφυ- γαν όλοι για νά κρυφτούν όπου μπορούσαν. Οι περισσότε- ροί κλείστκαν στα σπίτια τους κι' έμειναν άφανοι για πολ- λή ώρα. Σιγά-σιγά όμως ξαναβρήκαν τό θάρρος τους. Με- ρικά παραθυρόφυλλα άνοιξαν δεξιά. Πίσω από τις γυάλλες έντρομες μορφές παρουσιάστηκαν. Κι' άξαφνα άκούστηκε ο ήχος μιας καμπάνας, σαν νά καλούσε τούς σπασαμένους Έλληνες, στη μεγάλη άντάστασι. Αυτό ήταν άκριβώς. Οι ψυ- χές τών άνδρων σκίσησαν από ένθουσιασμό κι' έθνική ό- περηφάνεια. Στό βλέμμα τους μέσα έλαμψε πάλι η όδα τών παλαιών ήμερών πάνω στ' αθάνατα βουνά.

— 'Ηρθαν τά παιδιά μας, τά Έλληνόπουλα! Ψυθίριζαν. 'Ηρθαν για νά μας φέρουν τή λευτεριά...

Τους νησιώτες δεν τούς κρατούσε πιά τίποτα. Ξεχύθηκαν στους δρό- μους και χωρίς καμιά προφύλαξη σ' έπείν, πήραν τό στενωπό. Τρέ- χοντας έφτασαν στ' άκράια σημεία της πόλεως, άπ' όπου άναγκαστικά θα περνούσαν οι Έλληνες κομάντος. Και δεν έκαναν λάθος. Φάνηκαν σε λίγο νά έρχονται εκείνοι, ο ένας πίσω από τόν άλλο, όπως είχαν ξε- κινήσει στην άρχή. Όλοι τους ήταν ένθουσιασμένοι. Καμμία άπόδειξη δεν είχαν άνάμεσά τους, κανένα θανάσιμο τραυματισμό. Και η έπι- χείρησή τους είχε ξεπεράσει τις προσδοκίες τους. Τά πάντα είχαν πετύ- χει περισσότερο άπ' όσα τό λογάριζαν κι' οι ίδιοι. Τό πλήθος που έ- χε συγκεντρωθί σε διάφορα σημεία για νά τούς δεχθί, άρμυσε πάνω τους μόλις τούς είδε. Φιλιά, άγκαλιώματα, θερμές χειραψίες κι' ένα σωρό έκδηλώσεις χαράς κι' ευγνωμόνασια. 'Η στιγμή ήταν έξαιρετικά συγκινητική. Μά ο συνταγματάρχης Καλλίνικης άνησυχούσε. 'Η όμάδα του Σταθάτου δεν είχε φανή άκόμη...

Άλλά δεν άργησε νά παρουσιασθί κι' αυτή. 'Ο τολμηρός ύππιαρχος που είχε αναλάβει ν' άνατινέη τόν οικισμό τών καλινών και νά κα- ταστρέψη τό ύποβρύχιο καλδείο της παραλίας, είχε φέρει σε πέρας τήν άποστολή του με τόν καλύτερο τρόπο. Τά πάντα είχαν άνατινέη στον άέρα και παρ' όλο που είχε περάσει άκριβή ώρα από τη στιγμή που είχαν έπιτεθεί οι έκρήξεις συνεχίζονταν με δαιμονισμένο όρκο ό- π' όλα τα σημεία. Οι Γερμανοί, άπ' τη καληήρησαν τούς κομάντος, προσπαθούσαν νά σβήσουν τις φωτιές και νά περισώσουν τούς άπόμεινε- σε λίγο φάνηκε ο 'Ερνεστ Φόρρερ, ο λοχαγός της Γκεστάπο. Έ- κανε μία ύποληψη διαπίστευαν τών καταστροφών και για νά έγνώη ά- τό πάνω του κάπως τό θάρος της εύθνης, διέταξε τούς Γερμανούς νά κληγίσουν τούς Έερολοχίτες.

Ήταν όμως άργά. Οι κομάντος, μετά από τις θερμές έκδηλώσεις του κόσμου και με τη βοήθεια του, είχαν φτάσει κιάλας στον Κοιτά- ρι, όπου τούς περίμενε τό ΕΜ—ΕΛ, που είχε έρθει για νά τούς πα- ραλάβει. 'Ο άντισυνταγματάρχης Άντρέας Καλλίνικης, άφού τούς συνεαίρη όλους για τ' άποτελέσματα της έπιβρομής, διέταξε νά έπιβί- βαστούν στο σκάφος. Μερικοί νησιώτες, που τούς είχαν ακολουθήσει ως εκεί, τούς άποχαιρέτησαν με δαιμονισμένα μάτια.

— Στό καλό, παιδιά! Και νά μας ξαναφάτε γρήγορα...

Οι άντρες του καταδρομικού τμήματος έβλεπαν τό παράλια του νησιού νά χάνονται σιγά-σιγά κι' η ψυχή τους γέμισε βουβαή συγκί- νηση. Άλήθεια, πότε θα ξαναγύριζαν νά φέρουν τή λευτεριά στην πα- τρίδα; Οι περισσότεροι ώστόσο πίστευαν ότι πολύ γρήγορα θα έπαρ- ναν πάλι έπνοή για καινούργιες έξορμήσεις.

Έτσι κι' έγινε. Δεν είχαν περάσει πολλές μέρες από τη στιγμή, που είχαν φτάσει στη βάση τους, όταν τη νύχτα της 17 Ιουνίου 1944, ο ύππιαρχος Σταθάτος διετάχθη νά ξεκινήσει άμέσως μαζί με δύο

άντρες για τη Χίο. Ήταν άνάγκη νά έξουδετερώσουν κάποιο φυλάκιο, που είχαν στήσει οι Γερμανοί κοντά στο χωριό Λαγκαδά. Παρ' όλο που μετά τήν έπιβρομή της 5 Ιουνίου, η βέρμας είχε πολλαπλασιάσει τούς φρουρούς της και ένίσχυσε τα ναρκωπέδια της σε όλα σ' έπείν τα νησιά του Αιγαίου, ο Σταθάτος μαζί με τούς τολμηρούς συντρόφους του, κατάρθεσε νά φτάσει άπαρατήρητος στον προορισμό του.

Με τη βοήθεια του έπιλοχία Μπάκα και του λοχία Χαλιμιά, έξοντά- θηκε δόλγληρη ή φρουρά του φυλακίου ύστερα από μία σκληρή μάχη που έδωσαν στήθος με στήθος μαζί της. Συγχρόνως έπιασαν και δύο Γερμανούς, που τούς κρατήσαν αλχμάλωτους. 'Η έπιτυχία τους ήταν έξαιρετική. Δύο μέρες άργότερα, τό ίδιο αυτό καταδρομικό τμήμα, ένώθηκε μ' ένα άλλο, που τό διεύθυνε και πάλι ο Καλλίνικης. 'Ο σκο- πός τους ήταν τώρα νά έπιτεθούν εναντίον ενός δεύτερου γερμανικού φυλακίου, που βρισκόταν στον κόλμο της Γέρας της Μυτιλήνης. 'Η έ- πιβρομή πραγματοποιήθηκε κι' έδώ με καταπληκτική ταχύτητα. Οι Έλληνες κομάντος κατέστρεψαν ένα ιαποφόρο 160 τόνων — τό «Γέρα» του Γιάννη Μπουσούλη — ένα άλλο τών 70 τόνων κι' ένα τρίτο τών 30 τόνων.

Στό μεταξύ όμως οι έπιβρομείς είχαν πληροφορηθί ότι στην ίδια εκείνη περιοχή, ύπήρχε μία γερμανική άποθήκη λαδιού. Τό άπόθετί της ήταν τεράστιο, ενώ οι νησιώτες δεν είχαν ούτε σταγόνα για νά βάλουν στο φαγητό τους!

— Πρέπει νά την καταστρέψουμε άποσπαστικά, είπε ο άντισυνταγμα- τάρχης Καλλίνικης στους άντρες του. Άς μ' ή χάσουμε καιρό...

Τήν άποθήκη την φύλαγε ισχυρή φρουρά. Άλλά οι Έερολοχίτες δεν δίτασαν νά έπιτεθούν. 'Η μάχη που άρχισε άμέσως κράτησε περισσό- τερο από ώρα. Πανικόβλητοι οι Γερμανοί χτυπούσαν δεξιά κι' άριστε- ρά, χωρίς νά καταλαβαίνουν τί τους γίνεται. 'Εστειλάν μήνυμα κά- τω στη χώρα ζητώντας ένισχύσεις. Μά όσπου νά φτάσουν εκείνες, οι τολμηροί κομάντος καταρθεσαν νά έξουδετερώσουν τελείως τή φρου- ρά. Όσοι έμειναν άκόμη ζωντανοί, παράτησαν τα όπλα τους και τό έβγαλαν στα πόδια. 'Η άποθήκη του λαδιού ήταν έλεύθερη πιά. Μπο- ρούσαν νά τήν καταστρέψουν τώρα μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. Και δεν έχασαν καιρό. Μερικοί άντρες τοποθέτησαν σ' άριμμένα κατά- ληλα σημεία τις αλούς-μπόμπες και άπομακρύνθηκαν τρέχοντας. Ό- σπου νά φτάσουν στο σκάφος τους, που τούς περίμενε στην παραλία για νά τούς παραλάβει, η γή άναταράχθηκε από τά θεμέλια της. Σ' αν άληθινό πυροτέχνημα όλων όλων η άποθήκη άνατινέθηκε στον άέρα. Τεράστιες φλόγες σπύσσαν τόν κατακόπλινο όρκο. Οι Έλληνες έ- δλεπαν από μακριά τό έργο τους και χαμογέλασαν ικανοποιημένα.

— Και σ' άλλα με όγεια! Ψυθίριζαν. Άρμόν τώρα για τό γυρισμό! Και οι άγγελοι, που έφέρον κάθε τόσο τά πρώτα μηνύματα της ά- τελευθερώσεως στο Αιγαίο, ξεκινούσαν άναταράξη για τά μικροστα- τικά παράλια. Κάπου εκεί πηγύρι, ήταν ή βάση της έξορμήσεως τους. Και εκεί πήγαιναν, τώρα, για νά πάρουν καινούργιες έπνοές. 'Ο πά- λειος δεν είχε τελειώσει άκόμη. Κι' οι κομάντος έπρεπε νά συνεαί- ρουν τόν ηρωικό άγώνα τους.

ΔΙΟΝΗΣΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΟΝΗΣΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΓΚΑΣΜΑΝ ΚΑΙ Η ΣΕΛΛΕΥ ΓΟΥΪΝΤΕΡΣ

ΠΡΙΝ λίγες ημέρες, ύστερα από απουσία επτά μηνών, ο γνωστός Ιταλός στάρ Βιτόριο Γκάσμαν ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ και στην αγκαλιά της όμορφης γυναίκας του, της γνωστής στάρ Σέλλεϋ Γουΐντερς. Το αεροπλάνο που τον έφερε από το Παρίσι καθυστέρησε 4 ώρες, από βλάβη ενός από τους κινητήρες του. Στο διάστημα αυτό η Σέλλεϋ περιμένε με αγωνία στο αεροδρόμιο, κούταξε διαρκώς το ρολόι της και πότε-πότε έφερνε το μαντηλάκι της στα δακρυσμένα μάτια της.

—Θεέ μου, ψιθύριζε κάθε τόσο, ούτε και σήμερα δεν θα έρθει... Το αεροσκάφος όμως φάνηκε τέλος στον ορίζοντα και το πρόσωπο της Σέλλεϋ έλαμψε από εύτυχια. Σε λίγο μόλις άνοιξε η πόρτα του αεροπλάνου και στη σκάλα του φάνηκε το ανήσυχο πρόσωπο του άνδρα της, η δημοφιλής στάρ έτρεξε κι' έπεσε στην αγκαλιά του, κλαίγοντας από τη χαρά της.

—Το παιδί μας τι κάνει; ήταν η πρώτη ερώτησή του Βιτόριο, ενώ την έσφιγγε πάνω του και την γέμιζε από φιλιά.

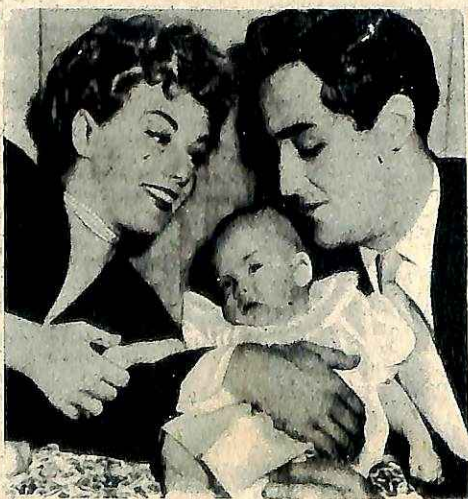
—Κι' είχε δικήν του ρωτάει με τόση λαχτάρα για το παιδί τους. Πριν 7 μήνες είχε αφήσει τη γυναίκα του έγκυο 5 μηνών και τώρα την εύρισκε μητέρα. Στο διάστημα αυτό είχε γίνει εύτυχισμένος πατέρας μιας κορούλας, της Βιτόρία, που δεν την είχε δη ακόμη. Γι' αυτό ακριβώς το ζευγάρι βιάστηκε να μη στο αυτοκίνητο που περίμενε. Απομονοώσε ο πατέρας να σφίξει στην αγκαλιά του το κοριτσάκι του.

Ο Βιτόριο και η Σέλλεϋ γνωρίστηκαν για πρώτη φορά στη Ρώμη το 1951, όταν εκείνη είχε επισκεφθεί την 'Ιταλία ως περιηγήτρια. Ο Βιτόριο την είχε προσέξει στο φιλμ «Μιά θέσι στον ήλιο» και από τότε ζήτησε να την γνωρίσει. Από την συνάντησή λοιπόν εκείνη γεννήθηκε μεταξύ τους ένα φλογερό αίσθημα και έτσι αποφάσισαν να παντρευτούν. Λίγο αργότερα η Σέλλεϋ έφευγε για το Χόλλυγουντ. Μόλις θα τελείωνε κι' ο Βιτόριο μερικές δουλειές του, θα πήγαινε άμέσως να την συναντήσει για το γάμο τους.

Στο μεταξύ την εποχή εκείνη βρισκόταν στη Ρώμη ένα μεγάλο αμερικανικό κινηματογραφικό συνεργείο για το γύρισμα της ταινίας «Κόδο Βάντις». Ο παραγωγός του Σάμι Ζιμπάλιστ γνώρισε μια μέρα τον Βιτόριο και άμέσως σκέφθηκε πως θα μπορούσε να τον αγκαλιάσει για λογαριασμό του Χόλλυγουντ. Άνάμεσα σ' εκείνους που ρώτησε για την καλλιτεχνική αξία του, ήταν και το ζευγάρι Ρομπέρτο Ρουσελίνι — 'Ινγκριντ Μπέργκιαν.

Είναι ο καλύτερος ζεν-πρεμιέ που διαθέτουν σήμερα τα Ιταλικά στούντιο! του άφητησαν και οι δυο με ένθουσιασμό.

Έτσι, δυο μήνες αργότερα, ο Βιτόριο έφευγε κι' εκείνος για το Χόλλυγουντ. Δυο λόγιοι τον έκαναν να αποφασίσει το ταξίδι. Ο πρώτος ήταν γιατί θα πήγαινε κοντά στην αγαπημένη του και ο δεύτερος γιατί είχε υπογράψει συμβόλαιο. Τον Μάρτιο του 1952 λοιπόν έφτασε στο Χόλλυγουντ και στις 28 'Απριλίου,

Το ζεύγος Γκάσμαν ανάμεσα στην κορούλα τους Βιτόρια

στη πόλη Χουαρέζ του Μεξικού, έκανε το γάμο του με την Σέλλεϋ. Μετά τόν μήνα του μέλιτος, το ζευγάρι έγκατεστάθη σε μια ιδιόκτητη βίλα στο Σαν Φερνάντο. 'Η ζωή για τους νεονύμφους κυλούσε ήρεμη, γεμάτη έρωτα και εύτυχια. 'Ηταν οι αγαπημένοι του Χόλλυγουντ όπως τους έλεγαν οι δημοσιογράφοι.

Αλλά δεν άργησε να έρθει η ημέρα που έπρεπε να χωρισθούν για λίγο διάστημα. Ο Βιτόριο είχε αφήσει υποχρεώσεις στη Ρώμη που έπρεπε να τις εκπέσει.

Το Νοέμβριο του 1952 έφυγε για την αιώνια πόλη, χωρίς την Σέλλεϋ. Στο διάστημα όμως της παραμονής του στο Χόλλυγουντ είχε πρωταγωνιστήσει σε δυο ταινίες και μια τρίτη τον περίμενε γι' αργότερα στο Παρίσι. 'Υπελόγιζε δε να εξοφλήσει γρήγορα τις υποχρεώσεις του και να ξαναγυρίσει κοντά στη γυναίκα του πριν από τον τοκετό της.

Παρά τις προσπάθειές του, όμως, αναγκάστηκε να μείνει μακριά της επτά μήνες. Στο διάστημα αυτό πρωταγωνιστήσε σε μια Ιταλική ταινία και έπαιξε στο θέατρο το ρόλο του 'Αμλετ με μεγάλη επιτυχία. Όπως ήταν μακριά ο ένας από τον άλλον, η μόνη τους παρηγοριά ήταν τα καθημερινά τους τηλεφωνήματα.

—Σέλλεϋ, αγάπη μου, τηλεφωνούσε, ο Βιτόριο, εδώ ό... 'Αμλετ! 'Ανησυχώ πολύ για σένα. Πές μου ότι όλα πάνε καλά. Κάνω ό,τι μπορώ για να βρεθώ το γρηγορότερο κοντά σου, αλλά διαρκώς καινούργια εμπόδια μου παρουσιάζονται. Ξυπνώ και κοιμάμαι με τη σκέψη σου, αγάπη μου!

Όταν κάποτε τελείωσαν οι υποχρεώσεις του στη Ρώμη, νόμισε ότι θα μπορούσε να πάρει άμέσως το πρώτο αεροπλάνο και να γυρίσει κοντά στη γυναίκα του. 'Αλλά λογάριζε χωρίς τόν... ξενόδοχο! 'Ενα επείγον τηλεγράφημα, που έλαβε τις παραμονές της αναχώρησής του, του έλεγε να πάει στην... Σουηδία, για το γύρισμα μερικών εξωτερικών της καινούργιας ταινίας «Ραφωδών», με την 'Ελίζαμπετ Τάιλορ. Με βαρεία καρδιά αναγκάστηκε να συμφωνήσει. 'Εμεινε στην Σουηδία τρεις εβδομάδες κι' όταν τελείωσε εκεί, πήρε το αεροπλάνο κι' έφτασε στο Παρίσι όπου έμεινε μόνο όσες ώρες χρειαζόταν για να αλλάξει αεροπλάνο και να φύγει για το Χόλλυγουντ.

Η Σέλλεϋ — το πραγματικό της όνομα είναι Σίρλεϋ Σκρίφτ — γεννήθηκε στο Σαιν Λουίς του Μισούρι στις 18 Αυγούστου του 1923. Είναι ύψηλη, όμορφη, με συμμετρικό σώμα, γαλανά μάτια και χρυσά μαλλιά. Στον κινηματογράφο πέτυχε έντελώς τυχαία το 1945, με το φιλμ «Διπλή ζωή». Από τότε πρωταγωνιστήσε σε 20 και πλέον ταινίες, πολλές απ' τις οποίες γνώρισαν μεγάλη επιτυχία, όπως το «Μιά θέσι στον ήλιο» και την Έκαναν διάσημη και περιζήτητη ήθοποιό.

Το 1943 παντρεύτηκε για πρώτη φορά τον 'Αμερικανό αξιωματικό Μάρκ Μαγιερ. Ο γάμος τους κράτησε σχεδόν 5 χρόνια, αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα μόνο 6 μήνες συνολικά έρθηκαν μαζί! 'Εξ αίτιας αυτού, το 1947 χώρισαν και η όμορφη στάρ έμεινε ζωτοχήρα μέχρις ότου το 1951 γνώρισε τον Βιτόριο.

Ο Βιτόριο Γκάσμαν — αυτό είναι το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη Γένουα της 'Ιταλίας την 1 Σεπτεμβρίου του 1916. 'Αρχισε την καλλιτεχνική του καριέρα ως ήθοποιος το 1939 και το 1945 γύρισε την πρώτη του ταινία. Σήμερα θεωρείται ο καλύτερος ζεν-πρεμιέ της 'Ιταλίας. Το 1944 παντρεύτηκε με την 'Ιταλίδα συνάδελφό του 'Ελεονώρα Ρίτσι, από την οποία έχει σήμερα μια κόρη 8 ετών, την Πόλα, που ζει κοντά στη μητέρα της, από την ημέρα του χωρισμού τους, το 1948.

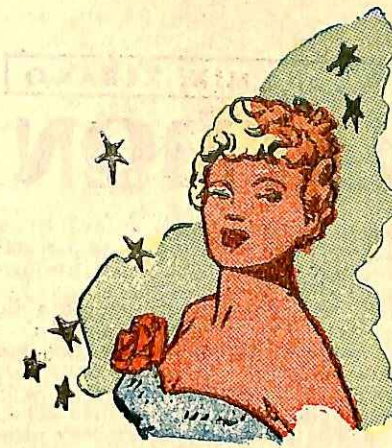
Το 1943 παντρεύτηκε για πρώτη φορά τον 'Αμερικανό αξιωματικό Μάρκ Μαγιερ. Ο γάμος τους κράτησε σχεδόν 5 χρόνια, αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα μόνο 6 μήνες συνολικά έρθηκαν μαζί! 'Εξ αίτιας αυτού, το 1947 χώρισαν και η όμορφη στάρ έμεινε ζωτοχήρα μέχρις ότου το 1951 γνώρισε τον Βιτόριο.

Ο Βιτόριο Γκάσμαν — αυτό είναι το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη Γένουα της 'Ιταλίας την 1 Σεπτεμβρίου του 1916. 'Αρχισε την καλλιτεχνική του καριέρα ως ήθοποιος το 1939 και το 1945 γύρισε την πρώτη του ταινία. Σήμερα θεωρείται ο καλύτερος ζεν-πρεμιέ της 'Ιταλίας. Το 1944 παντρεύτηκε με την 'Ιταλίδα συνάδελφό του 'Ελεονώρα Ρίτσι, από την οποία έχει σήμερα μια κόρη 8 ετών, την Πόλα, που ζει κοντά στη μητέρα της, από την ημέρα του χωρισμού τους, το 1948.

Ο Βιτόριο Γκάσμαν — αυτό είναι το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη Γένουα της 'Ιταλίας την 1 Σεπτεμβρίου του 1916. 'Αρχισε την καλλιτεχνική του καριέρα ως ήθοποιος το 1939 και το 1945 γύρισε την πρώτη του ταινία. Σήμερα θεωρείται ο καλύτερος ζεν-πρεμιέ της 'Ιταλίας. Το 1944 παντρεύτηκε με την 'Ιταλίδα συνάδελφό του 'Ελεονώρα Ρίτσι, από την οποία έχει σήμερα μια κόρη 8 ετών, την Πόλα, που ζει κοντά στη μητέρα της, από την ημέρα του χωρισμού τους, το 1948.

Ο Βιτόριο Γκάσμαν — αυτό είναι το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη Γένουα της 'Ιταλίας την 1 Σεπτεμβρίου του 1916. 'Αρχισε την καλλιτεχνική του καριέρα ως ήθοποιος το 1939 και το 1945 γύρισε την πρώτη του ταινία. Σήμερα θεωρείται ο καλύτερος ζεν-πρεμιέ της 'Ιταλίας. Το 1944 παντρεύτηκε με την 'Ιταλίδα συνάδελφό του 'Ελεονώρα Ρίτσι, από την οποία έχει σήμερα μια κόρη 8 ετών, την Πόλα, που ζει κοντά στη μητέρα της, από την ημέρα του χωρισμού τους, το 1948.

Μ. ΦΛΟΚΟ

Η ΣΕΛΛΕΥ ΓΟΥΪΝΤΕΡΣ

Τα νεώτερα των άσιερων

Σύντομες ειδησεις

★ Ο θάνατος της Λίλιαν Μάκ Μούρ-ραι έθαψε τέλος σ' ένα από τα πιο συγκινητικά έρωτικά ρομάντσα του Χόλλυγουντ. Ο Φρέντ Μάκ Μούρ-ραι και η Λίλιαν αποτελούσαν, πραγματικά, ένα από τα πιο αγαπημένα ζευγάρια του Χόλλυγουντ. Είχαν γνωρίσει στο Μπρόντγουεϊ όταν εκείνη δεν ήταν παρά μια χορεύτρια μπαλέτου κι' εκείνος προσπαθούσε να πείσει διαφόρους θεατρώνες πως ήταν κατάλληλος για το θέατρο. Παντρεύτηκαν δέ μόλις το Χόλλυγουντ, αναγνωρίζοντας την αξία του Φρέντ, υπέγραψε συμβόλαιο μαζί του. Η εύτυχία τους δεν κράτησε όμως πολύ, η Λίλιαν αρρώστησε και παρά τις διαθε-θαιώσεις των γιατρών ότι είχε γίνει τελείως καλά παρέμεινε μια αδύνατη και φιλάσθεν ύπαρξη. Το 1950 υπέστη δυο σοβαρές έγχειρήσεις δυσκολεύτηκε δε πολύ να αναλάβει. Πρό-μηνος όμως μια καρδιακή προσβολή που συνοδεύτηκε από σοβαρές περι-πλοκές έκανε τους γιατρούς να εγκαταλείψουν κάθε έλπιδα ανάρρωσής της.

★ 'Ενα ειδύλλιο πλέκεται μεταξύ των δυο πρωταγωνιστών του φιλμ «Υ-φολος δώδεκα μιλίων»: Ρόμπερτ Βάγκνερ και Τέρρυ Μούρ. Η Μαίριλιν Μονρόε, που όφειλε το μεγαλύτερο μέρος της φή-μης της, στο περίφημο ημερολόγιο που την παρουσίαζε σαν γνήσια απόγονο της Εώς, πρόκειται να υποδυθί ένα ρόλο αντίξιο των εμφανισιών της που έδωσαν πολλούς μαχητές της Κο-ρέας, τον ρόλο της λαίδης Γκόντις. Και η αμερικανική λογοκρισία; θα πη-τε άμέσως. Την σκέφτηκαν κι' αυτήν οι παραγωγοί. Τα μακριά μαλλιά που απαιτεί ο ρόλος θα σκεπάσουν ό,τι πρέπει να σκεπαστεί.

★ Η Άννα-Μαρία Πιερράν-τζελι, που βρίσκεται στο Λονδίνο και πλουτίζει την προίκα της, ενώ σκέ-πτεται διαρκώς τον Κίρκ Ντάγ-κλας, στενοχωρήθηκε πολύ όταν έ-μαθε πως ο αγαπημένος της έκανε στη Ρώμη θερμή υποδοχή στην 'Αμερικανί-δα συνάδελφό του Τζέρεμλιν Μπρούκς.

★ Η Χέντυ Λαμάρ έχει τον προσωπικό της ψυχίατρο. Την συνο-δεύει σ' όλες τις μετακινήσεις της, γι-ατί η διάσημη Άσσια δεν κάνει τί-ποτα χωρίς να τον συμβουλευτεί.

★ Σε μια δεξίωση που έγινε προ ή-μερών στο Παρίσι, μερικές ώρες κυ-ρίως και δεσποίνισσα περικύκλωσαν τον Λουίς Μαρία ντ' Ζητάντας τους να τους αποκαλύψει καμιά άγνωστη πτυχή της ζωής του. Ο Λουίς, που δεν χαλάει ποτέ το χατίρι των θαυμα-στριών του, τους είπε τότε: «Το ξέρε-τε πως κάποτε η φωνή μου μου έσωσε τη ζωή; Βρισκόμουν τότε στα πρώτα μου βήματα. 'Εμεινα σε μια κανονί-κα μελετούσα επί δυο ώρες κάποιον από-γευμα. 'Ενα βράδυ ένας γείτονας μου ήρθε να με βρει και μου είπε πως θα μ' έπινε αν αυτή η ιστορία συνεχίζό-ταν.

—Κι' έσεις τι κάνατε; ρώτησαν με αγωνία οι θαυμαστές του. —'Επαφα να τραγουδώ!... ★ Ο Ραίη Βεντούρα, που πέ-ρασε μερικές εβδομάδες στη Νέα Ύ-ορκη, συνάντησε μια μέρα εκεί ένα φι-λο του ήθοποιου του θεάτρου. Βλέπον-τας την δυστυχία να καθρεφτίζεται στο πρόσωπο του τον ρώτησε τι του συνέ-βαινε.

—'Ασ' τα, καμμένε! του είπε εκείνος. —'Εκανα χθές το πρώτο βήμα προς το διαζύγιο. —Τι συνέβη, επέμεινε με ενδιαφέ-ρον ο Ραίη, τσακώθηκες με την γυναι-κα σου; Την απάτησες;... 'Ανακάλυ-ψες ότι σε απάτα? —Τίποτε απ' όλα αυτά... 'Απλού-στατα παντρεύτηκα!... ★ Από τότε που έφυγε από την «Μέτρον» ο Μάριο Λιάντσα έχει λάβει τόσες προτάσεις ώστε δεν έχει ποιά να διαλέξει. 'Η «Παραμύθιο» του προτείνει να παίξει στον 'Αλτή βασιλιά, η «Ουνιφόρμ» στο 'Τρα-γούδι της Νορβηγίας, η «Κολομπία» σ' τη «Σερενάτα», η «Κολομπία» πέ-λος του προτείνει ένα μακροχρόνιο συμβόλαιο. Οι διευθυντές της «Μέτρον» άρchiσαν να πιστεύουν ότι σε κάτι μπο-ρούσε ακόμα να τους χρησιμεύσει ο δύστροπος Μάριο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Συμβουλευθήτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ!

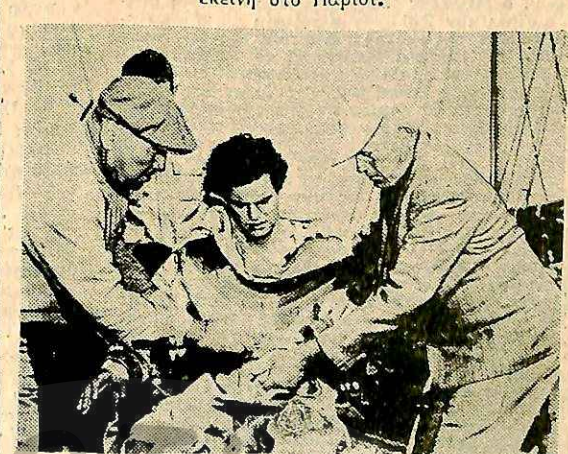
Κάτω από το γενικό αυτό τί-τλο, ο διάσημος Άγγλος απο-κρυφιστής ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΣΤΟΝ-σας αποκαλύπτει όλες τις μεθό-δους, που θα σας επιτρέψουν να σχίσετε τον πέπλο που καλύπτει το μέλλον και να μάτετε κάθε τι, που αφορά τη δική σας ζωή και των προσφιλών σας προσώπων.

Μερικά από τα περιζήτητα: ★ 'Εννέα τρόποι για να ρίχνετε τα χαρτιά. ★ Πως μπορείτε να διαβάσετε το μέλλον σας μέσα σ' ένα φλυτζάνι καφέ. ★ 'Η τύχη σας στις γραμμές των χεριών σας. ★ Ο διαπύξ Ζωδιακός του με-γάλου μάγου Καλιόστρο και ο τρόπος της χρησιμοποίησής του.

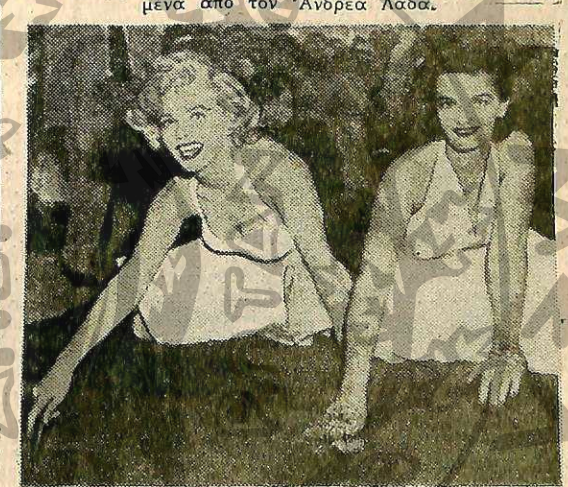
κλπ. κλπ.

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ. Η 'Οντίλ Βερσούα, γνωστή μας ιδίως από το φιλμ «Ντομένικα, η φλογερή Κορσικανή», παντρεύτηκε πρό εβδομάδων τον 'Ιταλό επιχειρηματία Φραντζέσκο Πό-τζο ντι Μπόργκο και έκανε μαζί του ένα πολυήμερο ταξίδι του γάμου στη Βενετία. Οι εργασίες των δυο συζύγων τους ανάγκασαν όμως να διακόψουν τον μήνα του μέλιτος και να επιστρέψουν, εκείνος στη Ρώμη, κι' εκείνη στο Παρίσι.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΔΩΝ ΣΕ ΦΙΛΜ. Στις ακτές της Φλωρίδας άρχισε το γύρισμα του φιλμ «Υφαλος δώδεκα μιλίων» με το νέο σύστημα σινε-μασκόπ. Η όπθεσι του έργου είναι εμπνευσμένη από την ζωή των 'Ελλήνων σφουγγαράδων των Τάρπων Σπρίγκς. Το σενάριο έχει γραφεί από τον 'Ελληνα Α. Μπεξερίδη και τα πέντε 'Ελληνικά τραγούδια του φιλμ είναι γραμμένα από τον Δημήτρη Χάρσακα και μελοποιή-μενα από τον 'Ανδρέα Λαδά.

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΕΣ ΦΙΛΕΣ. Από τον καιρό που γύρισαν μαζί το φιλμ «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές» οι δυο 'άτομικες' γόησσες του Χόλλυγουντ Μαίριλιν Μονρόε και Τζέην Ράσελ έγι-ναν αχώριστες φίλες. Στη φωτογραφία μας μετά την μεγάλη πρεμιέρα του έργου τους που δόθηκε για τι-λανθρωπικό σκοπό, οι δυο στάρ άπαθανατίζουν τις υπογραφές τους στο περίφημο «Κινεμάτο θεάτρο» του Χόλλυγουντ, πάνω σε ταμμένο.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Βενετία έτοιμάζεται να πανηγυρίσει το γάμο του γιου του δόγη Καντιάνο Ρολάνδου με την Λεωνώρα Δάνδολο, που η φλογερή αγάπη τους συγκίνησε όλες τις καρδιές. Άλλα την Λεωνώρα την αγαπάει επίσης ο Άλτιέρι, που, με τη συνεργασία του φίλου του Βέρμο, καταστρώνει ένα σατανικό σχέδιο για να ματαιώσει αυτούς τους αρραβώνες. Συνεργόστα σχέδιό του έχει επίσης την έλπιό του. Ήμπερια, που πνέει μένεα εναντίον του Ρολάνδου, γιατί απέκρυψε τον έρωτά της. Το προηγούμενο βράδυ από την ημέρα που είχε δρυσθή για τους αρραβώνες των δύο νέων, ο ευγενής Νταβέλα, που αγαπούσε την Ήμπερια και, τυφλωμένος από το πάθος του, λογάρισε να την κάμει γυναίκα του, ανακαλύπτει τον έρωτά της για το Ρολάνδο και επιχειρεί να την σκοτώσει. Η Ήμπερια καταρρέει, όμως, να του πάρει το χέρι και από τα χέρια και με μία αστραπιαία κίνηση το χώνει μέσα στο στήθος της. Τη στιγμή εκείνη εμφανίζονται ο Άλτιέρι και ο Βέρμο που την πείθουν να συνεργασθώ μαζί τους για να εκδικηθεί το Ρολάνδο. Την άλλη μέρα, ενώ όλα είναι έτοιμα μέσα στο δοξικό ανάκτορο για τους αρραβώνες των δύο νέων, ο Μεγάλος Ήεροεξεταστής Φόσκας συλλαμβάνει τον Ρολάνδο Καντιάνο με την κατηγορία ότι συνωμότησε εναντίον της δημοκρατίας. Η Ήμπερια κατηγορεί το Ρολάνδο ότι σκοτώσε τον Πατέλα και υποστηρίζει ότι ήταν τυφλός από τις φλόγες της. Η Λεωνώρα, ακούγοντας αυτά τα λόγια, νοιάζει την καρδιά της να ξεολιχτεί. Στο μεταξύ, παρατηρείται μία ζωνή εξέγερσης μεταξύ των λαϊκών μαζών της Βενετίας. Οι αρχόντες της Γαληνοτάτης την καταπνίγουν μέσα στο αίμα και συλλαμβάνουν τον δόγη Καντιάνο ως συμπεμπόνο μαζί με το γιο του για την υποκίνηση της εξέγερσης. Ο Ρολάνδος βλέπει το δόγμα να τυφλώνει τον πατέρα του. Ο νεαρός Καντιάνο οδηγείται κατόπιν σ' ένα υπόγειο κελλί των φυλακών της Βενετίας. Ο ληστής Σκαλαμπρίνο, ενώ συνεχίζει η καταστολή της ανταρσίας, βλέπει μία γυναίκα να πέφτει τραυματισμένη. Αυτά του, στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, την τη γυναίκα κάποιου που υποδεικνύει να την σκοτώσει και του υποσχετεί να ανταμοιβή εκατό σκούδα. Ο Σκαλαμπρίνο την μεταφέρει στο σπίτι του. Εκεί μαθαίνει πως πρόκειται για τη Σύλβια, τη μητέρα του Ρολάνδου κι' επειδή θυμάται μ' ευγνωμοσύνη τη μεγαλοψυχία που έδειξε άλλοτε ο νεαρός Καντιάνο απέναντί του, της φανερώνει πως η ανταρσία ήταν σκηνοθετημένη. Την μιλάει επίσης για τον ανταμοιβή που του υποσχεθήκαν αν την σκοτώσαν. Η Σύλβια ακούει καταπληκτική τα λόγια του.

— Σε λυπάμαι, δυστυχισμένε, απάντησε η Σύλβια.
— Με λυπόσαστε;
— Και σε συγχωρώ!

— Με λυπόσαστε και με συγχωρείτε; Άλλ' είνε δυνατόν; Ξεχνάτε, λοιπόν, ότι εγώ έστειλα το γιο σας στη φυλακή; Ξεχνάτε ότι κατέστρεψα την ευτυχία του παιδιού σας; Ξεχνάτε ότι θέλησα να σκοτώσω και σας την ίδια; Άλλα τι έπρεπε να σας κάμω, λοιπόν, για να με μισήσετε; Μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι τόσο μεγαλόκαρδοι σαν και σας πάνω σ' αυτή τη γη, όπου δεν συναντάει κανείς τίποτε άλλο εκτός από την κακία, την αδικία και το εγκλημα;

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του και το πρόσωπό του έδειχνε μία πολύ μεγάλη συγκίνηση.

Η Σύλβια φαινόταν συλλογισμένη. — Επειτα από μία στιγμή, του πήρε το χέρι.

— Πώς λέγεσαι; τόν ρώτησε με ήρεμη φωνή.

— Σκαλαμπρίνο, κυρία...

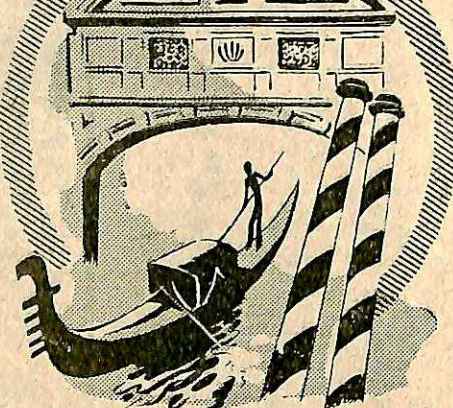
— Άκουσε, Σκαλαμπρίνο... Θέλεις να έπανορθώσεις το κακό που έκαμες;

— Τι έννοείτε κυρία; ρώτησε με απορία ο ληστής.

— Θέλεις να με βοηθήσεις να σώσω το γιο μου;

— "Αν το θέλω! Ο διάβολος να με πάρει αν δεν θάβω και τη ζωή μου για αυτό σώσω!

— Θέλεις να μείνεις κοντά μου ως που ο Ρολάνδος μου να ξαναβρεί την ελευθερία του; Θέλεις να εργασθής για μένα; Είσαι

αποφασισμένος σ' ένα μου νεύμα να σκοτώσεις εκείνους που θα σου υποδείξω;... Είσαι έτοιμος να γίνης στα χέρια μου ένα όργανο εκδίκησης και δικαιοσύνης;... Σκέψου καλά προτού μου απαντήσεις... Αυτό που σου ζητώ είνε τρομερό!

Ο ληστής άπλωσε το χέρι του και είπε με βαρεία κι' επίσημη φωνή:

— Άπ' αυτή τη στιγμή ανήκω σε σας, κυρία. Πέστε μου μόνο τι θέλετε. Θα σας υπακούσω! Είμαι σκλάβος σας. Όσο τρομερό κι' αν είνε αυτό που θα μου ζητήσετε, ή θέλησί μου δεν θα λυγίση ποτέ! Θα είμαι έτοιμος σε κάθε ώρα της ημέρας ή της νύχτας να εκτελέσω τις διαταγές σας... Από ποιόν θέλετε ν' αρχίσω, κυρία;... Ποιόν πρέπει να χτυπήσω πρώτα.

Η μητέρα του Ρολάνδου απάντησε με υπόκοψη φωνή:

— Την Λεωνώρα Δάνδολο!

Πατέρας και κόρη

Την έβδομάδα που ακολούθησε τη σύληψή του Ρολάνδου Καντιάνο, η Λεωνώρα την πέρασε μεταξύ ζωής και θανάτου. Πα-

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΤΟΡΟΣ

Ένας Άγγλος πάστορ υποφέρει από αρθριτικά. Πηγαίνει στο γιατρό και του ζητάει τη συμβουλή του.

— Άν θέλεις να καμάρουν οι πόνοι σου, πίνε κάθε μέρα ένα δυνατό ποτό με ρούμι... του λέει ο γιατρός.

— Άδωντον! άπαντα ο πάστορ.

— Γιατί;

— Γιατί έχω καταδικάσει από τον άμωνα όλα τα οινόπνευμα ποτά. Τι θα οκεφθώ ή υπερέρται μου αν της πω να μου φτιάξω πόνοι και μάλιστα δυνατό!

— Τότε να της ζητάς να σου φέρνουν ζεστό νερό και να το ετοιμάζεις μόνος σου. Θάχνης κλειδωμένη μία μπουκάλα ρούμι και θα τη βγάξεις κρυφά.

— Φοβάμαι, ότι θα υποψιασθώ. Είμαι πολύ πονηρή. Πώς θα δικαιολογήσω το ζεστό νερό κάθε μέρα;

— Να της λές πως το θέλεις για ζύρισμα!

Σε λίγες μέρες ο γιατρός περνάει απ' το σπίτι του πάστορος και ρωτάει την υπερέρται για τον κύριο της.

— Δεν είναι καλά, γιατρέ μου! άπαντα εκείνη.

— Μπα! Και τι έχει; Τ' αρθριτικά του πάλι;

— Όχι, γιατρέ μου. Αυτή τη φορά φαίνεται πως δεν είναι καλά στα μυαλά του.

— Στα μυαλά του; Κι' από που το κατάλαβες αυτό;

— Τον έχει πιάσει μανία με το ζύρισμα. Φαντασθήτε, γιατρέ μου, ότι ζυρίζεται έφτα φορές την ημέρα!

ραληρούσε από τον πυρετό και τα λόγια της ήταν τόσο ασυνάρτητα, που ο πατέρας της είχε φοβηθή πως δεν θα ξαναδρυσκε ποτέ πιά το λογικό της.

Όλες αυτές τις ημέρες, ο Δάνδολο τις είχε περάσει στο προσκέφαλό της. Κι' έκλαιγε σιωπηλά, βλέποντας την κόρη του να λιώνει μπροστά στα μάτια του.

Άλλ' η Λεωνώρα ήταν νέα κι' η γερή ιδιοσυγκρασία της υπερίσχυσε στο τέλος.

Οι σκέψεις ξεκαθάρισαν σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό της και το αίμα άρχισε να κυλάει πιο ζωντανά μέσα στις φλέβες της.

Ο Δάνδολο έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του, βλέποντας πως η κόρη του είχε σωθώ. Κι' η χαρά του ήταν άγνη και χωρίς ύστεροβουλία.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Άλτιέρι απόφυγε να κάμει την εμφάνισή του. Δεν απομακρυνόταν, όμως, από τη νήσο του απομακρυνόταν, όμως, από τη νήσο του.

Ολδίο κι' έτρεχε ακάταπαστα στο σπίτι του Δάνδολο, για να μάθει από τους υπηρέτες σε ποιά κατάσταση βρισκόταν η πριγκίπισσα.

Έφευγε κατόπιν, χαρούμενος ή λυπημένος, ανάλογα με την απάντησή που του έδιναν.

Η υγεία της Λεωνώρας καλύτερευε όλοένα. Και μαζί μ' αυτή την καλύτερευση, άλλαζαν ταυτοχρόνα τα αισθήματα κι' οι σκέψεις του πατέρα της.

Τώρα που ο κίνδυνος είχε περάσει, τα φιλόδοξα όνειρά του άρχιζαν και πάλι να τον απασχολούν. Σκεφτόταν, ότι η κόρη του, νέα όπως ήταν, θα ξεχνούσε γρήγορα. Και, βέβαια, θα ήταν τότε πολύ εύκολο να ξαναγαπήσει.

Είχαν περάσει τώρα δυο μήνες. Η Λεωνώρα είχε αφήσει πιά το κρεβάτι της και νόρα είχε άφισει πιά το κρεβάτι της και νόρα είχε άφισει πιά το κρεβάτι της.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού. Καθισμένη σ' ένα του πατρικού σπιτιού.

φίση αυτή την ευκαιρία να χαθή. Μήπως, άλλωστε, δεν θα της μιλούσε μία μέρα; Όσο συντομώτερα, τόσο καλύτερα θα ήταν.

Μην συλλογίζεσαι πιά αυτό τον άνθρωπο, της απάντησε. Έφυγε από τη Βενετία... χωρίς να ζητήσει να σε ξαναϊδω...

Ο άχαριστος!... Σκέψου ότι δεν πήγε να ευχαριστήσει ούτε τον Άλτιέρι, που αγωνίστηκε σκληρά μέσα στο Συμβούλιο των Δέκα, για να τον γλυτώσει από τα χέρια του δημίτη και να επιτύχει κατόπιν την απελευθέρωσή του... Ξέχασέ τον, κόρη μου!... Ξέχασέ τον κι' αυτόν και τόν πατέρα του και τη μητέρα του!... Είναι μία καταραμένη οικογένεια!

Έφυγε! είπε με πνιγμένη φωνή η Λεωνώρα.

Όπως ξέρεις, συνέχισε ο Δάνδολο, έπειτα από την αποτυχία του ανατρεπτικού σχεδίου του, συνελήφθη. Ευτυχώς, δεν ήσουν ακόμη σύζυγός του...

Τρέμω στη σκέψη, ότι η συνωμοσία του μπορούσε να άνακαλυφθώ μία έβδομάδα αργότερα! Τρεις ημέρες μετά τη σύλληψή του, ο Άλτιέρι κατάφερε να πείσει τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα να τον αφήσουν ελεύθερο αφού ώρκισθηκε επίσημα, ότι δεν θα ξαναεπιχειρούσε τίποτε εναντίον της Δημοκρατίας. Αυτός, όμως, προτίμησε να φύγει. Τι απόγινε; Κανείς δεν το έμαθε...

Έφυγε! ξαναείπε η νέα.

Ο Δάνδολο έκαμε ένα μορφασμό και πρόσθεσε, με ύφος θλιβέν αδιάφορο:

Πρέπει, άλλωστε, να τον λυπάται κανείς περισσότερο, παρά να τον κατακρίνει... Είχε μπλεχθεί σε μία αγάπη που δεν μπορούσε παρά να έχει μοιραία εξέλιξη... Κι' εγώ που φανταζόμουν πως ήταν ελικοκρινής και πως σ' αγαπούσε!

Έφυγε! είπε για τρίτη φορά η Λεωνώρα με φωνή που έμοιαζε περισσότερο με ψίθυρο.

Ο πατέρας της αποφάσισε να της δώσει το τελειωτικό χτυπήμα.

Ψιθυρίζεται, συνέχισε, πως στο άνοιχτο αυτό τραγικό κρημνο, παρασύρθηκε από το π' u c που του ένεπνευσε μία έλκενιη γυναίκα... μια Γ'ωμαία που ήρθε στη Βενετία... Υποδουλωμένος σ' αυτήν, ο Ρολάνδος...

Πατέρα μου, τον παρακάλεσε με φωνή που έτρεμε, δεν θέλω να μάθω τίποτε άλλο...

Σου τα είπα όλα αυτά, δικαιολογήθηκε ο Δάνδολο για να σε πείσω, ότι πρέπει να τον συμπόνεσες, αντί να τον κατακρίνεις. Φαίνεται πιθανόν, ότι και τόν φόνο του Νταβίλα δεν τόν έκαμε μόνος του... Αυτή η γυναίκα...

Λυπηθήτε με, πατέρα μου! τόν παρακάλεσε η Λεωνώρα. Δεν βλέπετε, ότι τα λόγια σας μου ξεσχίζουν την καρδιά;

Το σώμα της ταράχτηκε από μερικούς σπασμούς κι' έπειτα έγειρε προς τα πίσω. Τα μέλη της ήταν κοκκαλιασμένα κι' οι παλμοί της καρδιάς της δεν ακούγονταν. Μήπως, λοιπόν, η συγκίνηση την είχε σκοτώσει;

Ο άθλιος πατέρας τρόμαξε. Και για μία στιγμή, σκέφτηκε να της φωνάξει την αλήθεια, την τραγική αλήθεια.

Άλλ' οι λέξεις έσβησαν, ξαφνικά, στα χείλη του κι' άρχισε να τρέμει από το κεφάλι ως τα πόδια.

Κάποιος τόν είχε πιάσει από τόν ώμο. Ο άνθρωπος αυτός, ήταν ο Άλτιέρι.

Τόν κύτταζε με απειλητικό βλέμμα κι' έφερε το χέρι στά χείλη του, σαν να είχε μαντεύσει τη σκέψη του.

Μία μόνο λέξη αν πήτε, είσαστε χαμένος! του ψιθύρισε.

Ο Δάνδολο κατέβασε τόν κεφάλι. Εκείνη τη στιγμή, η Λεωνώρα άφησε έναν ελαφρό αναστεναγμό.

Δεν είχε πεθάνει, λοιπόν, όπως είχε φοβηθή ο πατέρας της. Ζούσε.

Ο Άλτιέρι έκαμε ένα νεύμα στο Δάνδολο.

Οι δυο άντρες σήκωσαν άμέσως τη νέα στα χέρια τους και την μετέφεραν στο δωμάτιό της...

Από κείνο τόν βράδυ, η Λεωνώρα δεν πήγε να ξανακαθήσει κάτω από τόν μεγάλο

Και στο ερχόμενο τεύχος

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

ΦΩΤΟ-ΟΦΣΕΤ

Σελίδες

84

κέδρο του κήπου. Ούτε ξαναμίλησε για τόν Ρολάνδο.

Το πρόσωπό της είχε πάρει τώρα μία παγερή έκφραση. Τα μάτια της, αντίθετα, είχαν γίνει πιο μεγάλα και πιο θαθεία. Θα τὰ νόμιζε κανείς με άδύσους.

Άρχισε σιγά-σιγά να ενδιαφέρεται για τις δουλειές του σπιτιού και να δέχεται όπως και πρίν εκείνους που πήγαιναν να επισκεφθούν τόν πατέρα της.

Ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν κι' ο Άλτιέρι. Δεν περνούσε ημέρα χωρίς να πάη να επισκεφθώ τόν Δάνδολο, που πολλές φορές τόν κρατούσε στο τραπέζι.

Η μητέρα

Η συνομιλία της Σύλβιας με τόν Σκαλαμπρίνο κράτησε κάμποση ώρα.

Η μητέρα του Ρολάνδου μιλούσε σιγά και ο ληστής της άπαντούσε κάπου-κάπου με μία λέξη ή με μία κίνηση τού κεφαλιού.

Όταν ο Σκαλαμπρίνο τη ρώτησε από που έπρεπε ν' αρχίσει, η Σύλβια τού είχε απαντήσει:

— Από την Λεωνώρα Δάνδολο!

Την μισούσε πραγματικά περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο τόν κόσμο.

Τό να εγκαταλειφθώ ο Ρολάνδος από τη γη και τόν ούρανό, ήταν κάτι που μπορούσε να τόν καταλάβω ή τουλάχιστον να τόν

— Σε δυο ώρες κυρία, θα ξέρετε τὰ πάντα! άπάντησε ο Σκαλαμπρίνο.

παραδεχτή. Άλλα τόν να τόν προδώσει η Λεωνώρα της φαινόταν άκατανόητο και άνεξήγητο.

Θυμόταν τις συζητήσεις με τόν γιο της, που δεν έκανε τίποτε άλλο από τόν ν' αναφέρει διαρκώς τόν όνομα της Λεωνώρας. Δεν μιλούσε παρά μόνο γι' αυτήν, δεν σκεφτόταν παρά μόνο αυτήν, δεν ζούσε παρά μόνο γι' αυτήν! Η Λεωνώρα ήταν ο κόσμος του, ο ούρανος του, η ψυχή του, τόν σύμπαν του.

Όταν ξαναγύρισε τόν βράδυ από τόν σπίτι τού Δάνδολο, καθόταν σ' ένα σκαμνάκι στά πόδια της μητέρας τού άκούμπουσε τόν κεφάλι τού σόν γονατά της κι' άφηνε τήν αγάπη τού γιού τή Λεωνώρα να ξεενιίλιση...

Ξανάλεγε στή μητέρα τού τὰ λόγια της, της περιέγραφε τις κινήσεις της της μιλούσε και για τις μικρότερες αδιαθεσίες της και δεν θεωρούσε καμία λεπτομέρεια άσήμαντη.

Κι' όμως αυτή τόν είχε προδώσει και σε ποιά στιγμή! Στή στιγμή της μεγάλης, της ανέλπιστα δυστυχίας τού!

Να γιατί δεν μπορούσε να την συγχωρέσει, να γιατί τήν μισούσε θανάσιμα. Και να γιατί δοκίμασε μία άγρια χαρά, όταν νομισε πως βοήκε τόν άνθρωπο που τόν γινόταν πρόθυμος συνεργάτης στα έκδικητικά σχέδιά της.

Πήγαινε, τού είπε, μάθε τὰ πάντα γι' αυτήν, αλλά μην τήν χτυπήσεις!... Γιατί μόνον από τόν χέρι μου πρέπει να πεθάνει!

Σε δυο ώρες, κυρία, θα ξέρετε τὰ πάντα, της απάντησε ο Σκαλαμπρίνο.

Κι' έφυγε άμέσως.

Στό μεταξύ είχε ζημερώσει για καλά. Η Σύλβια, όταν έμεινε μόνη, στήληθηκε στα μαξιλάρια και σκέπασε τόν πρόσωπό της μ' ένα μαύρο σάλι, βρίσκοντας πως τόν φόν της ημέρας δεν ταίριαζε στις πένθιμες σκέψεις της.

Πέρασαν δυο ώρες. Άλλα ο Σκαλαμπρίνο δεν γύρισε. Και δεν φάνηκε ούτε ως τόν μεσημέρι.

Τη στιγμή εκείνη η Σύλβια άκουσε μία λεπτή φωνή πλάι της:

— Κυρία, δεν θέλετε να φάτε κάτι;

Η Σύλβια γύρισε τόν κεφάλι της κι' άναγνώρισε τή Ζουάνα.

— Όχι, παιδί μου τής απάντησε, σ' ευχαριστώ...

Δεν θέλετε τουλάχιστο ν' αλλάξω τις κομπρέσες στό μέτωπό σας;

Τό μέτωπό μου δεν με πονεί πιά... Η Ζουάνα άποτραβήχτηκε άθδουρδα, όπως είχε έρθει.

Δυστυχισμένη γυναίκα! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια της. Πόσο τήν λυπάμαι!

Η ημέρα κύλησε άργά.

Ο Σκαλαμπρίνο δεν γύρισε ως το βράδυ. Και δεν φάνηκε ούτε την άλλη μέρα, ούτε την παράλληλη...
Η Σούλβια έλπιζε ως την τετάρτη ή μέρα. Άλλ' όταν πέρασε κι' αυτή, η άπελπισία απλώθηκε μέσα στην ψυχή της. Όλες αυτές τις ημέρες δεν είχε σκεφτεί παρά πώς να ελευθερώσει ή να σώσει το γυιό της. Κι' είχε στήσει όλες τις ελπίδες στον Σκαλαμπρίνο. Άλλά κι' αυτός είχε εξαφανισθεί τώρα.

Τι μπορούσε να κάνει μόνη της μέσα στη Βενετία; Η Ζουάνα, που την περιποιόταν μ' άφοβισι, ήταν ένα παιδί. Μόλις είχε συμπληρώσει τα δεκατέσσερα χρόνια της.

Άλλ' έπρεπε να μείνει με σταυρωμένα τα χέρια, χωρίς να κάνει τίποτε για να ελευθερώσει το γυιό της;

Ένα πρωί, τέλος, κωκώθηκε, τακτοποίησε κάπως τα ρούχα της και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

— Που πηγαίνετε, κυρία; την ρώτησε η Ζουάνα.

Η Σούλβια της απάντησε με μια όριστη κίνηση του χεριού κι' απομακρύνθηκε. Έπειτα από μια ώρα βρισκόταν μπροστά στο μέγαρο του Φόσκαρι.

Άλλά, μ' όλο που έμεινε όλη την ημέρα εκεί, κουβαριασμένη σε μια γωνία, δεν τον είδε.

Το βράδυ, ξαναγύρισε στο μικρό σπίτι, όπου την είχε οδηγήσει ο Σκαλαμπρίνο.

Η Ζουάνα ξεφώνισε από τη χαρά της μόλις την είδε. Άλλ' η Σούλβια δεν έδωσε προσοχή σ' αυτή τη σημαντική εκδήλωση της μικρής. Γι' αυτήν δεν υπήρχε τίποτα πια.

Από τότε άρχισε να βγαίνει κάθε πρωί. Και πήγαινε πάντα να σταθεί έξω από την πόρτα του Φόσκαρι. Από κει έφευγε μόνο άργα τη νύχτα. Και τότε μόνον δέχονταν να βάλει κάτι στο στόμα της.

Οι διαβάτες που περνούσαν έξω από το μέγαρο του Φόσκαρι είχαν ιδιόστην αρχή με έκπληξη αυτή τη μαυροφορεμένη γυναίκα, που έμοιαζε σαν ζωντανό θάλαμα του πόνου. Κάποιοι απ' αυτούς είχαν την περιέργεια να πάνε πιο κοντά. Και την άνεγνώριζαν.

Από τότε κανείς δεν την πλησίαζε και κείνοι που περνούσαν έξω από το μέγαρο έκαναν πώς δεν την έβλεπαν. Γιατί έτρεμαν μήπως αν της έξεδήλωναν τη συμπάθειά τους, κατηγορηθούν ότι συνεργάζονταν με το γυιό της ή τον άντρα της κι' είχαν την ίδια τύχη υ' αυτούς.

Δεκαπέντε μέρες στη σειρά η Σούλβια δεν έπαψε να πηγαίνει έξω από το μέγαρο του Φόσκαρι και να στέκεται εκεί άκίνητη

και σιωπηλή, με την έλπίδα ότι ίσως κατάφερε να ιδιό το Μεγάλο Έρροεζεταστή. Το βράδυ της δεκάτης πέμπτης ημέρας, με την καρδιά βαρειά από πόνο κι' άπελπισία ήταν έτοιμη να φύγει, όταν, ξαφνικά, ο Φόσκαρι εμφανίστηκε μπροστά της. Η Σούλβια έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Φόσκαρι, του είπε, ήρθα να σάς παρακαλέσω...

Ο Μεγάλος Έρροεζεταστής έκανε ένα μορφασμό που έδειχνε τη δυσασκευία του.

— Άκούστε τη φωνή μιας δυστυχισμένης μητέρας πρόσθεσε η Σούλβια, ενώωντας παρακλητικά τα χέρια... Ξαναδώστε μου το παιδί μου!... Φόσκαρι δεν είσατε κακός άνθρωπος... Άν πήτε μια μόνο λέξη, ο γυιός μου θα ελευθερωθί άμέσως...

— Ο γυιός σας καταδικάστηκε από το Συμβούλιο των Δέκα, της απάντησε με βραχνή φωνή. Δεν μπορώ να επείθω...

Έκανε μερικά βήματα για να πάει στην γόνδολά του που τον περίμενε.

Άλλ' η Σούλβια ξανατρεξε κοντά του και του είπε λόγια τόσο συγκινητικά, που θα μπορούσαν και τις πέτρες άκόμη να κάμουν να δακρύσουν.

Άλλ' ο Φόσκαρι έμεινε άσυγκίνητος. Γύρισε ξαφνικά σε δύο από τους φρουρούς που τον συνόδευαν και τους είπε:

— Απομακρύνετε αυτή τη γυναίκα και προσέξτε να μην ξεναλησιάζει ποτέ άλλοτε στο σπίτι μου!

Οι δύο φρουροί την έσπρωξαν βάνουσα, ενώ ο Φόσκαρι έμπαινε μέσα στη γόνδολά του.

Η δυστυχισμένη Σούλβια απομακρύνθηκε με το κορμί λυγισμένο στα δύο.

Το άλλο πρωί, η Ζουάνα πρόσεξε πώς τα μαλλιά της είχαν γίνει κατάλευκα.

Από κείνη τη μέρα, κανείς πια δεν θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει τη σύζυγο του δόγη Κανδιάνο. Ήταν τώρα μια γριά με ρυτιδωμένο πρόσωπο και καμπουριασμένο κορμί, που το κεφάλι και τα χέρια της έτρεμαν νευρικά.

Κι' ωστόσο δεν έμενε και πάλι με σταυρωμένα τα χέρια.

Άρχισε να πηγαίνει στα σπίτια όλων εκείνων που κατείχαν μεγάλα αξιώματα στη Βενετία.

Άλλοι απ' αυτούς άρνήθηκαν να την δεχτούν. Άλλοι, όμως, την συμπαύσαν, άλλοι της απάντησαν πώς δεν μπορούσαν να την βοηθήσουν και της σύστησαν να φύγει.

Ένα βράδυ, καθώς ξαναγύριζε στο σπίτι της Ζουάνα ψάχνοντας μέσα στο μυαλό της για να βρή ποιών τάχα θαπρεπε να προσπαθήσει να ιδιό την άλλη ημέρα, είδε μπροστά της το Βέμπο.

Ήταν ο άνθρωπος που το βράδυ της

σκηνοθετημένης άνταρσίας την είχε δείξει στον Σκαλαμπρίνο και του είχε υποσχεθεί έκατό σκούδα αν την σκότωνε.

Η Σούλβια έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Βέμπο! είπε με πινυμένη φωνή.

Κύτταξε άμέσως όλόγυρά του και το βλέμμα του σταμάτησε για μια στιγμή πάνω στο γειονικό κανάλι.

Άλλά περνούσαν άκόμη άοκετοί διαβάτες και κατάλαβε πώς δεν ήταν η στιγμή κατάλληλη για να πραγματοποιήσει το έγκληματικό σχέδιό του.

Χαμογέλασε τότε, ύποκριτική συμπαύνα στη μητέρα του Ρολάνδου.

Ο Βέμπο δεν ήταν κανένα ίσχυρο πρόσωπο. Σχετιζόταν όμως με όλους τους ισχυρούς και θα μπορούσε να τους συγκινήσει υπέρ του Ρολάνδου.

Η Σούλβια του υπέκυψε σε πόσο τον άγαπούσε ο γυιός της του μίλησε για τα άκαρπα διαθήματά της κι' έπικαλέσθηκε τη συνδρομή του.

Έκείνος την άκουσε με προσοχή κι' έφερε το μαντίλι στα μάτια του για να σκουπίσει τάχα κάποιο δάκρυ που είχε τρέξει απ' αυτά!

— Σας φαίνεται παράξενο της είπε, γιατί κανείς δεν ενδιαφέρεται για το δυστυχισμένο φίλο μου και γιατί κανείς δεν τολμάει να ζητήσει την άπελευθέρωσή του;

Σε μένα φαίνεται παράξενο μόνο το ότι δεν έτόλμησαν να σας το πουν. Άλλ' εγώ δεν είμαι δήμες... Η λύπη σας μου ξεσπίζει την καρδιά και γι' αυτό θα σας μιλήσω...

Μου προκαλεί άγανάκτηση το ότι άφήνουν μια γυναίκα σαν και σά να γυρίζει από πόρτα σε πόρτα ζητιανεύοντας έναν οίγνο που εινε άδύνατος...

Ο άθλιος έτόνισε αυτές τις τελευταίες λέξεις.

Η Σούλβια κατέβασε το κεφάλι. Ο Βέμπο είχε δίκιο. Τι άλλο ήταν άπό μια ζητιάννα;... Άλλά δεν μετάνωνε γι' αυτό, γιατί δεν είχε πιά καμιά περιφάνεια. Το μόνο που την ενδιαφέρει ήταν να σώσει το γυιό της.

— Προσπαθήστε να με καταλάβετε, κυρία, συνέχισε ο Βέμπο. Αυτός είναι ο άνθρωπος που ζητάει είνε πια άδύνατος...

Η Σούλβια ανατρίχισε από το κεφάλι ως τα πόδια. Τι έσήμαιαν αυτά τα λόγια; Το βλέμμα της στηλώθηκε έρωτηματικά πάνω του.

— Θέλω να πώ πρόσθεσε έπειτα από μια στιγμή, ότι κι' αν άκούει οι Έρροεζετασταί και τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα ήβελαν ν' άπελευθερώσουν το γυιό σας δεν θα μπορούσαν να το κάμουν!

Καταλαβαίνω τσαύτιες ή δυστυχισμένη μητέρα, οι νόμοι το άπαγορεύουν...

— Δεν είναι αυτό, είπε ο Βέμπο

— Άλλά τότε;

— Δεν υπάρχει τούπος για ν' άπελευθέρωση κανείς ένα νεκρό! απάντησε με ύποψη φωνή ο Βέμπο.

Η Σούλβια ένοιωσε τα πόδια της να λυγίσουν. Μια σπαρακτική κραυγή όμοια με του θηρίου που το σφάζουν. Βγήκε από το σπίτι της.

Απομακρύνθηκε κατόπιν τρικλίζοντας και χάθηκε μέσα στη νύχτα...

Από τότε κανείς δεν την ξαναείδε να γυρίζει στα κανάλια και να χτυπάει τις πόρτες των άρχόντων της Βενετίας. Μόνο η Ζουάνα θα μπορούσε να πη τι άπόγινε.

Ένα θανάσιμο μίσος

Είναι καιρός όμως να μιλήσουμε για τη σκοτεινή φυσιογνωμία του Βέμπο.

Γιατί ο άνθρωπος αυτός μισούσε το Ρολάνδο; Γιατί είχε μηχανευθεί ένα καταχθόνιο σχέδιο, που ώδήγησε στην καταστροφή το νεαρό Κανδιάνο; Πώς είχε καταρωθεί να παρασύρει στους σκοπούς του το Φόσκαρι, τον Άλτιέρι και την Ίμπερία; Ποιά ήταν ή μαγική δύναμη που του επέτρεπε να διευθύνει τις τύχες της Βενετίας;

Ο άθλιος θα μάς δώσει μόνος του την απάντηση σ' αυτά τα έρωτήματα.

Μετά την απομάκρυνση της Σούλβιας, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος κι' άρχισε να μιλάει σιγά... Μιλούσε στον άεαυτό του... Κι' απ' αυτόν, βέβαια, δεν μπορούσε να κρύψει τίποτα...

Ο άγαπητός μου Ρολάνδος βρισκόταν, λοιπόν, μέσα στα έπηγάδια, ψιθύρι-

σε. Όχι, δεν όνειρευόμαιο. Αυτό είναι άλήθεια! Ο ήλιος ο πατέρας του είναι τώρα τυφλός κι' ο διάβολος μόνον ξέρει που μπορεί να βρίσκεται. Άς έπιχειρήσει, λοιπόν, να ξαναγυρίσει στο δογικό θρόνο! Κι' ή τρελή ή μητέρα του! Νομίζω πώς με τα λόγια μου την σκότωσα πιο άποτελεσματικά παρά αν της έχωνα ένα έγχειρίδιο μέσα στις ώμοπλάτες ή αν την έσπρωχνα μέσα σ' ένα κανάλι. Ούτε αυτή, ούτε ο γέρο δόγης θα με ξαναενοχλήσουν πια. Όσο για το Ρολάνδο, μου άηκε! Και να σκεφτώμαι ότι αυτό το χέρον, ο Άλτιέρι, ήθελε να μου τον σκότωση με τη ζήλεια του! Κουράστηκα αρκετά για να τον πείσω να ζητήσει από τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα να του χαρίσουν τη ζωή... Να του χαρίσουν τη ζωή!... Γελώ, όταν το σκέφτωμαι!... Αύθεντα Ρολάνδο Κανδιάνο, βρισκόσαστε σε βάθος 10 μέτρων μέσα στη γη! Και τώρα θα διασκεδάσω με λίγο. Οα σας πληρώσω με τόκους και με τόκους των τόκων όσα με κάματε να ύποφέρω! Γιατί ύπέφερα, φίλε μου Ρολάνδε! Υπέφερα σαν κολασμένος, όταν σας άκουγα να λέτε με συμπόνια: «Αυτός ο φτωχός Βέμπο!» Αυτές τις λέξεις θα τις πληρώσετε πολύ άκριβά, αυθέντα! Είμαι άσχημος και το ξέρω! Κάθε φορά που σας έβλεπα τόσο όμορφο, τόσο κομψό, τόσο χαριτωμένο, έτρεφα τα δόντια μου από λύσσα! Κυττάζετε ώραιες κυρίες και δεσποινίδες αυτό το φτωχό Βέμπο! Δεν είναι, άλήθεια, άποκρουστικός; Άλλά μην του γελάτε κατάμουτρα! Θά τον κρατήσω στο τραπέζι για να μάς διασκεδάσει! Θά του πετάξω επίσης μερικά σκούδα, για να μπορέσει να ζήσει ο δυστυχισμένος! Εγώ είμαι γυιός του δόγη, ο λαός με λατρεύει κι' οι πατρίκιοι με φοβούνται. Έχω τα πάντα: τη δόξα, τη δύναμη, τον πλούτο! Μπορώ, λοιπόν, να φαίνομαι γενναιοδωρός και πονετικός, χωρίς να χάσω τίποτα! Κι' έξ άλλου, αν κάποτε αυτός ο φτωχός Βέμπο πάψει να μ' άρέσει, θα τον ποδοπατήσω σαν το σκουλήκι! Άλλά έδώ είναι που έπεσε έξω στους ύπολογισμούς σου, αυθέντα Ρολάνδε! Ας ίδης, λοιπόν, τώρα τι μπορεί να κάμη αυτός ο φτωχός Βέμπο! Τα κατάφερα τόσο καλά ως τώρα, που μπορέις να μην άνησυχείς για τη συνέχισή! Ο πατέρας είναι τυφλός και εξόριστος! Η μητέρα τρελή! Ο γυιός μέσα στα έπηγάδια! Στ' άλήθεια, θαμιάζω τον εαυτό μου! Ποιός θα μου άρνηθί ότι είμαι μεγαλοφυής; Μπορώ να διαπρένω ως τριγύκηψη της εκκλησίας, να κυβερνήσω ένα λαό, να φορέσω βασιλικό στέμμα στο κεφάλι μου! Είμαι ένας από τους πιο μορφωμένους ανθρώπους της εποχής μου και επί πλέον έξυπνος! Ενώ όλοι αυτοί που βρισκόταν γύρω μου και παριστάνουν τους άρχοντες είναι άμόρφωτοι και ήλιθιοι! Είμαι, βέβαια, κακοφτιαγμένος, άδύνατος και φτωχός. Άλλά θα τους κάμη να με βλέπουν όμορφο, δυνατό και πλούσιο! Το μίσος ήταν ο οδηγός μου ως σήμερα κι' αυτό θα με κάμη ν' άνεβώ πολύ ψηλά!... Ο Ρολάνδος Κανδιάνο με ταπεινώσε. Να γιατί βρίσκεται σήμερα μέσα στα έπηγάδια! Να γιατί ή μητέρα του γυρίζει σαν τρελή! Να γιατί ο πατέρας του ζητιανεύει στους δρόμους!... Άλλά δεν τελειώσαμε άκόμη!

Ένα σαρκαστικό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του. Τυλίχτηκε κατόπιν μέσα στο μανδύα του κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Στο κελλί του πένου

Ο Ρολάνδος Κανδιάνο βρισκόταν από τρεις μήνες μέσα στο κελλί αριθ. 17.

Σ όλο αυτό το διάστημα, οι σκέψεις του ήταν μπερδεμένες και άσυνάρτητες. Έτσι δεν καλοήφερε που βρισκόταν, ούτε θυμόταν τις τραγικές στιγμές που είχε περάσει. Ζούσε σαν σε σκοτεινό όνειρο.

Τις πρώτες ημέρες ύπέφερε τρομερά από το κρύο και την ύγρασία. Άλλά τώρα είχε συνηθεί.

Κάποιος από τους δεσμοφύλακες του είχε δώσει, έξ άλλου, μια κουβέρτα. Μέσα είχε τυλιγτόταν για να κοιμηθί.

Χάρης σ' αυτή τη νάρκη του λογικού του, ο Ρολάνδος δεν ύπέφερε ψυχικά. Η

ύγεια του, από τ' άλλο μέρος, δεν είχε διασαλευθί. Έτρωγε με όρεξη το μαύρο και ξερό ψωμί που του πετούσαν κάθε δύο ημέρες και δεν ζητούσε τίποτε περισσότερο ή καλύτερο. Έτσι ή ζωή του κυλούσε μονότονα, όπως και το νερό του καναλιού έξω από το κελλί του.

Το ξύπνημα

Μόλις πέρασαν αυτοί οι τρεις μήνες, μια ώρη άνταύγεια άρχισε ν' απλώνεται πάνω στα σκούδια του λογικού του. Το μυαλό του βρισκόταν σε νάρκη. Άλλά δεν είχε γίνει άτροφικό.

Μια μέρα, λοιπόν, σταμάτησε ξαφνικά να μασσουλίξει το άθλιο ξεροκόμματο που κρατούσε στα χέρια του. Και, για πρώτη φορά, βρήκε πώς το ψωμί αυτό ήταν πικρό και άνοστο.

Έπειτα τινάχτηκε όρθιος, έκάμε τρία ή τέσσερα βήματα μέσα στο κελλί του κι' άναρωτήθηκε:

«Πού βρισκόμαι;... Και τί κάνω έδώ;». Άλλ' αυτό το ξύπνημα δεν κράτησε περισσότερο από μια στιγμή. Ξανακάθισε κατόπιν στη γωνία του κι' άρχισε και πάλι να τρώη το ξεροκόμματό του. Ύστερα αποκοιμήθηκε.

Την εποχή αυτή, ο Ρολάνδος Κανδιάνο κοιμόταν άδιάκοπα σχεδόν, όπως κατέθεσε άργότερα ο δεσμοφύλακας που είχε την έντολή ν' άγρυπνή πάνω του.

Αυτός ο δεσμοφύλακας, μ' όλο που ήταν άνθρωπος άμόρφωτος και άεστος, είχε αισθανθί από την πρώτη στιγμή μια συμπάθεια για το Ρολάνδο και, κάθε φορά που έμεινε στο κελλί του, του έλεγε μερικές λέξεις...

Ο ίδιος του είχε δώσει την κουβέρτα που του χρησίμευε για να σκεπάζεται και, κάπου-κάπου, του έδεικνομούσε λίγο ψωμί παραπάνω από την κανονισμένη μερίδα.

Ένα πρωί, μερικές ημέρες ύστερ' από τη σύντομη άστρατη που ώφτισε το μυαλό του, δεν τον είδε στη συνηθισμένη του θέση, δηλαδή πάνω στην προεσοχή του βράχου, που του χρησίμευε για κρεβάτι.

Τον άναζήτησε τότε με το βλέμμα και, ξαφνικά, είχε την εντύπωση πώς κάτι σερνόταν μέσα στο κελλί.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Μου φαίνεται πώς άρχίζει να γίνεται επικίνδυνος!

Πήδησε ταυτόχρονα προς τα πίσω κι' έκλεισε την πόρτα, τη στιγμή άκριβώς που ο φυλακισμένος τινάζονταν προς το μέρος του.

Το κεφάλι του Ρολάνδου χτύπησε πάνω

στην πόρτα κι' ο δυστυχισμένος σωριάστηκε στις πλάκες. Άλλ' άνασπώθηκε άμέσως, έπιασε με τα χέρια του τη σιδερένια λαδή της πόρτας και την τράνταξε μ' όλη του τη δύναμη. Άλλά, χωρίς να κατορθώσει να την μετακινήσει. Άρχισε τότε να φωνάζει:

— Άνανδροι!... Έπωφεληθήκατε από τη λιποθυμία μου για να με φυλακίσετε!... Άνανδροι!

Δεν έβρισκε τίποτε άλλο να πη. Βογγούσε σαν το πληγωμένο θηρίο κι' απ' το έσωτερικό της φυλακής του άπάντησαν κι' άλλα βογγητά.

Ήταν σαν να είχαν άνοιξει, ξαφνικά, οι πύλες της κολάσεως. Ο δεσμοφύλακας έτρεμαν και μόνο που άκουαν αυτές τις φωνές.

Ο Ρολάνδος άπελπίσθηκε, στο τέλος, ότι θα μπορούσε ν' άνοίξει την πόρτα κι' ή προσοχή του στράφηκε τότε στο φεγγίτη.

Άλλ' ο φεγγίτης βρισκόταν στο ταβάνι και τα πηδήματά του έμειναν χωρίς αποτέλεσμα.

Άρχισε κατόπιν να γυρίζει μέσα στο κελλί του και να χτυπά με τα χέρια του τους τοίχους, σαν να μπορούσε να τους κάνει να υποχωρήσουν.

— Είναι τρομερό! ψιθύριζε. Είναι τρομερό!

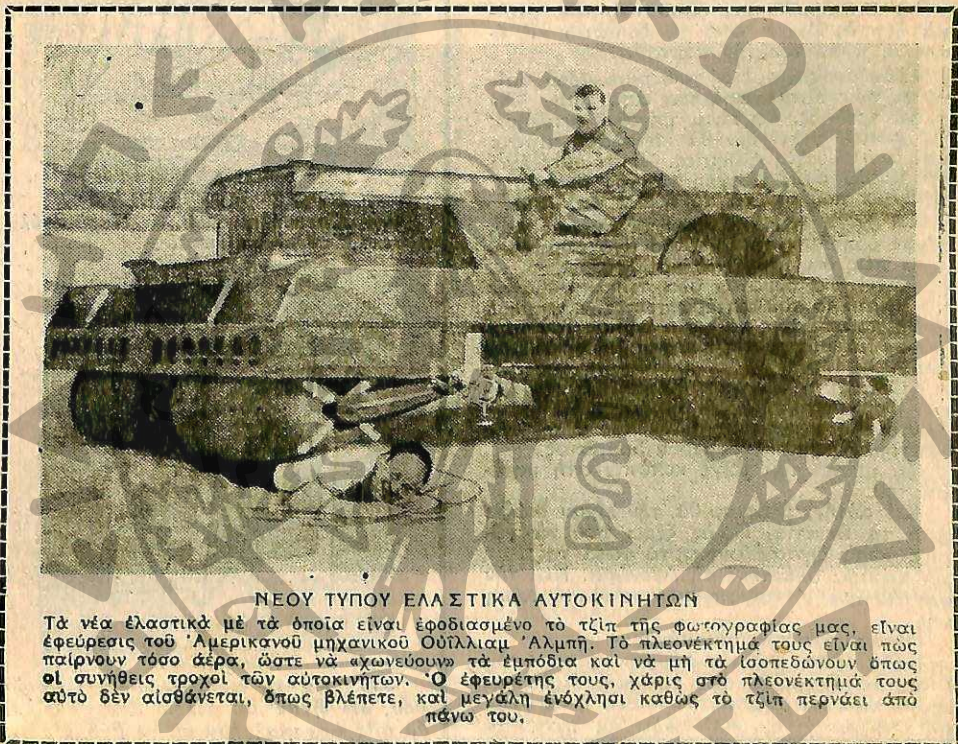
Καταλάβαινε τώρα. Καταλάβαινε πώς βρισκόταν μέσα στα περίφημα «πηγάδια». Καταλάβαινε πώς τον είχαν ρίξει μέσα σ' αυτή την άπαισία φυλακή, από όπου κανείς δεν έβγαίνει ζωντανός. Καταλάβαινε πώς θα πέθαινε μέσα σ' αυτό τον τάφο, όπου τον είχαν πετάξει ζωντανό κι' ότι ή Λεονώρα ήταν χαμένη παντοτεινά γι' αυτόν. Ποτέ πια δεν θα ξανάβλεπε τα δμορφα μάτια της, ούτε το γοητευτικό χαμόγελό της και δεν θ' άκουσε τη μελωδική φωνή της, που του φαινόταν σαν ούράνια μουσική.

Ήταν, στ' άλήθεια, τρομερό.

Ο Ρολάνδος είχε ξαναβρή τώρα το λογικό του. Και θυμόταν τα πάντα, άκόμη και τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Θυμόταν την πάλη του με τους στρατιώτες που τον έσπρωχναν προς τη Γέφυρα των Στονάγμων και του φαινόταν πώς αισθανόταν άκόμη στα χέρια και σ' όλο του το σώμα τους λογιζιμούς τους...

Έπειτα είχε χάσει τις αισθήσεις του. Και τότε οι δημιοί του θα τον είχαν μεταφέρει σ' αυτό το κελλί, χωρίς να καταλάβη τίποτα.

Είχε την εντύπωση πώς όλα αυτά είχαν γίνει πριν από μερικές ώρες.

«Αλλ' όταν κύτταζε τὰ χέρια του, δοκίμασε μιά πολύ δυσάρεστη έκπληξη. Δεν διέκρινε πάνω σ' αυτά ούτε αίμα, ούτε πληγές, αλλά μόνον μερικές άσήμαντες ουλές.

Προσπάθησε τότε νὰ βρῇ μιά ἐξήγησι σ' αυτό τὸ αἰνίγμα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε. Εἶχε πιάσει αὐτὰ χέρια τὰ μαλλιά του καὶ μονολογούσε μὲ βραχνή φωνή:

— Εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανεὶς!

Νὰ τρελλαθῇ!... Αὐτὸς οἱ δυὸ λέξεις, ποὺ τὶς ξανάλεγε ἀδιάκοπα, ἀντηχοῦσαν μὲ τὸν τρομακτικὸ πάταγο τοῦ κεραυνοῦ μέσα στὸ μυαλό του.

Καθισμένος στὴν ἄκρῃ τοῦ κρεβατιοῦ του, ἄρχισε μιά περίεργη συνομιλία μὲ τὸν ἑαυτό του. Μιά ἀπὸ τὶς συνομιλίες ἐκείνες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν μὲ λόγια καὶ ποὺ ἀνασκαλεύουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Καί, στὸ τέλος, νόμισε πὼς βρῆκε τὴ λύσι τοῦ προβλήματος.

Εἶχε τρελλαθῇ!

Ποῖος ξέρει πόσες μέρες, πόσες ἐβδομάδες, πόσους μῆνες εἶχε κρατήσει ἡ τρέλλα του!

Κι' εἶχε ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις γι' αὐτό. Τὰ μαλλιά του ἔφταναν ὥς τὸ λαιμό του, τὸ πρόσωπό του πλαισιωνόταν ἀπὸ μιά πλούσια γενειάδα, τὰ νύχια του εἶχαν γίνει τεράστια καὶ τὰ ρούχα του ἦταν καταεσχισμένα.

Τρελλός!... Εἶχε βυθισθῇ στὸ βασίλειο τῆς τρέλλας!

Στὴ σκέψι αὐτῇ, ἕνας ἀνείπωτος τρόμος τὸν κυρίευσε. Ποῖος τοῦ ἔλεγε πὼς εἶχε ξαναβρῇ τὸ λογικὸ του; Κι' ἂν τὸ εἶχε ξαναβρῇ, γιατί τὰχα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ χάσῃ καὶ πάλι;

«Αλλ' εἶχε ξαναβρῇ πραγματικὰ τὸ λογικὸ του; Ποιὰ βεβαιότητα εἶχε γι' αὐτό;

Ἡ ἀμφιβολία μπῆκε, ξαφνικά, μέσα στὴν ψυχὴ του. Ἦταν ἢ δὲν ἦταν τρελλός; Εἶχε ξαναβρῇ ἢ ὄχι τὸ λογικὸ του; Γιατί τὸ ὅτι τὸ εἶχε χάσει γιὰ ἕνα διάστημα, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ προσδιορίσῃ, τοῦ φαίνονταν ἀναμφισβήτητο.

Ὁ δεσμοφύλακας ποὺ μπῆκε τὸ ἄλλο πρωτὶ, κρατώντας ἕνα μακρὸ ἐγχειρίδιο στὰ χέρια του, τὸν εἶδε νὰ καθάσῃ στὴ συνηθισμένη του γωνία, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὶς παλάμες τῶν χεριῶν του.

«Ἡρέμισε», σκέφτηκε.

Κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του.

— «Ε, φίλε! τοῦ εἶπε:

«Αλλ' ὁ Ρολάνδος δὲν τοῦ ἀπάντησε. Εἶναι πιθανόν, ὅτι οὔτε τὸν εἶχε ἰδῇ, οὔτε εἶχε ἀκούσει τὴ φωνή του.

Ὁ δεσμοφύλακας, ἀφοῦ περίμενε μερικὰ λεπτά, βῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἐκλείσε πίσω του τὴν πόρτα.

«Τὸν δυστυχισμένο! ψιθύρισε. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι χειρότερα ἀπὸ πρὶν. Ἀν μείνῃ τρελλός, θὰ εἶναι μεγάλο εὐτύχημα γι' αὐτόν, γιατί δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε καὶ δὲν θὰ κάμῃ ἀνοησίες. Ἔτσι οὔτε ἐγὼ θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώσω, πράγμα ποὺ δὲν θὰ τὸ ἤθελα καθόλου».

Οἱ ἀτέλειωτες καὶ ὀδυνηρὲς σκέψεις του, εἶχαν ὀδηγήσει τὸ Ρολάνδο στὸ συμπέρασμα πὼς δὲν ἦταν πιά τρελλός.

«Ὁχι! Τὰ θυμόταν ὅλα τώρα. Θυμόταν τὸ μαρτύριό τοῦ πατέρα του, τὴν τρομερὴ φωνὴ ποὺ ἔβγαλε καθὼς ὁ δήμιος τοῦ τρυπούσε τὰ μάτια, τὶς κινήσεις τῶν φρουρῶν ὀλόγυρά του.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν ὄνειρο. Τὰ εἶχε ζήσει πραγματικά, ἀφοῦ μπορούσε νὰ ξαναζωντανέψῃ μέσα στὴ σκέψι του ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ τρομεροῦ δράματος.

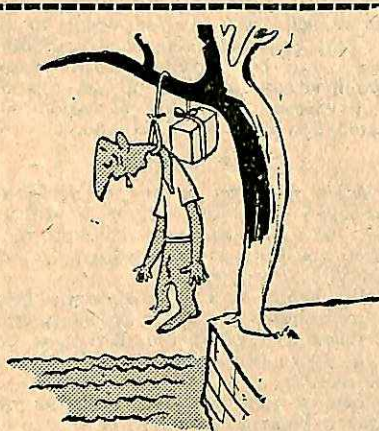
Τὸ μυαλό του πήγε κατόπιν στὴ μητέρα του.

Κι' αὐτὴν, βέβαια, θὰ τὴν εἶχαν διώξῃ ἀπὸ τὴ Βενετία. Ποῖος ξέρει ποῦ νὰ γυρίσῃ τώρα ζητιανεύοντας τὸ ψωμί της;

Ἵστερα σκέφτηκε τὴ Λεωνώρα. Καὶ τὴν φαντάστηκε ν' ἀργοπεθαίνῃ ἀπὸ τὴ λύπη της...

Πέρασε ἕνας ἀκόμη μῆνας.

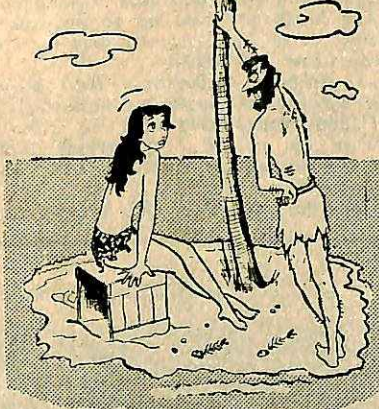
Κάθε τόσο, μιά καινούργια κρίσις τὸν ἔκανε νὰ ἐμφανίζῃ σὰν τρελλός. Προσπαθοῦσε τότε νὰ σπᾶσῃ τὴν πόρτα ἢ νὰ φτάσῃ στὸ φεγγίτη. Ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειές του ἔμεναν ἄκαρπες.

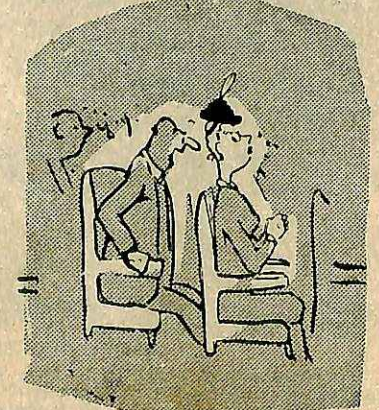
«Αλλάξε γνώμη..

— Μά, κάθε βράδυ θὰ μὲ πατᾶς, Γιάννη, γιὰ νὰ πᾶς στὸ κρεβάτι σου;

— Κοιτούλα μου... Περδικούλα μου... Κουνελάκι μου...

— «Αν τὸ καπέλλο σας, κυρία μου, δὲν ἦταν πιὸ γελοῖο ἀπὸ τὸ φίλι, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ τὸ βγάλετε!...

Ἡ ἀποθάρρυνσι κι' ἡ ἀπογοήτευσι, ἀπλώθηκαν κατόπιν στὴν ψυχὴ τοῦ.

Ἔτσι κύλησαν ἄλλοι δυὸ μῆνες.

Καί, ξαφνικά, μιά ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἦταν μιά ἰδέα παράλογη, τρελλὴ ἴσως, ἀλλὰ ποὺ ξανάφερε τὴν ἐλπίδα στὴν ψυχὴ τοῦ.

Ἀν δὲν τὸν εἶχαν ὀδηγήσει μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα, ἦταν γιὰ τὸν νόμιζαν τρελλό. Ἀν κατάφερνε, ὅμως, νὰ πείσῃ τοὺς δεσμοφύλακες τοῦ πὼς δὲν ἦταν τρελλός, τότε, βέβαια, θὰ τὸν ἄκουγαν. Καί, φυσικά, θὰ ξανάδρισκε ἀμέσως τὴν ἐλευθερίαν του, ἀφοῦ δὲν εἶχε κάμει τίποτε κι' ἀφοῦ εἶχε μέσα στὸ Συμβούλιο ἀφωσιωμένους φίλους, ὅπως τὸν Ἀλτιέρι.

Ὁ ἀββάς

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ αὐτὴ ἡ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του, ἄρχισε νὰ μιλάει στὸ δεσμοφύλακά του κάθε φορὰ ποῦ αὐτὸς ἔμπαινε στὸ κελλὶ του, γιὰ νὰ τοῦ πᾶθ τὸ ψωμί του καὶ τὴ στάμνα μὲ τὸ νερό.

Προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται πρόσχαρος κι' ἔλεγε στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πράγματα ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

Ὁ δεσμοφύλακας ξεθαρρεύηκε τότε κι' ἄρχισε νὰ μπαίνει στὸ κελλὶ του, χωρὶς νὰ παίρνῃ καμμιὰ προφύλαξι, ὅπως καὶ τὸν πρώτο καιρὸ.

— Νὰ ποῦ ἡρέμησες, τοῦ εἶπε ἕνα βράδυ.

— Ναί... ναί, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Ὑπέφερα πολύ, ἀλλὰ τώρα πιά βρῆκα τὴ γαλήνη ποὺ μοῦ ἦταν ἀπαραίτητη.

— Καὶ θ' ἀνταμειφθῇς γι' αὐτό.

— Ὁ ἀνταμειφθῇς; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

Μὲ ποῖο τρόπο;

— Ἐνας κληρικὸς ποὺ δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ σένα, ἐπέτυχε τὴν ἀδεια νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ γιὰ νὰ σὲ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ σὲ παρηγορήσῃ.

— Καὶ πότε θὰ μ' ἐπισκεφθῇ;

— Σήμερα κιόλας. Πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι πρόκειται γιὰ ἐξαιρετικὴ εὐνοια, γιατί οἱ περισσότεροι ἀπὸ κείνους ποὺ εἶναι φυλακισμένοι ἐδῶ, πεθαίνουν χωρὶς νὰ συμφιλώθουν μὲ τὸ Θεό.

Μόλις ἔφυγε ὁ δεσμοφύλακας, ὁ Ρολάνδος, ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο. Ἀνυπομονοῦσε νὰ ἰδῇ αὐτόν τὸν κληρικὸ, ποῦ θὰ τοῦ ἔφερνε ἴσως νέα ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμo.

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἀνοίξε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κι' ἕνας ἀββάς μπῆκε μέσα σ' αὐτό. Εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό του μὲ μιά κουκούλα.

Ὁ Ρολάνδος ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

— Ἄς εἰσάστε εὐλογημένους ποὺ ἤρθατε νὰ ἰδῇτε τὸν δυστυχισμένο ποὺ ὅλοι ἐγκάτελειψαν, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση.

— Τέκνον μου, ἀπάντησε ὁ κληρικὸς, δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστήσετε ἐμένα, ἀλλὰ τὸ Θεό!

— Τὸ Θεό! εἶπε ὁ Ρολάνδος, ἀφήστε τὸν ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται!... Σὰς ἱκετεύω, μίληστε μοῦ γιὰ κείνους ποὺ μοῦ εἶναι προσφιλεῖς...

— Δυστυχισμένο! ἀπάντησε ὁ ἀββάς. Τὰ βάσανα ποὺ περάσατε, σὰς ἔκαναν, λοιπόν, ν' ἀπαρνηθῇτε τὸ Θεό;

Ὁ Ρολάνδος ἔτριξε τὰ δόντια του.

— Ὁ Θεὸς δὲν ἀπασχολεῖται μὲ μένα, εἶπε. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ ἂν ἀσχοιοῦμαι κι' ἐγὼ μ' αὐτόν...

Ἀν εἰσάστε ἄνδρες, ἂν ἔχετε στὸ στήθος σας καρδιά, ἀπαντήστε μου...

— Καταλαβαίνω πὼς υποφέρατε πολύ...

— Ἀν ὑπέφερα πολύ! Οὐρλιάζα μέρες καὶ νύχτες μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο, χτύπησα ἀναρίθμητες φορὲς τὸ κεφάλι μου πάνω στὸς τοίχους, ἐγδάρα τὰ δάχτυλά μου πάνω στὶς πόρτες, ἐνοίωσα τὴν τρέλλα νὰ μὲ περιτριγυρίζῃ ἀπὸ παντοῦ! Ὑλά νὰ μὲ περιτριγυρίζῃ. Κάθε στιγμὴ ποὺ πέφερα καὶ ὑποφέρω. Κάθε στιγμὴ ποὺ περναί, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς πέθανα ἀλλὰ μὴ μὴ πορὰ!

Ὁ κληρικὸς ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια του.

— Ναί, εἶπε, τὸ βλέπω, ὅτι υποφέρετε πολύ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔκαμε τὸ Ρολάνδο ν' ἀνατριχίση. Αὐτὴ τὴ φωνὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν εἶχε ξανακούσει.

Μὲ μιά αὐθόρμητη κίνησι, γονάτισε μπροστὰ του.

— Λυπηθῆτε με, τὸν παρακάλεσε. Δὲν ξέρετε πόσο μεγάλο εἶναι τὸ μαρτύριό μου.

Ἵστες ἀτέλειωτες, ἡμέρες, ἐβδομάδες, μῆνες, βασανίζομαι μὲ ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες δὲν μπορῶ νὰ δώσω ἀπάντησι. Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῇ πόσο φοβερό εἶναι τὸ νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν πατέρα του, μὲ τὴ μητέρα του, μὲ τὴ μνηστή του, ἐνῶ ξέρει πὼς κι' αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν τὸ ἴδιο καὶ πὼς χύνουν δάκρυα γιατί οἱ προσπάθειές τους μένουν χωρὶς ὁποτέλεσμα...

Μιλοῦσε πολὺ ἥρεμα.

— Τὸ φοβερότερο εἶναι, συνέχισε, ὅτι μ' ἔρριξαν σ' αὐτὴ τὴν κόλασι, χωρὶς νὰ μοῦ πουν γιατί, χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαγγεῖλουν καμμιὰ κατηγορία, χωρὶς νὰ μ' ἀφίσουν ν' ἀπολογηθῶ...

Ἀν μποροῦσα νὰ παρουσιάζομουν μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα, θὰ σ' ἀφίσω...

Ὁ Ἀλτιέρι... ὁ φίλος μου ὁ Ἀλτιέρι κι' ἄλλοι ἀκόμη, θὰ μὲ ὑποστήριζαν καὶ θὰ μοῦ διναν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου... Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό...

— Ὁ Ἀλτιέρι; ρώτησε ὁ κληρικὸς μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Τὸν γνωρίζετε;... Πέστε μου...

— Δὲν τὸν γνωρίζω, εἶπε ὁ ἀββάς.

— Δὲν πειράζει... Ὅθι πάτε νὰ τὸν βρῆτε καὶ θὰ τοῦ πῆτε τί εἶδατε...

Ὑποσχέθητε μοῦ πὼς θὰ μοῦ κάμετε αὐτὴ τὴ χάρι...

Ὅθι τοῦ πῆτε, ὅτι με περναίει γιὰ τρελλό κι' ὅτι γι' αὐτό δὲν με ὀδηγοῦν μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα. Σεῖς, ὅμως, ποὺ εἰσάστε φιλεὺς ἀγαπᾶς καὶ δικαίους, θὰ τὸν διαβεβαιώσετε πὼς τὸ μυαλό μου λειτουργεῖ κανονικά καὶ πὼς μπορῶ νὰ μ' ἀκούσουν...

Γονατιστὸς μπροστὰ στὸν ἀββά, ἐξακολούθησε νὰ τὸν παρακαλᾷ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του. Δὲν χρειαζόταν τίποτε ἄλλο, ὑποστήριξε, ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα. Γιατί ἡ ἀθωότης του ἦταν ἀναμφισβήτητη. Δὲν εἶχε κάμει τίποτε, δὲν εἶχε ἀνακατευθῇ σὲ καμμιὰ συνωμοσίαν. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Νταβίλα δὲν ἦταν ποτὲ ἐραστὴς τῆς Ἰμπερία...

Οἱ ἐναντίον τοῦ κατηγορίας τοῦ φαίνονταν ἀκατανόητες. Κι' ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς του, ποὺ οὔτε κἀν φανταζόταν πὼς εἶχε πέσει θύμα κάποιας σκευωρίας ποὺ εἶχε σκηνοθετηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Γιατί δὲν εἶχε ἐχθρούς. Κάποιο λάθος θὰ εἶχε γίνῃ, ὑποστήριξε. Κάποια τραγικὴ παρεξήγησι. Διαφορετικὰ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ πράγματα.

Ὁ ἀββάς τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ κάθε τόσο τοῦ ἔκανε κάποια ἐρώτησι, γιὰ νὰ μάθῃ αὐτὴ ἡ ἐκείνῃ τὴ λεπτομέρεια.

Στὸ τέλος, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πηγαινε νὰ ἰδῇ τὸν Ἀλτιέρι.

— Εἶνε μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Δημοκρατίας, τοῦ εἶπε ὁ Ρολάνδος. Καταλαβαίνετε πὼς ἡ ἐπιρροή του εἶναι πολὺ μεγάλη...

Ἀρκεῖ νὰ πῇ μιά λέξι μόνον γιὰ νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλασι ὅπου μ' ἔρριξαν...

— Εἶνε φίλος σας ὁ Ἀλτιέρι; ρώτησε ὁ ἀββάς.

— Ὁ καλύτερος φίλος μου, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Ξέρω ὅτι ἔκαμε τὰ πάντα γιὰ νὰ μὲ σώσῃ καὶ θὰ τὸ κατάφερνε ἂν δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου... Γιατί ἡ δὲν μεσολαβούσε ἡ τρέλλα μου...

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν βλέπω τότε γιατί πρέπει νὰ ἀνυποχῇτε καὶ νὰ στενοχωρησθε, τοῦ εἶπε ὁ ἀββάς. Τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὄντα τῆς Βενετίας καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ εἶνε σ' ὅλους γνωστή. Δὲν ἀμφισβάλω, λοιπόν, ὅτι θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀθωότητά σας...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ρολάνδου ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Τὸ πιστεύετε; ρώτησε.

— Εἶμαι βέβαιος, ἀπάντησε ὁ κληρικὸς. Χρειαζέται μόνον νὰ κάμετε λίγη ὑπομονή...

— Περισσότερη ἀπὸ ὅση ἔκαμα ὡς τώρα...

— Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ θέλουν τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα νὰ σὰς ἀπελευθερώσουν. Πρέπει ἐπίσης νὰ τηρηθοῦν ὁρισμένοι τύποι...

— Καταλαβαίνω...

— Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ διαδικασία εἶναι πολύπλοκη...

— Τί ἀξία ἔχουν οἱ τύποι μπροστὰ στὴν οὐσία; εἶπε ὁ Ρολάνδος.

— Ἐχουν καὶ μεγάλη μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ἀββάς. Τὸ κυριώτερο γιὰ σὰς εἶναι ν' ἀσχισθῇ ἡ σχετικὴ διαδικασία...

— Πρέπει νὰ ἐμφανισθῶ μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα!

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ἀρνηθῇ αὐτὸ τὸ δικαίωμα... Ἀφοῦ, ἄλλωστε, ὁ Ἀλτιέρι εἶναι φίλος σας, δὲν ἀμφισβάλω ὅτι ἡ αἴτησί σας θὰ γίνῃ δεκτὴ...

— Τότε θὰ τὸν ἰδῇτε.

— Τὸ συντομώτερο...

Γιὰ τὸ Ρολάνδο εἶχαν ἀξία καὶ τὰ λεγτὰ ἀκόμη.

— Πρέπει νὰ τὸν ἰδῇτε ἀμέσως, εἶπε ὁ ἀββάς.

— Ὅθι πάτε νὰ τὸν βρῆτε καὶ θὰ τοῦ πῆτε τί εἶδατε...

Ὑποσχέθητε μοῦ πὼς θὰ μοῦ κάμετε αὐτὴ τὴ χάρι...

Ὅθι τοῦ πῆτε, ὅτι με περναίει γιὰ τρελλό κι' ὅτι γι' αὐτό δὲν με ὀδηγοῦν μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα. Σεῖς, ὅμως, ποὺ εἰσάστε φιλεὺς ἀγαπᾶς καὶ δικαίους, θὰ τὸν διαβεβαιώσετε πὼς τὸ μυαλό μου λειτουργεῖ κανονικά καὶ πὼς μπορῶ νὰ μ' ἀκούσουν...

Γονατιστὸς μπροστὰ στὸν ἀββά, ἐξακολούθησε νὰ τὸν παρακαλᾷ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του. Δὲν χρειαζόταν τίποτε ἄλλο, ὑποστήριξε, ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα. Γιατί ἡ ἀθωότης του ἦταν ἀναμφισβήτητη. Δὲν εἶχε κάμει τίποτε, δὲν εἶχε ἀνακατευθῇ σὲ καμμιὰ συνωμοσίαν. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Νταβίλα δὲν ἦταν ποτὲ ἐραστὴς τῆς Ἰμπερία...

Οἱ ἐναντίον τοῦ κατηγορίας τοῦ φαίνονταν ἀκατανόητες. Κι' ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς του, ποὺ οὔτε κἀν φανταζόταν πὼς εἶχε πέσει θύμα κάποιας σκευωρίας ποὺ εἶχε σκηνοθετηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Γιατί δὲν εἶχε ἐχθρούς. Κάποιο λάθος θὰ εἶχε γίνῃ, ὑποστήριξε. Κάποια τραγικὴ παρεξήγησι. Διαφορετικὰ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ πράγματα.

Ὁ ἀββάς τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ κάθε τόσο τοῦ ἔκανε κάποια ἐρώτησι, γιὰ νὰ μάθῃ αὐτὴ ἡ ἐκείνῃ τὴ λεπτομέρεια.

Στὸ τέλος, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πηγαινε νὰ ἰδῇ τὸν

Συμπορευνίτε
ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

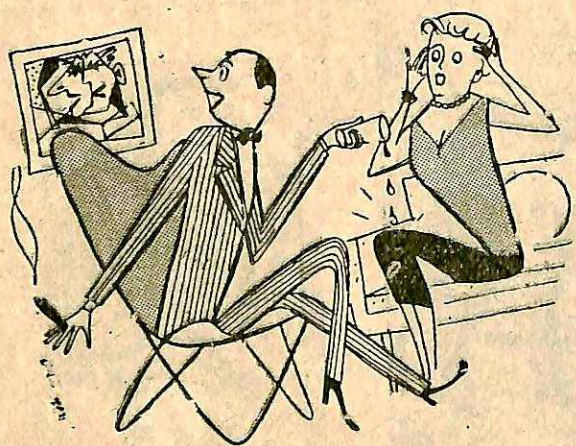
Αριθμώντας τὰς χαρτιά σύμφωνα με τὴ μέθοδο τοῦ Ἑτεῖλα, θὰ μπορέσετε νὰ προσδιορίσετε ἐπίσης τὴ χρονολογία τῶν γεγονότων, ποὺ πρόκειται νὰ ξετυλιχθοῦν. Τὰ ἀνωτέρω ἐικονιζόμενα χαρτιά καὶ τὰ διπλά, μᾶς δίνουν

120X05.

αὐτὰς. ὁμοίως, θὰ μι-

Καλή επιτυχία σας!

38

Όταν χύνουμε ένα ποτό στο φουστάνι μίας κυρίας, θρικόμαστε σε άμμηχανία της έλαφρας μορφής...

Η ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Η πιο φριχτή ψυχολογική κατάσταση των ανθρώπων

Το μεγαλύτερο ποσοστό της ενεργητικότητας και των συγκινήσεων του συγκεντρώνει ο άνθρωπος όταν βρίσκεται σε άμμηχανία...

Οι σκέψεις της άμμηχανίας είναι μία κατάσταση άδρανεύας. Αμέσως όμως αυτό το κενό κατακλύζεται από τα κύματα της ενεργητικότητας.

Τα είδη της άμμηχανίας ποικίλλουν, από τα γεγονότα που κάνουν άπιαστο να κοκκινίσει το πρόσωπό μας ως εκείνα, που αναγκάζουν το μυαλό μας να σταματήσει. Πάντα όμως, οι πιο δύσκολες στιγμές της άμμηχανίας μας είναι όταν μας πιάνουν στα κπράσσα, όπως λέμε.

Ο βαθμός τώρα της άμμηχανίας εξαρτάται από την ιδιοσυγκρασία του ανθρώπου. Μία γυναίκα π.χ. μπορεί να περάσει άγώνιστες στιγμές μόνο με τη σκέψη ότι κάποτε της έπεσε το φουστάνι στο δρόμο. Αντίθετως μία άλλη γυναίκα, αν θα θυμηθεί ένα παρόμοιο ατύχημά της, μπορεί να εύθυμηση!

Άλλοι βρίσκονται σε άμμηχανία για λογαριασμό τρίτων. Πάντως κάθε είδους άμμηχανία είναι παραλλαγή των βασικών τύπων: της έλαφρας άμμηχανίας, της άδεξιότητας και της γκάφας.

Η καθυστέρηση ή η άπουσία σ' ένα ραντεβού, το χύσιμο καφέ ή ποτού σ' ένα φουστάνι ή στο έδαφος, η κατακρόσηση ενός ξένου αντικειμένου, άποτέλουν τον τύπο της έλαφρας άμμηχανίας, που θα δοκιμάσετε ανάλογα με τον βαθμό της

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Από τους πιθήκους, ο γίβων έχει το ρεκόρ του άλματος εις ύψος, γιατί μπορεί να πηδήσει σε ύψος 10 μέτρων, χωρίς να πάρη φορά. Κι αυτό, γιατί τα όπια άκρα του είναι πολύ μακριά.

Όπως στις Ηνωμένες Πολιτείες το κυβερνητικό μέγαρο καλείται «Λευκός Οίκος», έτσι στη Βενεζουέλα λέγεται «Κίτρινος Οίκος», στην Αργεντινή («Ρόζ Οίκος»), και στην Αϊτή («Μαύρος Οίκος»).

Στη Νέα Υόρκη άνοιξε τελευταία ένα γραφείο κπιδιών, που διευθύνεται από γυναίκα. Το γραφείο αυτό διαθέτει προσωπικό μόνο γυναικείο και, όπως έδηλυνε η διευθύντρια του, θα εξυπηρετή μόνον νυναικας, που δεν επιθυμούν να τις άγγιξει άνδρας, έστω και μετά το θάνατό τους.

Αι Αιγύπτουτι έγγυρίζαν το «κάλντ-κρήμ». Μικρά δοχεία με αυτό το καλλυντικό παρασκεύασμα θρέθηκαν στον τάφο του Τουταγχαμών. Το άξιολογώτερο είναι ό,τι μ' όλο που έκρονονόλογο από 3000 περίπου χρόνια, διατηρούσαν έλο το άρωμά τους.

Το μέλη της φυλής των Όράνγκ Σάπς στις Ίνδίες, όταν γεννιούνται θεωρούνται ότι είναι 60 χρόνων. Απ' αυτά άφαντούν ένα χρόνο κάθε επέτειο της γεννιέσώς τους. Οι άνθρωποι αυτής της φυλής πεθαίνουν συνήθως σε νεαρή ηλικία.

και άσφαλές μέσον για το λόγο ότι κρύβετε τον κίνδυνο να σας προδώσει με την έκφρασή του κι έτσι να σας πιάσει γλωσσούδεται! Τότε βρίσκεστε σε δεύτερη διασκεδαστική αυτή τη φορά για το περίεργον σας άμμηχανία.

Κάποια γνωστή σοφή κυρία, σας ζητάει πληροφορίες για κάποιο πρόσωπο. Τις πληροφορίες αυτές έσείς τις δίνετε ασυλόγιστα. Σε λίγες ημέρες όμως διαδράστε στην έφημερίδα την άγγελία των άρραβώνων τους! Ταμπλάς! Η θεία σας τώρα είναι εξαιρετικά λεπτή και δύσκολη...

Ο πιο άσφαλής κι έπιτυχής τρόπος για να ζητήση κανείς συγγνώμην είναι το γράμμα γιατί έχετε το πλεονέκτημα, πριν το στείλετε να το γράψετε και να το στείλετε δέκα φορές! Έτσι και θα γράψετε τέλος, θα είναι αυτό ακριβώς που θέλετε.

Προσέχη στην άπολογία σας. Πρέπει να είναι πλήρης και χωρίς ύπερφυγές και δι-καίοιογίες, που άποτέλουν και τον κυριώτερον πείρασμό.

Η χειρότερη τώρα άμμηχανία προκαλείται από μία γερά γκάφα. Πραγματικά δεν υπάρχει άνθρωπος, που να μην έχη κάνει γκάφες στη ζωή του.

Το πρώτο βήμα για ν' αντιμετώπισετε τη γκάφα σας είναι να συγχωρέσετε τον εαυτόν σας. Άλλοίωτικά, δεν θα μπορούσατε να την μπάλωσετε.

Το δεύτερο βήμα είναι η διασκεδάση της κακής εντύπωσης που έχει προκληθεί απ' αυτήν. Άδιάφορο αν πετύχετε ή όχι να τη δικαιολογήσετε ή προσπαθήσει αυτή πρέπει να γίνει. Είναι προτιμώτερο να θυμάστε σε όλη σας τη ζωή ότι σας κοροΐδεψαν στην προσπάθειά σας να γιατρέψετε μία πληγή, παρά να ζητε με την άνομήνση τη γκάφας σας που θα σας κάνει να ζητε θλιβερές στιγμές.

Κατά κανόνα όλες οι γκάφες μικρές και μεγάλες — είναι δυσάρεστες.

Λέτε π.χ. σ' έναν κύριο: — Τι άταίσια γυναίκα είναι αυτή!...

Και είναι η γυναίκα του. Λέτε στο παιδί σας που θέλει να πάει στο τσίρκο για να δει τις μαϊμούδες! — Πως σου ήρθε, παιδί μου, να πας στις μαϊμούδες, τώρα που ήρθε να μας επισκεφθεί η θεία σου!...

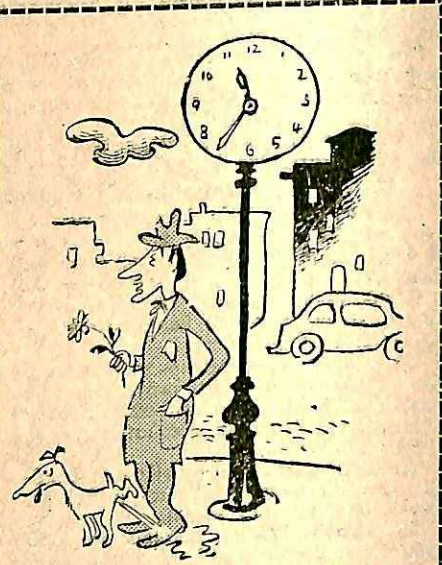
Και, η θεία το άκούει, γιατί βρίσκεται μπροστά σας.

Μία γκάφα — κλασική στο είδος της — που δείχνει πόση ζημιά μπορεί να προκαλέσει ο γκαφατζής, στον εαυτόν του και στους άλλους, είναι πολύ γνωστή στις Ηνωμένες Πολιτείες:

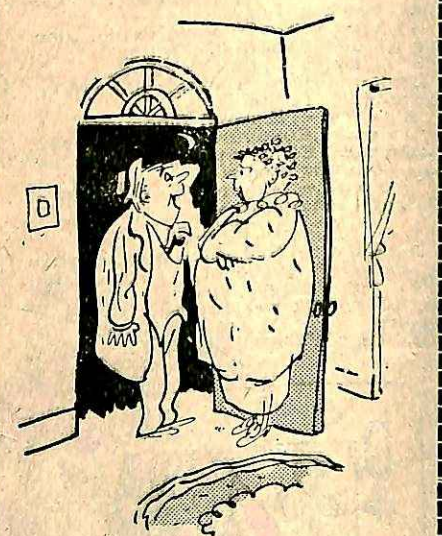
Κάποιος τραπεζίτης άγάπησε παράφορα μία στάρλετ του Χόλλυγουντ κι άποφάσισε να την παντρευτεί. Ήθελε όμως να είναι βέβαιος ότι η άγάπημένη του είχε διακόψει κάθε άλλη έρωτική σχέση. Γι' αυτό παράγγειλε στον ιδιαίτερο γραμματέα του να χρησιμοποιήσει έναν ιδιωτικό ντετεκτίβ με τον άποφασιστικό σκοπό να την παρακολουθήσει και να υποβάλει μία έκθεση σχετικά με τη ζωή της.

Ο ιδιωτικός ντετεκτίβ λοιπόν, έκανε τη δουλειά, που του άνάθεμα και υπέβαλε την έκθεση έκθεσι στον πελάτη του: «Η κυρία έχει εξαιρετική ύποληψη. Το παρελθόν της είναι άκηλίδωτο και ο κύκλος των γνωριμιών της άποτελείται από καθώς πρέπει κυρίες και κυρίες. Το μόνο σκάνδαλο που ψιθυρίζεται εις βάρος της είναι ότι έχει συνάψει σχέσεις με κάποιον τραπεζίτη άμφιόλοπο!...

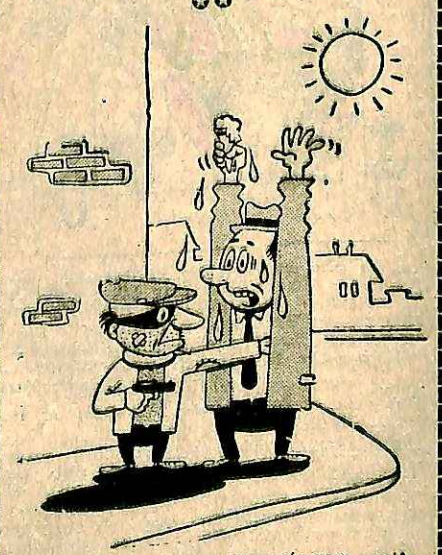
Κάθε γκάφα σας λοιπόν προσπαθήστε να την διορθώσετε άμέσως.

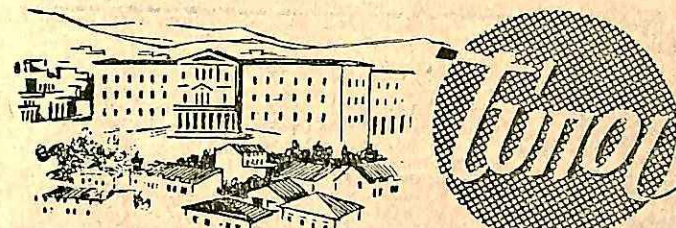
Θα το θυμάμαι αυτό το ραντεβού της «κυτό άπ' το ρολόι»!...

Ήρθα να σε παρακαλέσω, κυρά-Κατίνα, να συγχωρέσεις το Γιάννη που άργησε λίγο άποψε... Αυτός πήγε στη γυναίκα μου για να την παρακαλέσει να με συγχωρέσει κι έκείνη!...

Κάνε λίγο γρηγορώτερα, φίλε, γιατί μου έλυνσε το παγοτό!...

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Κλεάνθης Άγαλματίδης

Πολλοί Άθηναίοι θυμούνται ακόμη τον Κλεάνθη, «Ποιητή του Σιδήρου», που χωρίς να το ξέρει είχε γίνει από τότε με τους στίχους του και με την εμφάνισή του ο πρωτοπόρος... του σουρεαλισμού και του υπαρξισμού!

Η ιστορία — δηλαδή η ζωή και ο θάνατος — του Κλεάνθη Άγαλματίδη είναι από τις πιο παράξενες. Καταγόταν από την Καισάρεια, από σπίτι που εύπορούσε, και όταν έφτασε στην Άθήνα, γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου. Ήταν πάντοτε κομψά ντυμένος. Άφινε κι ένα μικρό ύπογνειο, που συνιθιζόταν τότε κατά το στυλ του Έρρικου Δ'. Χωρίς όμως να τελειώσει τις σπουδές του έδω, ζήτησε από τον πατέρα του να πάει στο Παρίσι για να τις συνεχίσει εκεί. Η χάρη του έγινε λοιπόν από το γέρο πατέρα του. Έτσι ο Κλεάνθης βρέθηκε στο Καρτιν Λατέν! Στο Πανεπιστήμιο όμως ούτε πάτησε!

Σύχναζε στα θέατρα και παρακολουθούσε την καλλιτεχνική κίνηση της μεγάλης κοσμοπόλεως. Τον τραβούσαν πάρα πολύ οι εικαστικές τέχνες και δεν άφινε έκθεσι για έκθεσι, γλυπτικών έργων ιδίως. Τόσος ήταν ο έρωσ του για την τέχνη αυτή, που, επί τέλους, πήρε την άποφάσι να νοίκιασε ένα άτελιό όπου θα έδουμιουργούσε τα πρώτα του προπλάσματα.

Στο μεταξύ άλλαξε και το πατρικό του όνομα και το έκανε Άγαλματίδης! Αυτό ταίριαζε περισσότερο στην τέχνη που διάλεξε για να της άφοσιωθεί.

Στο Παρίσι ο Κλεάνθης συνδέθηκε με τον Άθηναίο Άναστάσιο Γεννάδιο, δημοκράτη και ρήτορα των χρόνων εκείνων, που είχε εγκαταλείψει κάμποσο καιρό την Έλλάδα για ν' άποφύγη τις καταδιώξεις, που του γίνονταν εξ αιτίας των φρονημάτων του.

Στο Παρίσι ο Γεννάδιος βρέθηκε άπένταρος. Ο Κλεάνθης λοιπόν μοίραζε μαζί του όχι μόνο το έμβασμα που έπαιρνε κάθε μήνα, μα και το άτελιό του. Ο Γεννάδιος κοιμόταν στο κρεβάτι του Κλεάνθη, ενώ αυτός πλύνιζε σ' ένα νιβάι, που βρισκόταν μέσα στο ίδιο δωμάτιο.

Ο Γεννάδιος σηκώνονταν κάθε πρωί πολύ νωρίς έδυαινε έξω και ξαναγύριζε άργα το βράδυ. Φαινόταν ότι στο διάμεσο αυτό διάστημα της άπουσίας του Γεννάδιου ο Κλεάνθης χρησιμοποιούσε το δωμάτιο για... ημερήσιες συνεντεύξεις με κάποια νεαρά Γαλλιδούλα, που την χρησιμοποιούσε και ως μοντέλο των έργων του.

Κάποια μέρα όμως έντελώς άπροσδόκητα, μπήκε μέσα στο δωμάτιο ο Γεννάδιος — σε ώρα που κανείς δεν τον περίμενε — και βρέθηκε μπροστά σε θέαμα, που τον έκανε έξω φρενών!

Άρπαξε λοιπόν το μπογαλάκι του και βγήκε τρεχάτος στο δρόμο, χωρίς να θελήσει να ξαναδεί τον Κλεάνθη.

Άλλα στον Κλεάνθη συνέβη ένα γεγονός που τον άνάγκασε να άλλάξει ριζικά τον τρόπο της ζωής του. Ο πατέρας του πού, όπως είπαμε, έμπορευόταν στην Άνατολή, πτώχευσε και δεν μπορούσε πια να συντηρή το παιδί του. Τού έκανε ένα γράμμα, του μίλησε για την κατάσταση του και τον κάλεσε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα, άφίνοντας και Παρίσι και σπουδές...

Που ν' άκούση όμως τέτοια πράγματα ο Κλεάνθης! «Θα συντηρηθώ και θα τακτοποιώ μόνοις» ήταν η άπάντησή του γιού στην σοφή συμβουλή του γέρο πατέρα. Μάλιστα!...

Σιγά σιγά ο Κλεάνθης έφτασε λοιπόν στα έσχατά της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Έγινε όπαδός της «αίρέσεως» του Ζήναιος, περιφρόνησε την έργασία και υπέφερε στωικά την φτώχεια και την πείνα.

Όταν ξαναγύρισε στην Άθήνα, είχε μεταβληθεί σε νεώτερο Διογένη και παρουσιαζόταν ντυμένος με κουρέλια. Τις περισσότερες φορές δεν είχε άπάντο του ριγμένο τίποτ' άλλο από ένα μανδύα! Τα πόδια του χειμώνα καλοκαίρι ήταν γυμνά και το στη-

θος διαρκώς άκάλυπτο. Δεν είχε που να κοιμηθεί και γύριζε όλο-ένα στους δρόμους ζώντας από τα έλεη των περαστικών χωρίς όμως ποτέ αυτός να τα ζητήσει.

Κοιμόταν στους πάγκους του Ζαππείου και της πλατείας του Συντάγματος, έχοντας πατέρα του ένα άδεσποτο σκύλο, τον Τριζόν, πασίγνωστο για την έξυπνάδα, τύπο - σκύλο, άφου όταν τον φώναζαν να πλησιάσει στα τραπέζια τη νύχτα οι θάμωνες του Ζαχαράτου και δεν υπήρχε θέσι να καθήσει, ο Τριζόνης έφερνε με τα δόντια του μία καρέκλα ως το φιλικό τραπέζι. Ποιος ύστερ' απ' αυτό θ' άρνιόταν τούλαχιστον μία πάστα του Τριζόνη;

Ο Κλεάνθης λοιπόν κι' ο Τριζόνης έκαναν συχνά παρέα, αλλά μόνο στην πλατεία Συντάγματος, γιατί πάρα πέρα από εκεί το άεχαστο στους Άθηναίους έξυπνο εκείνο ζωό δεν έκανε βήμα.

Ύστερα είχαν και κάποια κοινά νωρίσματα. Γιατί φαίνεται πως από την εποχή του Διογένη του Κυνικού, ή Άθήνα δεν είδε άλλο περισσότερο κυνικό τύπο από τον Κλεάνθη. Μάλιστα, θα μπορούσε κανένας να πη πως ο Κλεάνθης ξεπέρασε τον άρχαιο φιλόσοφο στην άπλοότητα του βίου.

Επί τέλους, ο Διογένης είχε ένα μεγάλο πιθάρι κι' έμπαινε μέσα σ' αυτό για να κοιμηθεί, ενώ ο Κλεάνθης, όσο έζησε, δεν σκέφθηκε ν' άποκτήσει ούτε αυτού του είδους τη στέγη...

Ο Κλεάνθης άστέια βωμολοχικά που τον δεν μεταχειρίστηκε. Άντιθέτα, το χαρακτηριστικό του γνώρισμα ήταν η άπέραντη χριστιανική του αγαθότητα, η καρτερία του και η άπάθεια.

Κάποτε οι «Καιροί» του Κανελλίδη δημοσίευσαν ένα τραγούδι του Κλεάνθη, ίσως άνοητο, μα άρκετά πληροφοριακό για τον περίπατο και το κόρτε ή το φλέρτ — άν, προτιμάει — των Άθηναίων εκείνης της εποχής! Τότε οι Άθηναίοι κάνοντες το άπογευματινό περίπατό τους ή άνεδοκατέβαιναν το δεξιό πεζοδρόμιο της οδού Σταδίου (από το Άρσάκειο ως την πλατεία Συντάγματος) ή έφταναν εκεί λίγο και ύστερα προχωρούσαν ως το Ζάππειο... άλώνιζαν εκεί κάμποσο κι' από την δεντροστοιχία της λεωφόρου Άμαλίας ξαναγύριζαν πίσω στην πλατεία.

Νά τώρα και το σχετικό τραγούδι του Κλεάνθη με την περίεργη προφορά του:

Όσο Δάππειον θέ πρωτοείδα
κι' έπειτα θήνη πλατεία.
Και θήνη δενδροστοιχία
θού είπα «θ' αγαπώ».
Γιατί να ληδμονήθης
τόν τόθο έρωτά μου
Πού μέσα θήνη καρδιά μου
άνθει τόθον καρδό;

Περίεργον ήταν ότι ο Κλεάνθης έμνε τελείως άνευχλητος από τα χαμίνια και τους μάγκες του καιρού του. Ξένος σε κάθε ανάγκη της ζωής, έδασε άπέναντι στην τύχη τη στωικότητα του, άπέναντι στους νόμους την φύσιν κι' άπέναντι στα πάθη, το λογικό...

Ήταν όπως είπαμε κυνικός φιλόσοφος και φαινόταν σαν να είχε πείσει μέσα στην νεώτερη πολυθρόνη Άθήνα από τα χρόνια του άρχαιου Διογένη.

Ίσως θα μπορούσε κανένας να πη για τον Κλεάνθη Άγαλματίδη ότι είχε πη ο Ίουβενάλης για τον άρχαιο Κυνικό, που όταν ο Μέγας Άλέξανδρος στάθηκε μία μέρα μπροστά του και τον ρώτησε τι επιθυμούσε να του προσφέρει, έκείνος του άπάντησε: «Μικρόν του ήλιου μετά-

στης». Δηλαδή, δεν θέλω τίποτα περισσότερο από τού να κόνει κομμάτι πάρα πέρα γιατί μου κόβει τον ήλιο!... Αυτό ήταν όλο! Τότε ο κοσμοκράτορας κατάλαβε πόσο είναι ευτυχέστερος ο δίχως επιθυμίες θνητός, από εκείνον που επιθυμεί τον κόσμο όλόκληρο. Έτσι ο Κλεάνθης, χωρίς να δαγκώνει ή να γαυγίζει κανένα πέρασε τη ζωή του και πέθανε ήρεμα και γαλήνια στο πολιτικό νοσοκομείο, όπου φρόντισαν και τον μεταφέραν, άρρωστο από ύδρωπικία, μερικοί καλοί άνθρωποι.

Ύστερ' από λίγες μέρες ένας άλλος ένας ακόμη χαρακτηριστικός τύπος, από αυτούς που έδιναν τον ιδιαίτερο και ώραίο χρωματισμό της παλιάς Άθήνας, είχε σβύσει... όπως σιγά-σιγά όλοι.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Το χιούμορ του Τζόνσον

Δύο κυρίες συνάντησαν τον γνωστό τους συγγραφέα και γλωσσολόγο Τζόνσον και τον συνεχάρησαν επειδή είχε παραλείψει από το μεγάλο του λεξικό, που είχε μόλις έκδοθ, άρισμένες... άπρεπες λέξεις.

—Μπιά! έκανε ο Τζόνσον με κακεντρέχεια. Και πως το ξέρετε αυτό, κυρίες μου; Ψάχνετε, λοιπόν, να τις βρήτε;... Είχατε την ύπομνη να τις γυρεύετε;

Κόκκαλο οι κυρίες!

Το πιο απολαυστικό μέρος της δεξιώσεως είναι ο χορός των 37 συζύγων του Γκιρίμα Σόου...

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΕΞΩΤΙΚΟ χαρέμι

Στην καρδιά του Λάος της Βιρμανίας

Στο Λάος, τη χώρα της Βιρμανίας, όπου εδώ και λίγους μήνες έγινε η εισβολή των επναστατών κομμουνιστών, επιτρέπεται και τώρα ακόμα η πολυγαμία.

Κανένας νόμος δεν την εμποδίζει. Έτσι, οι οικονομικές ανέσεις, διατηρούν δόκλωνα χαρέμια. Ξακουστός για το πολυπρόσωπο χαρέμι του είναι ο άρχοντας Γκιρίμα Σόου, ένας άντρας κοντοχόντρος, ως 60 ετών.

Για κάθε γυναίκα του έχει ξεχωριστό σπίτι, ένα μικρό παλατάκι, στη καρδιά του απέραντου γηραιότερου του περιλαυδάνει τεράστιες εκτάσεις ορυζώνων, φυτειών σαγυγιού και δασών, που δεν διαφέρουν από την πιο άπρόσιτη ζούγκλα της Βιρμανίας. Στα δάση που εξουσιάζει ο Γκιρίμα Σόου υπάρχουν όλα τα είδη των αγριδιών, που ζουν στη νοτιοανατολική Ασία.

Ένα μικρό χωριό, αλλά με σπίτια που θα ζήλευαν πολλοί πλούσιοι, αποτελούν τα σπίτια των μελών της οικογένειας του Γκιρίμα Σόου που είναι: Οι τριάντα επτά γυναίκες του, τα 52 παιδιά του και τα 8 εγγόνια του. Ανάμεσα στα μέλη της μεγάλης αυτής οικογένειας του πολυγαμίου άρχοντα του Λάος διατηρούνται πάντα φιλικότερες κοινωνικές σχέσεις. Ο αλληλοσεβασμός, που επικρατεί μεταξύ των 37 κυριών Γκιρίμα Σόου είναι κάτι το αξιοθαύμαστο! Οφείλεται δε κυρίως στη διαγωγή απέναντί τους του ίδιου.

Ο Γκιρίμα Σόου επισκέπτεται καθημερινώς και τις 37 μικρές οικογένειές του. Με τη τελευταία δε θα μείνει πάντα για να γευματίσει. Είναι όμως τυπικότερος στη τήρηση της σειράς παραμονής του σε κάθε μία οικογένειά του. Όταν συμπληρώσει το γύρο των 37 οικογενειών, απαραιτήτως θα τις καλέσει όλες στο δικό του παλάτι. Κάθε δηλαδή 38η ημέρα έχει δεξίωση των 37 συζύγων του και των 52 παιδιών του. Σ' αυτή τη δεξίωση γίνονται διασκεδάσεις, που αρχίζουν με την ανάκληση του ήλιου και τελειώνουν με τη δύση του. Το πιο απολαυστικό μέρος των διασκέδασεων αυτών είναι ο χορός των 37 συζύγων, στον όποιον συναγωνίζονται όλες, από την πιο νεαρή κυρία Γκιρίμα Σόου που είναι μόλις 17 ετών, ως τη πιο ηλικιωμένη, που

είναι 52. Το περίεργο είναι ότι ως τώρα δεν... πέθανε καμία σύζυγος του πολυγαμίου άρχοντα.

Ο χορός των συζύγων διαρκεί μισή ώρα. Τελειώνει δε με παρέλαση και των 37 μπροστά στον αφέντη τους, ο οποίος έχει στα γόνατά του ένα άσπρηνό μεγάλο κύπελλο. Σ' αυτό υπάρχουν 37 κληροί. Οι τριάντα έξη είναι λευκοί και ο ένας με τ' όνομα του. Η σύζυγος που θα πάρει το κληρο αυτό, θα φιλοξενηθεί στο παλάτι του Γκιρίμα τη βραδιά της μεγάλης συγκέντρωσης.

Οποια και αν κερδίσει ο περίεργος αυτός πολυγάμος θα τη δεχτεί με τον ίδιο ένθουσιασμό και τις ίδιες τιμές.

Η εύνοια της τύχης θα καθίση πάλι του και θα περάσουν από εμπρός του οι 36 άλλες σύζυγοι και τα 52 παιδιά, θα υποκλιθούν, θα φιλήσουν τα χέρια του και θα φύγουν για τα σπίτια τους. Ο Γκιρίμα Σόου, αφού τελειώσει η τελετή του χειροφιλήματος, θα προσφέρει στην εκλεκτή της βραδιάς ένα πολύτιμο κόσμημα, κατά κανόνα δακτυλίδι.

Από την άλλη μέρα δε θ' αρχίσει πάλι η καθημερινή επίσκεψή του στις γυναίκες του. Όπως αντιλαμβάνεται κανείς, ο Γκιρίμα Σόου θα πρέπει να είναι πολύ πλούσιος για ν' αντιμετωπίσει την παραμυθένια αυτή ζωή. Πραγματικά και ο ίδιος δεν ξέρει τί έχει! Εργάζονται γι' αυτόν στο χτήμα του και σε διάφορες επιχειρήσεις του στο Λάος περισσότεροι από 55.000 ιθαγενείς. Πολλοί απ' αυτούς είναι επίσης πλούσιοι με χαρέμια.

Ο Γκιρίμα Σόου στη μικρή πολιτεία του χαρεμιού του έχει ειδικό κατάστημα μ' εμπειρές μοδίστρες, που εργάζονται ακατάπαυστα για τα λούσα των 37 συζύγων. Έχει όμως κατασκευάσει και εργαστήρια πολιτισμού. Δύο πισίνες, όπου λούζονται τα μέλη της οικογένειάς του, μία ιδιαίτερη για το προσωπικό της μικρής πολιτείας του, και ένα κινηματογράφο, μία σκηνή για τους χορούς και τη μουσική, μία μεγαλοπρεπή παγίδα για τη λατρεία του Βούδδα και ένα επιδερμικό μαυσωλείο, που προορίζεται για την τέφρα των συζύγων του, του ατόμου του και των παιδιών του.

Καταπληκτική είναι η κληρονομία που θ' αφήσει, όταν πεθάνει. Όλη του η περιουσία θα περιέλθει στον πρωτότοκο γιου του, το Μάλο Σόου, που είναι τώρα 34 χρόνων και ζή με τη μοναδική του γυναίκα.

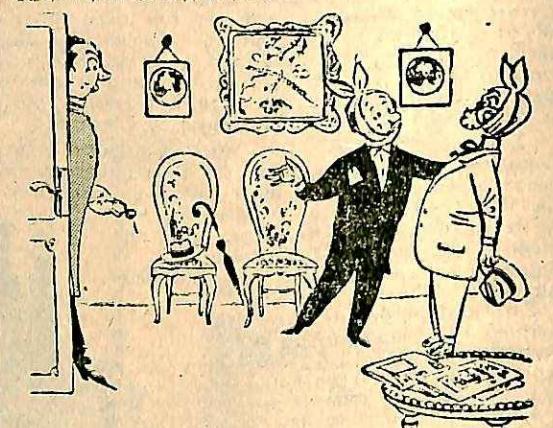
Ο Μάλο είναι γιουδής της πρώτης συζύγου του Γκιρίμα Σόου. Σύμφωνα λοιπόν με το έθιμο τις υπόλοιπες 36 γυναίκες θα μωρή ο Μάλο να τις έχει κι' αυτός ως συζύγους του.

Φαίνεται όμως ότι ο ίδιος έχει πολύ διαφορετικές αντιλήψεις απ' τον πατέρα του. Μόλις γίνει κύριος του χαρεμιού, θα αφήσει και τις 37 συζύγους του πατέρα του ελεύθερες να ζήσουν όπως θέλουν. Θα μοιράσει μάλιστα με δικαιοσύνη τη περιουσία που ανήκει σ' αυτές, με μία μικρή διακρίσι για τη μητέρα του.

Τις αντιλήψεις δε αυτές του κληρονόμου του τις γνωρίζει ο Γκιρίμα Σόου και τις σέβεται.

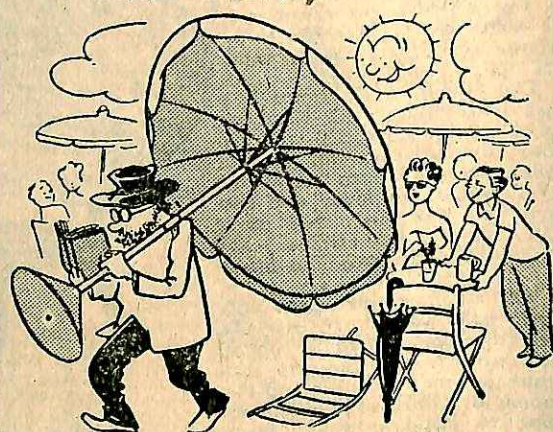

— "Αν θέλεις να διαβάσεις και τη συνέχεια, την ερχόμενη Πέμπτη, θάμει πάλι εδώ!..."

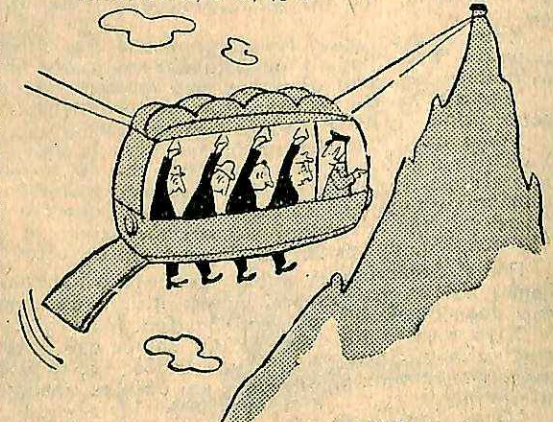

ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ

— Παρακαλώ, περάστε πρώτος, δεν μπορώ πια να υποφέρω να σας βλέπω να πονάτε!...

— Πάλι αυτός ο αφρημένος καθηγητής!...

ΕΝΑΕΡΙΟ ΤΡΑΙΝΟ

Ο δ δ η γ ο ς : "Αν κυτάξετε κάτω, θα δείτε σε βάθος χιλίων μέτρων ένα ωραίο ποταμάκι!..."

ΟΤΑΝ τα σχολεία διακόπτουν τα μαθήματα τους και ο Ιούλιος βαδίζει στο τέλος του, ο πόθος της φυγής φουσκώνει τις καρδιές των ανθρώπων. Η ώρα της φυγής. Η απομακρύνου από τις συνήθειες, από το δρόμο που περνούν πρωί-βράδυ, από το σπίτι που τους κούρασε, από τη ζέση ως τη σκόνη της πόλεως που τους έβριζε βασανιστική. Αδιάφορο αν εκεί που θα πάνε θα είναι το καλύτερο ή το χειρότερο, η ταλαιπωρία ή η άνεση. Προέχει η μεταβολή. «Αλλαγή» λένε τον παραθερισμό οι Κωνσταντινουπολίτες. Και δίνουν με τη λέξη αυτή την ακριβή έννοια της θερινής μετακινήσεως. Η λαχτάρα ν' αλλάξουμε. Δεν είναι στρεβλή ο άνθρωπος. Νοιώθει κάπου-κάπου την ανάγκη να ξεκολλήσει από το βράχο, όπου τον έχουν καθηλώσει οι συνήθειες της ζωής, και να φρεσκαρή, ν' αναγεννηθεί, ν' αλλάξει την ατμόσφαιρα, που τον περιβάλλει, για την τόνωση της σωματικής υγείας του. Περισσότερο όμως απ' αυτά, την αλλαγή επιβάλλει η ψυχική υγεία, η ισορροπία των νευρών που κλονίζει η ζωή των πόλεων.

Μακάριοι όσοι έχουν τα μέσα και παραδίδονται στα πτερά του αεροπλάνου, στο κέλυφος του πλοίου, στις ρόδες του τραίνου και του αυτοκινήτου, στα πανιά του καραβιού, για να λακκίσουν από τον τόπο της διαμονής τους και να χαρούν το μετέμει του Αιγαίου, το χάλι του μπάρ, μια πνοή δροσιάς. Ακρογιαλίες και βουνά, λιμάνια τους περιμένουν. Ταντέλλες που απλώσαν οι άφροι της θάλασσας, το λίκνισμα του κύματος, το τραγούδι του ψαριού, η ζωή του μικρού νησιού με τ' ασβεστωμένα σπίτια, με τα ξεχωριστά, τ' αμπέλια και τους ελαιώνες, με τη συντροφιά των νησιωτών που πέρασαν στη μοναξιά το χειμώνα τους και περιμένουν τους μήνες του καλοκαιριού να τους φέρουν τη βοή των πόλεων.

Γιατί, αν είναι ο παραθεριστής που αλλάζει ατμόσφαιρα, ατμόσφαιρα αλλάζουν κι' αυτοί που δέχονται το κύμα των παραθεριστών. Οι άνθρωποι του χωριού. Οι γέροι που βλέπουν με περιέργεια τα ήθη της πόλεως και κινούν με ειρωνεία και κριτική διάθεση το κεφάλι. Οι νέοι που δεν ελπιούν, ούτε κατακρίνουν. Με τη δίψα να δοθούν στη ζωή της πόλεως, κορίτσια κι' αγόρια, έχουν τοποθετημένα τα όνειρά τους στις πολιτείες, κι' όταν οι πολιτείες έρχονται προς αυτούς, τις απολαμβάνουν με απληστία. Μια παράσταση που διαρκεί τρεις μήνες. Παράσταση με πλούσιο θέαμα, με τα σόρτς, με τα ρούζ, με τα μανικιούρ, με τα πεντικιούρ, με τα ντεκολτέ, με τα μπικίνι — όλο κι' ελληνικές λέξεις, βλέπετε... — με τα παρδαλά χρώματα, με τις πλες στο στόμα οι κυρίες, με τις δημόσιες θαπείες κυρίες και κύριοι, με το αθηναϊκό άγκυρό ο «καλός» κόσμος. Θεαματική επιθεώρηση, που δίνει ζωή στο νησί και ξεσηκώνει τα νεύρα του.

Είναι ακόμα η φυγή προς τα κοσμικά παραθεριστικά κέντρα με τα πολυτελή ξενοδοχεία, όπου μεταφεύγονται οι συνήθειες των πόλεων, ο χορός, η τράπουλα, τα φλέρτ. Φυγή προς τις λουτροπόλεις, με την ωριμη πελατεία, που αναζητεί στις κομψοθήρες του Σιλωάμ, την αποκατάσταση της φθοράς που προκαλεί ο χρόνος. Θεραπεία συνδυασμένη με κομικότητα. Δεν επικρατούν, βέβαια, σε μία ανθρώπινη, τα πρώτα νεύρα. Μη υποτιμάμε όμως και τις άλλες ηλικίες, τις μέσες καταστάσεις, τα προχωρημένα καλοκαίρια που δαν άφινουν να τους φεύγουν ευκαιρίες.

ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ μας

Έκει όπου καταφεύγουν οι φλεγόμενοι Αθηναίοι

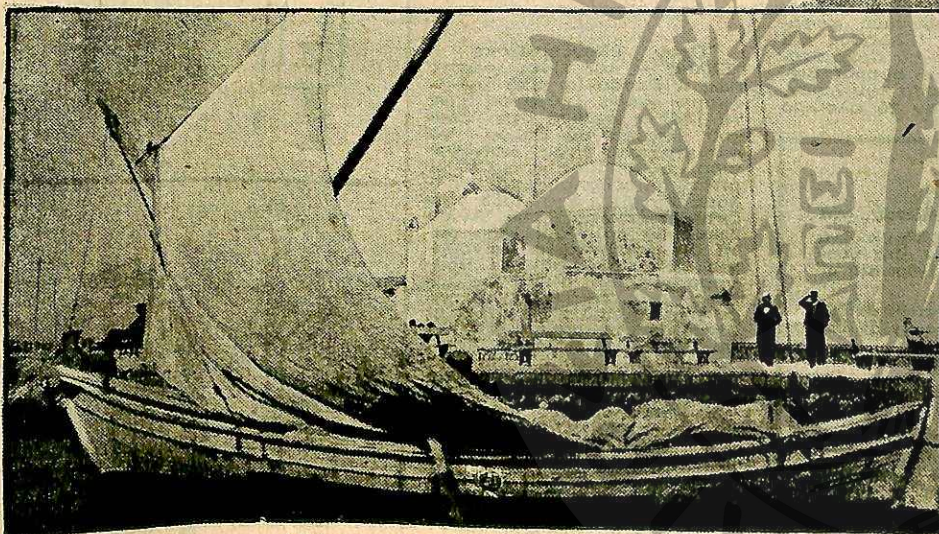
Είναι και οι άλλοι, πραγματικοί φυγάδες αυτοί, που φεύγουν από την κίνησι της πόλεως, όχι για να δημιουργήσουν άλλη κίνησι στην έξοχή, αλλά για να παραδοθούν στη μοναξιά της υπαίθρου, να μείνουν με τον ξαυτό τους, να συγκεντρωθούν, να συνέλθουν, ν' ανασυγκροτηθούν, ν' αποξενωθούν.

Πολλές οι ποικιλίες του κόσμου που πα-

ραθερίζει. Και πολλές οι μορφές των παραθεριστικών κέντρων μας. Θα τα παρακολουθήσουμε τους μήνες αυτούς του καλοκαιριού. Ένας περίπατος στους τόπους φυγής των Αθηναίων. Στα νησιά, στα βουνά, στις πλαγιές, στις πλάξ. Γρήγορες ματιές, άδρες γραμμές, έσταντανέ, σκίτσα της στιγμής, δ'τι αρπάζει κανείς σ' ένα γρήγορο πέρασμα. Ατακτα και χωρίς σύστημα, όπως είναι η ζωή του καλοκαιριού. Δεν είναι η έρευνα είναι η έκδρομη. Λίγες εντυπώσεις του Σαββατοκύριακου. Απ' όπου και νάναι, από τα κοντινά και τα μακρινά, από τη Βουλιαγμένη και από την Κέρκυρα, από την Αίγινα και από τη Σαντορίνη...

Σήμερα όμως που αρχίζουμε, θα μείνουμε στην Αττική μας. Καί α-ξίζει κι' αυτή. Είμαστε πολύ κον-

τά για να εκτιμήσουμε την ομορφιά της. Λίγες γραμμές, δια-γεια, συχνή εναλλαγή τοπίου. Εκδαστήσεις της γης, σκέρτσα της φύσεως, παι-χνίδια της θάλασσας, βράχοι και σπηλιές, τα βουνά που τη ζώνουν και σχηματίζουν τη γι-

Το όμορφο λιμανάκι της Αίγινας

λάντα της. Ανεκτίμητο υλικό για τουριστική εκμετάλλευσι. Με άλλες συνθήκες, ο Σαρωνικός θα ήταν η Κουαη άκρη του Αιγαίου.

Λίγες χώρες έχουν ευνοηθεί τόσο από τη φύση τους. Πλούσιωτα σκηνογραφία, που απλώνεται σε τεράστια ακτίνα, αν την πάρετε από την Πειραική ως το Σούνιο. Τα φεστιάνα κάθε τόσο. Γλώσσες της στερίας που εισχωρούν στη θάλασσα. Η θάλασσα που εισβάλλει στη στεριά. Βεντάλια από έλατο. Τό έλατο σε απόστασι τριάντα χιλιομέτρων από την Ομόνοια. Και θα διανύσατε την απόστασι αυτή σε δέκα λεπτά της ώρας, αν είχαμε κι' εμείς τους δονατούς και τους εναέριους μας.

Παραμελημένο όμως το δώρο αυτό του Θεού, δεν έχει να παρουσιάσει έργα ανθρώπων. Σχεδόν τίποτα. Ούτε λαϊκές κατοικίες που θα ήταν το προστό ξεκούρασμα των μεσαίων τάξεων, ούτε βίλλες για εύπορους, ούτε ξενοδοχεία. Δεν έχει παρά το τουριστικό περίπτερο της Αγίας Τριάδας με τα λίγα δωμάτια του,

Το μαγευτικό ακρογιάλι της Ναυσικιάς στην Κέρκυρα.

το καταφύγιο του Ορειβάτικου και τις σκηνές, όπου οι σκηνίτες του είκοστου αιώνα περνούν τους μήνες του καλοκαιριού τους.

Και όμως, με λίγη προσπάθεια, θα μπορούσε η Πάρνηθα να είναι το καλύτερο παραθεριστικό κέντρο των Αθηναίων. Όταν η Αθήνα μας βράξει στις φωτιές της καλοκαιρίας, στην Πάρνηθα χρειάζεται η διπλή κουβέρτα. Τέτοιο αγαθό και δεν το προσέξαμε ως τώρα...

Όλο το βάρος της προσοχής έπεσε στην Κηφισιά και στην Εκάλη, με τις βίλλες και με τα παλάτια, αλλά και με τη τιμολογία για τις γερές πλάτες. Τόπος παραθεριστών των πλούσιων και των εύπορων. Λαχανισμένες προσπαθούν να τους παρακολουθήσουν οι μεσαίες τάξεις. Πιο άνετα θα βρεθούν αυτές στην Πεντέλη, στο Χαλάνδρι, στο Μαρούσι, στην Ερυθραία, ή περ από την Εκάλη, στη Δροσιά, που διαμορφώθηκε σε νέο κέντρο παραθερισμού τα τελευταία χρόνια.

Και ο μεγάλος όγκος των Αθηναίων παραμένει μέσα στην πόλη, στα έξοχικά του κέντρα.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Ιστοριοί τόποι της Ελλάδας

Παγασαί - Δημητριάς - Βόλος

Στο μυκό του Παγασαϊκού κόλπου και απέναντι από τη σημερινή πόλη του Βόλου βρίσκονται τα ερείπια των αρχαίων Παγασών. Τα έφεραν στο φως της ημέρας, πριν από σαράντα και πλέον χρόνια, οι αρχαιολογικές ανασκαφές.

Αν όμως οι αρχαίες Παγασές - που δώσαν και τ' όνομα τους στον ομώνυμο κόλπο - ήταν ζακουσμένες στην αρχαιότητα για την εμπορική τους κίνηση και για το κάστρο, που είχε στήσει εκεί ένας από τους επιγόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο Δημητριάς ο Πολιορκητής, ωστόσο και στο νεώτερο κόσμο γίναν πασίγνωστες από τις περιφημες ζωγραφισμένες επιτύμβιες πλάκες, που δρεθθηκαν στις ανασκαφές.

Οι ζωγραφισμένες αυτές πλάκες έχουν διπλή αξία: Όχι μόνο γιατί μας δίνουν μια ιδέα της ζωγραφικής τέχνης των αρχαίων, που ήταν εφάμιλλη με τη γλυπτική, αλλά και γιατί παρουσιάζουν σκηνές από την καθημερινή ζωή, που είναι διδακτικώτατες και ενδιαφέρουσες.

Μια πλάκα π.χ., μας παρουσιάζει τη σκηνή ενός τοκετού. Η Ήδιστα - έτσι λεγόταν η επίτοκος, που πέθανε στον τοκετό - είναι ζαπλωμένη στο κρεβάτι της σαν κοιμισμένη και είναι σκεπασμένη από τη μέση και κάτω μ' ένα σεντόνι. Το κεφάλι της, με τα πλούσια καστανά μαλλιά, το άκουμπει σε δύο μαξιλάρια με κλωματιστά κεντήματα. Δίπλα στο κρεβάτι κάθεται ένας νέος, προφανώς ο άντρας της, και της κρατάει το χέρι, ενώ λίγο πιο πέρα, στέκεται όρθη η μαμή, κρατώντας το μωρό τυλιγμένο σε κόκκινο ύφασμα. Στο βάθος του δωματίου από μια πόρτα μπαίνει μια νέα υπηρέτρια ή συγγενής - και ρωτάει κάτι τη μαμή.

Όλοκληρη η εικόνα είναι τόσο ζωντανή και τόσο παραστατική, με τις μικρότερες λεπτομέρειες, ώστε έχει κενείς την εντύπωση πως γίνεται σήμερα. Και δεν είναι, φυσικά, η μόνη εικόνα που προκαλεί το ενδιαφέρον του επισκέπτη. Υπάρχουν και πολλές άλλες, κα-

λύτερα ακόμα διατηρημένες και ανώτερες τέχνης, ανάμεσα στις χίλιες περίπου που βρήκαν στις ανασκαφές των Παγασών.

Οι ζωγραφισμένες αυτές πλάκες έχουν και από άλλες απόψεις σημασία. Γιατί σε πολλές από αυτές υπάρχει κι' ένα ποιητικό αφιερώνοντο στο μακαρίτη ή στη μακαρίτισσα. Μερικά από αυτά τα επιτύμβια ποιήματα, όπως μας πληροφορεί ο αρχαιολόγος Α. Αρναυτοπούλος που έκανε τις ανασκαφές των Παγασών, είναι «προφανώς από τα αριστουργήματα της αρχαίας ελληνικής ανθολογίας και θα έποιήθησαν υπό τινος λίαν σημαντικού εν Δημητριάδι ποίτη».

Οι καλλιτέχνες που ζωγράφιζαν στις πλάκες των Παγασών δεν ανήκουν, βέβαια, στην κατηγορία των μεγάλων ζωγράφων της αρχαίας Ελλάδας. Ωστόσο και από τη λαϊκή αυτή τέχνη, καταλαβαίνει κανείς πόσο προοδευμένη πρέπει να ήταν η ζωγραφική στην αρχαιότητα. Τα πρώτα σχέδια, που παρουσιάζουν, ο συνδυασμός των χρωμάτων και η λεπτότης στην έκφραση και στις κινήσεις των ανθρώπων που απεικονίζουν, αποτελούν ένα καλλιτεχνικό σύνολο, που θέλγει ιδιαίτερα το βεσπ, όταν βλέπεις στο μουσείο του Βόλου τις ζωγραφισμένες αυτές επιτύμβιες πλάκες, που έγιναν πριν από δύο χιλιάδες και περισσότερα χρόνια. Οι αρχαιολόγοι τις τοποθέτουν μεταξύ του 3ου και του 2ου π.Χ. αιώνα.

Δυστυχώς, πολλές από αυτές, από τότε που βγήκαν στο φως της ημέρας, άρχισαν να ξεθωριάζουν και να χαλούν, παρά τα μέτρα που έχουν λάβει για να τις διατηρήσουν στην άριστη κατάσταση, που τις είχαν βρη.

Ο Παγασαϊκός κόλπος, στο μυκό του οποίου βρίσκονταν οι αρχαίες Παγασές και σήμερα ο Βόλος, είναι ένας από τους ασφαλέστερους της Ελλάδας και αποτέλεσε από τα αρχαιότερα χρόνια την φυσική διέξοδο στη θάλασσα των λαών, που κατοικούσαν το πλούσιο

θεσσαλικό πεδίο και το κάταφυτο θούνο του Πηλίου. Μεταξύ των αρχαίων Παγασών και του σημερινού Βόλου, στο μυκό επίσης του κόλπου, θροσκόνταν η αρχαιότητα. Ίωλκος, από την οποία ξεκίνησε ο Ίάσων, με την Αργώ και τ' άλλα πλοία, αναζητώντας στην Κολχίδα το χρυσόμαλλο δέρας. Ο μύθος του Ίάσων φανερώνει ακριβώς την εμπορική σημασία που θα είχε η Ίωλκος και η δίπλα σ' αυτή πόλις των Παγασών, που θα βρίσκοντουσαν από τα πανάρχαια χρόνια σε εμπορική επικοινωνία με μακρινές χώρες, όπως η Κολχίδα, στην οποία θα μεταφέρον ασφαλώς τα πλούσια προϊόντα της Θεσσαλίας και του Πηλίου, παίρνοντας εις αντάλλαγμα το χρυσόμαλλο δέρας του Ίάσων, δηλαδή το περιζήτητο από τότε χρυσάφι.

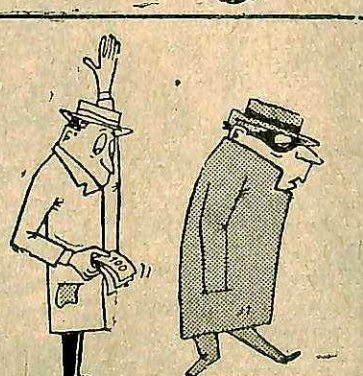
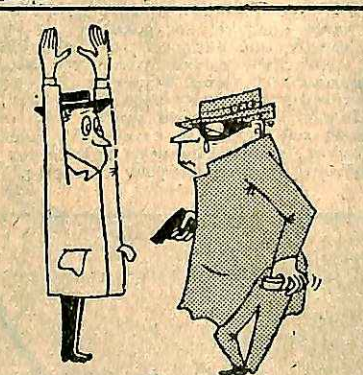
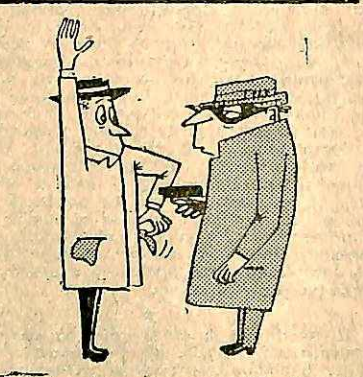
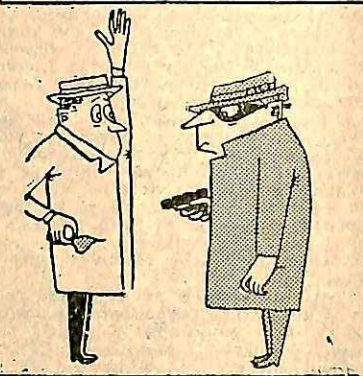
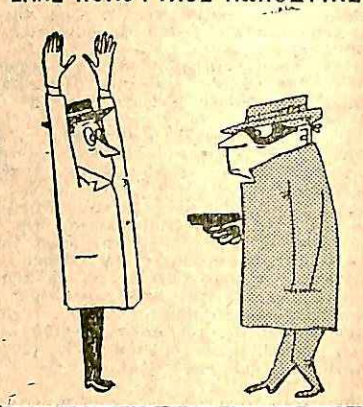
Την κλασική εποχή της αρχαίας Ελλάδας οι Παγασές ακμάζουν ως επίγειο των θερρών. Στα 239 π.Χ. ένας από τους διαδόχους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο Δημητριάς ο Πολιορκητής, κατάλαβε τη μεγάλη εμπορική σημασία που είχε το μέρος εκείνο και κοντά στις Παγασές, χτίζει ένα μεγάλο κάστρο σ' ένα οροπέδιο ψηλό και όχυρο και φτιάχνει μια καινούργια πόλη, τη Δημητριάδα, που, μαζί με τις Παγασές, αποτελούν πια μια πολιτεία. Η Δημητριάς ήταν το μεγάλο στρατιωτικό κέντρο και οι Παγασές το σπουδαίο εμπορικό λιμάνι, που στα μακεδονικά χρόνια ήταν ένα από τα λαμπρότερα του αρχαίου κόσμου, γνωστό και φημισμένο σαν την Κόρινθο, τη Δέλο και τη Ρόδο.

Η άκμή της Δημητριάδος διατηρήθηκε και κατόπιν, στη ρωμαϊκή εποχή και στα βυζαντινά χρόνια. Σώζεται ακόμα το τείχος που είχε φτιάξει ο Ίουστινιανός για να ενισχύσει το παλαιότερο που υπήρχε. Όταν οι Τούρκοι πήραν τη Θεσσαλία η Δημητριάς άρχισε να ξεπέφτει και πριν από έναν αιώνα, στη θεί της, ήταν ένας μικρός συνοικισμός, γνωστός ως Ταρσανάς, που σημαίνει τουρκικά ναυπηγείο. Συνεχίζονταν, δηλαδή, ακόμα η παλιά παράδοση της ναυπηγικής τέχνης, όπως στα μυθολογικά χρόνια του Ίάσων. Από την παλιά Δημητριάδα είχε μείνει μόνο η εκκλησιαστική παράδοση και ο δεσπότης της περιοχής - όπως και σήμερα ο μητροπολίτης Βόλου - έφερε τον τίτλο: επίσκοπος Θερρών και Δημητριάδος.

Όταν έλευθερώθηκε η Ελλάς - και είναι γνωστό πως η Θεσσαλία είχε μείνει ακόμα στους Τούρκους ως το 1881 - άρχισε στη θεί του σημερινού Βόλου να σκηματίζεται ένας καινούργιος συνοικισμός από Πηλιορείτες, Θεσσαλούς και άλλους ξένους. Στα 1858 χτίζεται η εκκλησία του Αγίου Νικολάου και γύρω από αυτή δημιουργείται η καινούργια πόλη, που παίρνει γρήγορα μεγάλη ανάπτυξη, ιδίως μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, και εξαλειφείται στη σημερινή μεγαλόπολη του Βόλου. Έτσι, το όνειρο του Δημητρίου του Πολιορκητή, να δημιουργήσει στο μυκό του Παγασαϊκού κόλπου ένα μεγάλο εμπορικό λιμάνι ξαναπήρε και πάλι σάρκα και οστά. Και ο Βόλος συνεχίζει σήμερα την εμπορική παράδοση των αρχαίων Παγασών και της Δημητριάδος, σαν κέντρο όλης της Θεσσαλίας.

ΕΠΙ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΨΥΧΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ο άνθρωπος-στρουθοκάμηλος

Τρώγει και χωνεύει τα πάντα!

Στην Κατάνη, της Ιταλίας, ζή ένας άνθρωπος με στομάχι στρουθοκάμηλου! Αυτό δεν είναι μια απλή φράση ή ένας τρόπος του λέγειν, αλλά ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Γιατί ο άνθρωπος αυτός μπορεί να φάει πέτρες, γυαλιά, πιάτα! Το στομάχι του χωνεύει τα πάντα! Τα γαστρικά υγρά του είναι τόσο ισχυρά, ώστε να μεταβάλλουν σε πολύ κάθε αντικείμενο που κατεβαίνει στο στομάχι του, από το μπιφτέκι ως τις πέτρες!

Το φαινόμενο αυτό λέγεται Σαλβατόρε Σκαντούρρα και είναι είκοσι χρόνων. Ο Σαλβατόρε άρχισε να καταβροχθίζει αλλόκοτα πράγματα από τότε, που ήταν ακόμα μωρό. Απλανε τα χεράκια του, άποσπωσε ένα κομμάτι γής από την αύλη του σπιτιού του και μασσούλαγε εύτυχισμένος χόμα και πέτρες. Όταν τον πηγαίναν στην άκρογιαλιά, έτρωγε άμμο και κοχύλια με την ίδια όρεξη που τ' άλλα παιδιά έτρωγαν ψωμί με μαρμελάδα.

Μια μέρα, ένας γιατρός, τον έπιασε την ώρα που μασσούσε ένα κοχύλι. Ο Σαλβατόρε ήταν τότε δώδεκα χρόνων. Ο γιατρός δοκίμασε να του άποσπάση το στομάχι, φωνάζοντας:

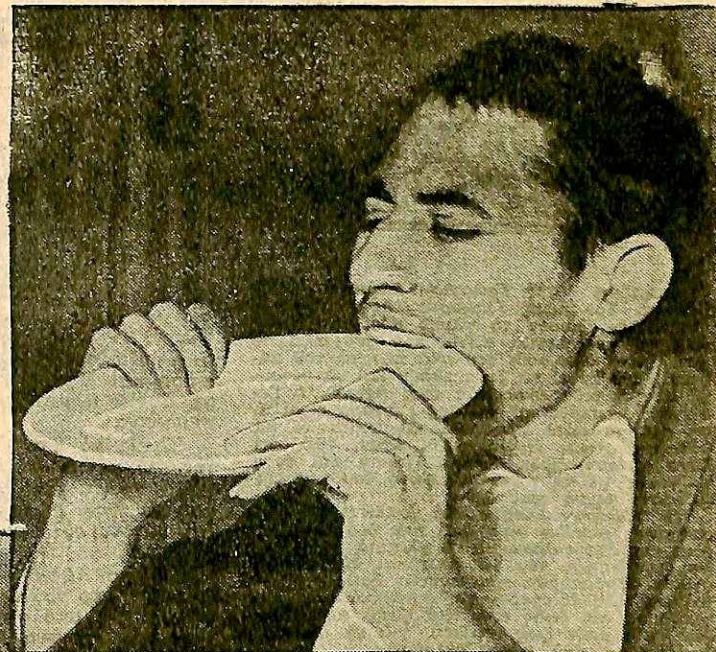
— Τί κάνεις εκεί! Τρελλάθηκες; Θα σου τρυπήση τα έντερα!

— Μου άρεσει! απάντησε ο Σαλβατόρε ήρεμα. Μη μου το πάρης!...

Και εξήγησε στον κατάπληκτο γιατρό, ότι μπορούσε να φάει τα πάντα, ακόμα και πέτρες από το δρόμο.

Δυό ώρες αργότερα, το παιδί ήταν μέσα σ' ένα νοσοκομείο μ' ένα μακρύ καθετήρα, χωμένο μέσα στο στομάχι του. Όσο κι' αν έψαξαν όμως οι γιατροί, δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν μέσα στο στομάχι ή στα έντερα του το παραμικρό ίχνος από το κοχύλι και από μερικές πέτρες, που ο Σαλβατόρε είχε καταβροχθίσει για να άποδείξη, ότι δεν έλεγε ψέμματα. Τα γαστρικά υγρά, τα είχαν διαλύσει όλα και το παιδάκι είχε χωνέψει τις πέτρες ακριβώς όπως μια στρουθοκάμηλος!

Πέρασαν οκτώ χρόνια από τότε. Τώρα, ο Σαλβατόρε έμμεταλλεύεται την παράξενη ιδιουσγκρασία του, γυρίζον-

Εκτός από το εκπληκτικό στομάχι του, ο Σαλβατόρε είναι προικισμένος και με τρομερά δόντια, που ροκανίζουν τα πιάτα!...

τας από θέατρο σε θέατρο και τρώγοντας μπροστά στο κατάπληκτο κοινό ηλεκτρικούς γλόμπους, πιάτα, κλειδιά και πέτρες. Κερδίζει έτσι αρκετά χρήματα. Αν πιστέψουμε όμως τον ίδιο, δεν τον ενδιαφέρει και τόσο αυτό. Έμφανίζεται στα θέατρα κυρίως γιατί τον διασκεδάει η έκφραση που παίρνουν τα πρόσωπα των εμβρόντητων θεατών.

Ο Σαλβατόρε είναι ένας ύψηλός σωματός νέος με κάπως κυρτούς ώμους και με ύψος, που δείχνει αδιάκοπα πληγή και άφρημα-δα, σαν να μη λειτουργεί κανονικά ο εγκέφαλος του. Βέβαια, δεν μπορεί να τον κατατάξη κανείς μεταξύ των πρωταθλητών της εξυπνάδας, αλλά και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως καθυστερημένος διανοητικά. Οι γιατροί, που μελετούν με προσοχή το αλλόκοτο αυτό φαινόμενο και που τον έχουν ονομάσει «Ανθρωπο-Στρουθοκάμηλος», είναι βέβαιοι, ότι οι ανωμαλίες όρισμένων οργάνων του σώματός του δεν έχουν καμιά επίδραση στη διανοητική του ανάπτυξη.

Ένας γνωστός ραδιολόγος της Κατάνης, υπέβαλε τελευταία τον «Ανθρωπο-Στρουθοκάμηλο» σε μια σειρά πειραμάτων. Αφού τον έβαλε να καταβροχθίση πέτρες διαφόρων διαστάσεων και κομμάτια από πορσελάνη και σίδερο, του έκανε διάφορες ακτινοσκοπήσεις και ακτινογραφίες κατά διαστήματα, για να παρακολουθήση την πορεία της πέψης.

Ο ραδιολόγος και δέκα δημοσιογράφοι, που παρέστησαν στο πείραμα, είδαν με άπέραντη έκπληξη τις πέτρες, την πορσελάνη και τα σίδερα να λιώνουν σιγά-σιγά και να ποτοποιούνται μέσα στο τρομερό στομάχι του Σαλβατόρε.

Τα είχε χωνέσει ο αθεόφοβος!

Σχεδόν κάθε μέρα, ένας τουλάχιστον γιατρός κι' ένας δημοσιογράφος, επισκέπτονται τον Σαλβατόρε στο σπίτι του, για να του κάνουν διάφορες έρωτήσεις. Και κάθε μέρα καταφάνουν δεκάδες επιστολές από θαυμαστές του ή από επιχειρηματίες Ιταλούς και ξένους, που του προτείνουν συνεταιρισμό με ευνόικους γι' αυτόν όρου.

Αλλά δεν δέχεται έτσι εύκολα τους όρους τους.

Ο «Ανθρωπος-Στρουθοκάμηλος» άπολαμβάνει τον μεγάλο αυτό θόρυβο που γίνεται γύρω από το άτομό του. Ένα μόνο πράγμα δεν μπορεί να καταλάβη: ότι είναι ένας άνθρωπος έντελώς άσυνήθιστος!

Νομίζει πως είναι κι' αυτός σαν όλους τους ανθρώπους.

— Οι άλλοι τρώνε μακαρόνια, λέει. Έμένα μου άρεσουν περισσότερο οι πέτρες!... Δεν βλέπω τί το παράξενο υπάρχει σ' αυτό!...

Αλλά ως τότε μπορεί να αντέχη το στομάχι του σε μια τέτοια προσπάθεια;

Γιατί και τα όργανα του σώματος έχουν, κι' αυτά μια ώριστη αντοχή πέρα από την οποία, προκαλούνται δυσάρεστες συνέπειες.

Ο Σαλβατόρε, καθισμένος στο τραπέζι, αρχίζει το παράξενο γεύμα του με ηλεκτρικούς γλόμπους, σπάζοντας το γυαλί τους, σαν κέλυφος αχού!...

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ

★ Φαγώσιμο. — Κάθε τί που είναι καλό στη γλώσσα, στα δόντια και στο στομάχι. "Ο πως π. χ. ένα σκουλήκι σ' ένα βατραχό, ένας βάτραχος σ' ένα φίδι, ένα φίδι σ' ένα γουρούνι, ένα γουρούνι σ' έναν άνθρωπο κι' ένας άνθρωπος σ' ένα σκουλήκι.

★ Μερικά κορίτσια δεν άποφασίζουν να παντρευτούν αν δεν γίνουν 25 χρονών ενώ άλλα δεν γίνονται 25 χρονών αν δεν παντρευτούν.

★ Το πρώτο θύμα ενός πολέμου είναι η αλήθεια.

★ Εκείνοι που κλέβουν στα χαρτιά λέγονται χαρτοκλέφτες. Εκείνοι που δεν κλέβουν... ήλιθοι.

★ Οι περισσότεροι άνδρες επιδιώκουν να κάνουν παιδιά γιατί πιστεύουν ότι η μεγαλοφυΐα είναι κληρονομική.

★ Το μόνο όπλο με το οποίο μπορείς ν' αντιμετώπισης μια γυναίκα είναι το... καπέλλο. Νά το φορέσης και να φύγης.

★ Ποτέ δεν ξέρει μια γυναίκα ποιά φόρεμα είναι εκείνο που δεν της άρεσει, παρά μόνον όταν το αγοράση.

Η Ζωή μου ΖΩΡΖ ΓΚΕΤΑΡΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Γνωρίζετε τον Γεώργιον Λάμπρου; "Οχι βέβαια. Τον Ζώρζ Γκεταρύ; Ασφαλώς ναί! Ποιος δεν άκουσε το γλυκό αυτό τραγουδάκι, με την ωραία φωνή, που σκορπίζει το χαρούμενο τραγούδι του στα πέλατα του κόσμου, που ξέρει να διασκεδάσει και να συγκινήσει συχνά τους ακροατές του; Λοιπόν, ο Γεώργιος Λάμπρου κι' ο Ζώρζ Γκεταρύ είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Οι Αθηναίοι θα τον θυμούνται, δίχως άλλο, όταν, εδώ και λίγα χρόνια, ήρθε απ' το Παρίσι και τους γοητεύσε με τη μελωδική φωνή του και την αψάσθη τέχνη του.

Ο Έλληνογάλλος αυτός καλλιτέχνης, που απόκτησε μεγάλη φήμη και στα δυο ημισφαίρια, που ξετρελλάνε με τη γλυκειά φωνή του και την κομψή του εμφάνιση και τα πιο δύσκολα ακροατήρια, πρό πάντων όμως τις γυναίκες, μάς εξιστορεί τις συναρπαστικές περιπέτειες της ζωής του. Μια ζωή, που αρχίζει όπως κάθε ζωή παιδιού, για να καταλήξει, έπειτα από κόπο, στερήσεις και μελέτη στο σημερινό θρίαμβο.

Ας αφήσουμε όμως καλύτερα τον ίδιο τον διάσημο καλλιτέχνη να μάς αφηγηθή, σαν ένα γοητευτικό παραμύθι, την συναρπαστική ιστορία της ζωής του.

Τί τα θέλετε! Είχα διαβολομένη τύχη σ', όλη μου τη ζωή. Τύχη και τίποτ' άλλο.

Ίσως αυτή ή τόσο τσιγγούνα θεά να μου χαμογέλασε, έπειδή την ημέρα που γεννήθηκα μου κρέμασαν στο λαιμό μου ένα μικρό χρυσό σταυρο. Ο σταυρός αυτός μου έφερε την ευτυχία.

Μονάχα όμως αυτός; Πιστεύω ακόμα πως ή μητέρα μου στάθηκε για μένα ο καλός μου άγγελος.

Ήταν ένα απ' τα πιο θουραστά στηρίγματά μου. Δεν έπαψε ποτέ της να σκορπίζει άειδώς την απέραντη εμπιστοσύνη της, να μου δίνει άκωρος απ' τα μικρά μου χρόνια στη ζωή.

Το πιο αγαπημένο μου όνειρο πραγματοποιήθηκε σήμερα. Είναι το σπιτάκι μου που έχω στις Κάννες κι' όπου ή αγαπημένη μου μητέρα έρχεται κι' αναπαύεται τα καλοκαίρια. Δίχως άλλο αξίζει φυσικά τη μικρή αυτή άμοιβή έπειτα από τόσες θυσίες που έκαμε τόσα χρόνια για μένα.

Όταν ήρθα στον κόσμο, είχε κίλους τέσσερα αγόρια και δυο κορίτσια.

Ξανά αγόρι! της φώναξε ο πατέρας μου χαρούμενος.

Η μητέρα μου που στο μεταξύ είχε ξεχάσει τόσους πόνοους που είχε περάσει, άρχισε να γελάει.

Το ξέρω, τού απάντησε, έχει μάλιστα σπουδαία φωνή. Δεν τ' άκουε πως ξεφωνίζει; Ποτέ τους τ' άλλα παιδιά δεν έκαναν τόσο φασαρία!

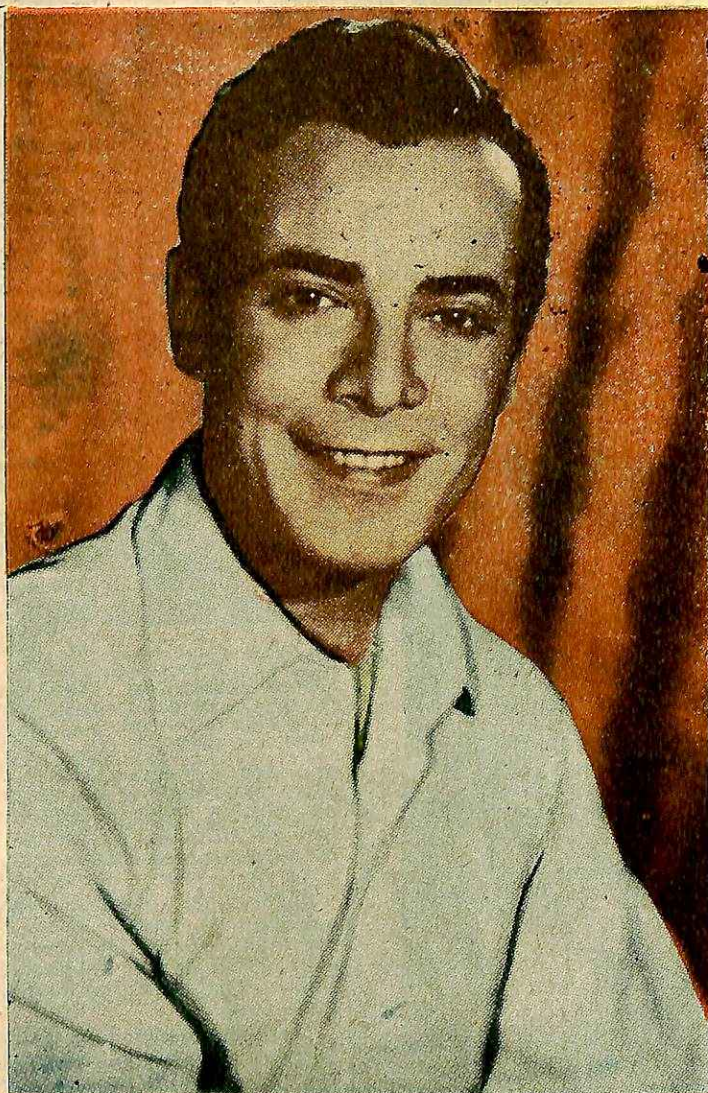
Αυτή ήταν ή πρώτη γνώμη για τη φωνή μου. Δίχως άλλο, ή κρίσι αυτή δεν ήταν κολακευτική. Άλλα ούτε και οι γνώμες των γειτόνων ήταν κολακευτικές. Κάθε άλλο, διαμαρτύρονταν μάλιστα γιατί έβγαλα τα πνευμόνια μου ξεφωνίζοντας τόσο δυνατά όλη τη νύχτα, ώστε συχνά έχαναν τον ύπνο τους.

Η μητέρα μου τάβρισκε δ' αυτά τόσο άσφεια, που ξεκαρδιζόταν στα γέλια. Ποτέ μου δεν την είδα να παραπονιέται, να είναι λυπημένη. Ένας Θεός ξέρει ωστόσο ότι ή ζωή γι' αυτή δεν υπήρξε ρόδινη.

— Βιάζομαι να μεγαλώσω για να σωπάσει και λίγο αυτό το παλιόπαιδο, έλεγε συχνά ή μητέρα μου, κυττάζοντάς με περήφανα.

Εμείς τα παιδιά ήμασταν ο πλούτος της. Ο μοναδικός άλωστε πλούτος, γιατί οι γονείς μου ήταν λίγο-πολύ φτωχοί και δεν ήταν σε θέση να προσφέρουν στον έαυτο τους ούτε πολυτέλεια, ούτε διασκέδασεις.

Θυμάμαι τώρα — ήμουν ακόμη πολύ μικρός — το βράδυ εκείνο όπου ο πατέρας μου γύρισε στο σπίτι κι' έπεσε με ύφος αποκαωμένο στην πολυθρόνα.

Ο Ζώρζ Γκεταρύ όταν «γύριζε» το φίλμ «Φτερό στον άνεμο»

— Πάει πιά, είπε λυπημένα στη μητέρα μου. Δεν ήθελα να σου τα πω, το φοβόμουν όμως από πολύ καιρό. Το άφαντικό προβαίνει σε απολύσεις και είμαι τώρα χωρίς δουλειά. Τί θ' άπονίνουμε, κα' ύμην μου. Όλγα; Είμαστε και μεις θύματα αυτής της βιομηχανίας του βάμβακος πού...

Η μητέρα μου πήγε κοντά του και με

τρυφερότητα τούπιασε το πρόσωπο με τα δυο της χέρια. Έπειτα τον άναγκασε να μάς κυττάει, έμάς που παρακολουθούσαμε αυτή τη σκηνή, δίχως να την πολυκαταλαβαίνουμε. Ωστόσο, νοιώθαμε μέσα μας κάποια άόριστη άνησυχία, ίσως από ένστικτο, ίσως από διαίσθησι.

— Πώς θέλεις να είμαστε θύματα όποιουδήποτε μιά κι' έχουμε την τύχη να έχουμε κοντά μας; φώναξε απλώνοντας το χέρι της κατά μάς.

Ο πατέρας κούνησε θλιμμένα το κεφάλι του, σφίγγοντας τη μέση της αγαπημένης συντροφού του, που ακόμα μιά φορά είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις.

Κι' αυτό που πρόκειται να γεννηθ... ψιθύρισε.

— Δεν άκουσες ποτέ σου, τού απάντησε χαμογελώντας ή μητέρα μου, πως τότε άκριβώς ό-ταν ή γυναίκες είναι σ' ένδιαφέρουσα δείχνουν την πιο πολλή δραστηριότητα; Ήρθε ή στιγμή να πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου, το παλιό μου εκείνο όνειρο: να γίνω καπελλού!

Ο πατέρας μου την κίτταξε συγκινημένος και τη φίλησε τρυφερά στα μάγουλα. Δεν πίστευε πως ή γυναίκα αυτή ήταν ικανή, με τόσα παιδιά που είχε να φροντίσει, να κάνει κι' άλλες θυσίες. Κι' όμως, ή κα' ύμην ή μητέρα μου δε νοιαζόταν για κόπους φτάνει να μπορούσε να βοηθήσει κι' αυτή με τον τρόπο της το σπίτι και ν' ανακουφίσει με τη δουλειά της τον πατέρα μου, που τόσο τον λάτρευε.

Έγινε λοιπόν καπελλού, δείχνοντας σ' αυτό το επάγγελμα ένα γούστο και μίαν ικανότητα άξεπέραστα. Αυτό φυσικά δεν την εμπόδιζε να φροντίσει, όπως και πριν, το σπίτι της και τα παιδιά της. Η μόνη της άνταμοιβή έπειτα από το μόχθο της ημέρας, ήταν το βράδυ όταν ξεκουραζόταν κοντά μας. Τότε ο πατέρας μου έπαιρνε την κιθάρα του κι' εγώ σιγοτραγουδούσα.

Και μ' όλο που τα δάχτυλα της μητέρας μου ήταν όλο τρυπίτσες απ' τις βελόνες, μ' όλο το λιτό δείπνο μας, μέσα στη χλιαρή βραδυνη ατμόσφαιρα, καθώς σφιγγόμασταν ο ένας πάνω στον άλλο, νοιώθαμε τον έαυτο μας απόλυτα ευτυχισμένο. Απολαμβάνοντας τη μυική, τη φαντασμαγορική ομορφιά της αίγυπτιακής νύχτας.

Μόλις πατήσαμε την ηλικία εκείνη ώστε να πηγαίνουμε σχολείο ή μητέρα μας δεν έχασε φυσικά την ευκαιρία να μάς στείλει. Έτσι θα μπορούσε τουλάχιστον να ξεκουράζεται για λίγο στο διάστημα της ημέρας. Γιατί ήμασταν δέκα, μάλιστα δέκα παιδιά, όλο φασαρία και κακό.

Μου φαίνεται πως βλέπω ακόμα τη συγκέντρωσι μας στο τραπέζι, την ώρα του φαγητού. Τα κορίτσια, νύστιμα και μελαχροινά, γυναίκες σχεδόν, μιλούσαν σιγανά μεταξύ τους, όταν δεν μάς τσιμπούσαν ύ-

πουλα, έμας τ' αγόρια, κάτω απ' το τραπέζι, για να εκδικηθούν απ' τα πειράγματά μας. Όσο για μάς, το κεφάλι μας ήταν γουλι σαν αυγό, γιατί το θερμό αέγυπτιακό κλίμα άπαιτεί, τ' αγόρια να κόβουν τα μαλλιά τους με την ψιλή μηχανή, ως τα δέκα τους χρόνια, για λόγους υγιεινής. Ο πατέρας ήθελε να σεβώμαστε τις συνήθειες κι' άς μ' ήμασταν Αιγύπτιοι, αλλά Έλληνες.

Η οίκογένειά μας

Το πιο μαγευτικό παραμύθι για μάς ήταν όταν άκούγαμε την ιστορία της οικογένειάς μας.

Ο παππούς και ή γιαγιά ζούσαν στη Πόλη δίχως να γνωρίζονται. Οι πόλεμοι που ξεσπάσε μεταξ' της Ελλάδας και της Τουρκίας στα τέλη του περασμένου αιώνα, τους άναγκασε να το σκάσουν από κεί και να καταφύγουν στην Αίγυπτο.

Η γιαγιά μου ήταν ωραία και ρωμαντική. Άγαπούσε τις θερμές νύχτες κι' απολάμβανε το θέαμα του ούρανού που έλαμπε γεμάτος άστέρια. Κάποιο βράδυ, καθώς από άπρονοησία είχε βγί μονάχη της έξω, μερικοί θερμόαιμοι νεαροί την κυνήγησαν. Τρελλή απ' το φόβο της, ήταν έτοιμη να ύποκύψει κάτω απ' την επίθεσι των έξαλλων νεαρών, όταν άρχισε να καλή βοήθεια στη μητρική της γλώσσα, δηλαδή ελληνικά.

Η τύχη τόφερε να περνά από εκεί εκείνη την ώρα ένας ώραίος μελαχροινός κι' άθλητικός νέος, με μάτια γαλάζια, που άλγαν κάθε τόσο χρώμα όπως το κύμα της θάλασσας. Άκουσε τις φωνές που καλούσαν βοήθεια, άναγνώρισε πως προέρχονταν από συμπατριώτισσα και σαν ίπποτης του παληού καιρού έτρεξε άμέσως προς τη γυναίκα που κινδύνευε.

Απ' αυτή την άπροσδόκητη και τόσο ρωμαντική συνάντησι γεννήθηκε ένας μεγάλος κι' άγνός έρωτας. Έπειτα άκολούθησε ο γάμος των δύο έρωτευμένων νέων, που καρπός του ήταν ένα ωραίο αγόρι, ο πατέρας μου.

Συνά ή πατέρα μου όνειρευόταν τη γη αυτή της Ελλάδας, που τόσο την είχε μέσα στην καρδιά του κι' άς μ' ήνιχε ποτέ, του πατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

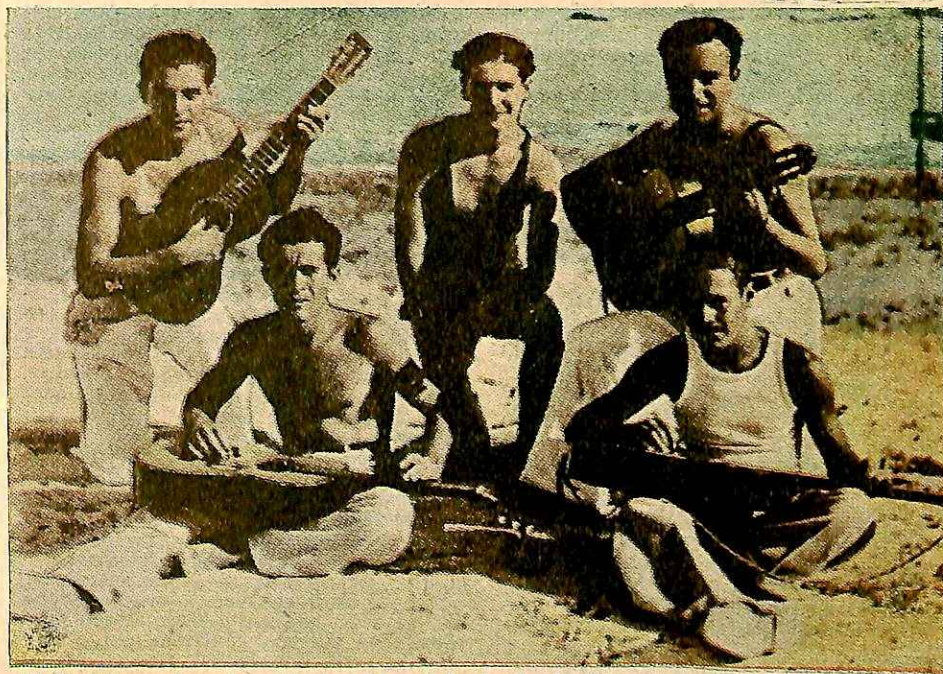
τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα- τοπατήσε το χέμα του, με τους άγκώνες στο πάμερα το πιάτο της. Σπράχνοντας πα-

Ο Ζώρζ Γκεταρύ (πρώτος με την κιθάρα όρθιος) με τους φίλους του, την εποχή, που έκαναν σε- ρεναίτες στα όμορφα κορίτσια της Αλεξανδρείας.

άλλους συμμαθητές μου, είχαμε ο καθένας την έκλεκτή του, που ή αλητεία τους ήταν πιο τρυφερή απ' τη δικιά μας. Τις παρακολουθούσαμε όταν έδιναν απ' το σχολείο.

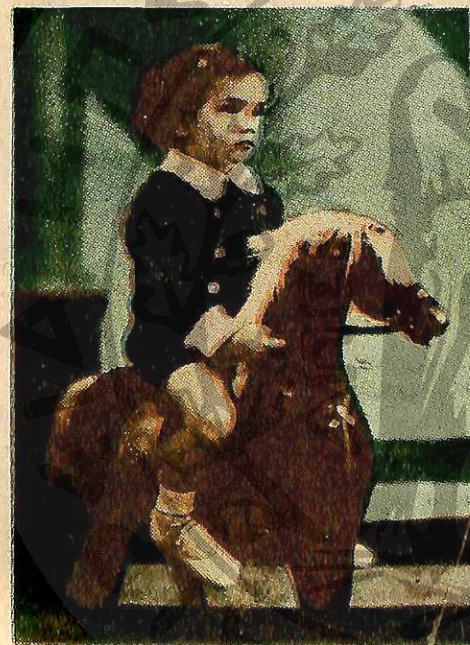
Τα κορίτσια γύριζαν γελοῦσαν με τ' ό- τους, μάς χαϊρευόσαν ρίχνοντάς μας καμ- μιά ματιά ένοχη. Εμείς φουσκωμένοι σαν άσκια, είχαμε την πεποίθησι πως ή- μαστε κιόλας μικροί. Καζανόδες και πως είχαμε κιόλας μια ταραχώδη αισθηματική ζωή.

— Στάσου να δώσω με τρόπο ένα ρα- βασάκι στη δική μου, έλεγε ο Ύνας.

— Πού να τολήψης τέτοιο πράμα, κο- ροίδεαν οι άλλοι επίτηδες, για να τον ά- ναγκάσουν άκριβώς να προβή στη τολμη- ρή αυτή ένεργεια.

Κι' όλοι μαζί με κόπο, σκαρώνναμε έρωτικά γράμματα, έμμετρα μάλιστα. Ο πιο τολμηρός ή εκείνος που δεν έπρεπε να ύποχωρησι γιατί άλλωστε θα πενούσε για δειλός γλυτρούσε στο χέρι της ώραιας του το ραβασάκι και τόβαζε στα πόδια.

Αυτό εξακολουθούσε άρκετό καιρό, ώ- σπου μιά μοιραία μέρα δυο γράμματα

Μιά χαριτωμένη φωτογραφία του Ζώρζ Γκε- ταρύ από τα παιδικά του χρόνια.

που έλεγαν για τρελλούς έρωτες και για φλογερά φίλια, έπεσαν στα χέρια της διευ- θύντριας της σχολής των θηλέων. Κάποτε θα συνέβαινε αυτό.

Φυσικά όλοι μάς τα χάσαμε. Και από κεί- νη την αξιομνημόνευτη μέρα, αλλά και την τόσο άτυχη για μάς αφού μάς ψάλανε από την καλή, άποφασιστική τα κορίτσια να σκολούν ένα τέταρτο πριν από μάς!

Τότε άρχισαν τρελλά τρεξίματα για να προσφαινουμε τα τραύ που έπαιρναν οι ώ- ραιές μας. Εγώ διακρινόμουν αιδιαιτέρως στον άγώνα αυτό του δρόμου για το κυνήγ- μα του θησαυρού μου. Έτσι απόκτησα γρή- γορα τη φήμη ενός Δόν Ζουάν, γιατί κα- τάφερα να πλώσω έγκαιρα το τραύ και γιατί ήμουν ο μόνος που το μπορούσα.

Η άναπνοή μου δεν κοβόταν εύκολα. Άν- τεχα πολύ, έπειτα ήμουν γρήγορος κι' ευλύγιστος. Η Δουλτοίνα μου μου έκανε τα γλυκά μάτια μου χαμογέλουσε και ή- ταν περήφανη για τον ίππο της. Ίσως για να προκαλώ το γυναικείο θαυμασμό, άρχισα να συνηάζω τακτικά στο στάδιο. Σ' αυτό όμως συνέτεινε και το παράδειγμα που μου διναν τα μεγαλύτερα άδέρφια μου.

Ο άθλητισμός με τράβηξε άμέσως. Ίσως πάλι να ήταν ποιος ξέρει; — ο άταδισμός της ράτσας μου. Η άναμνησι των άρχαίων Όλυμπίων; Μπορεί.

Συνέχισα στις ώρες της σχολής μου τις άσκήσεις μου στα σάβαρα. Τον πρώτο χρόνο ήρθα τέταρτος. Έπειτα από δυο χρόνια ήμουν έξωσυχολικός πρωταθλητής, και, τέλος, πρωταθλητής της Αιγύπτου ά- νάμεσα στους νεαρούς.

Παρ' όλ' αυτά, εύρισκε ωστόσο τον καιρό να τραγουδάω στα κορίτσια με την κιθάρα μου που την είχε μάθει ο πα- τέρας μου. Τάβρισκε όλο τόσο ωραία, τόσο ωραία — όμορφα σαν τη ζωή.

Ημουνά τότε ένα ψηλό αγόρι, άδύνατο, με φλογερά μάτια. Τα μαλλιά μου, που τότε είχε έπιτραπή πιά να μεγαλώσουν, ή- ταν μαύρα και κασάρα. Προσπαθούσα να κάνω τη φωνή μου βελούδινη ώστε να προ- καλέσω πάνω στα κόκκινα και σαρκώδη χεί- λι ένα γέλιο όλο ταραχή... Κι' όταν γοη- τεύα τη δέσποινα των λογισμών μου, την πότιζα με την αφήγησι των αθλητικών μου κατορθωμάτων, με κάθε λεπτομέρεια.

— Τρέχω τα 110 μέτρα μετ' έμποδίων σε 17 δευτερόλεπτα 4)5, τα 100 μέτρα σε 12 δευτερόλεπτα 3)5, τα 400 μέτρα σε 58 δευτερόλεπτα, της έλεγα με μιά ίκανο- ποίησι που δύσκολα την έκρυβα.

Κι' ενώ ή ωραία μου άναστεινάε, περι- μένοντας με κάποια ταραχή ν' άκούση τους όρκους μου και τα γλυκόλογά μου, φουσκωμένος από άλαζονία της άποκά- λυπτα πως πηδούσα 6 μέτρα 28 εις μή-

κός και 1 μέτρο 65 εις ύψος, πώς έρχινα το δίσκο 32 μέτρα και πώς χρειαζόμουν για τὰ 100 μέτρα της ελευθέρας κολυμβήσεως 1 λεπτό και 12'.

Η καυμένη ή Δουλτινέα μου, τὰ κατά-πινε δλ' αὐτά, χαμογελώντας και με κύ-ταζε με άνυπόκριτο θαυμασμό! Έχω άδι-κο να σὰς λέω πὼς οί περισσότερες γυναί-κες είναι άγγελοί;

Πρωταθλητής τῶν 400 μέτρων!

Μιά άπ' τίς πιό ζωηρές άναμνήσεις τής άθλητικής μου νεότητος, είναι ὁ δρόμος γιά τὸ πρωτάθλημα τῶν 400 μέτρων.

Η μητέρα μου εκείνη τήν ήμέρα, είχε χωθή στο βεστιάριο, ενώ, εγώ, ήλικαμέ-νος και φορώντας τήν έλαφρή βαμβακερή φανελλά και τὸ κοντό μεταξωτό πανταλόνι, με τὰ χρώματα τοῦ σχολείου μου, έκανα μερικές τελευταίες άσκήσεις γιά νά είμαι, σέ φόρμα.

— Ζώρζ, μου ψιθύρισε με συγκίνηση, προαισθάνομαι πὼς θά κερδίσεις. Θά είμαι στήν εξέδρα γιά νά παρακολουθήσω τή νίκη σου!

Η καρδιά μου σφίγγόταν λιγάκι καθώς τραβούσα γιά τὸ στίβο. Οί σύντροφόί μου κι' ὁ μεγαλύτερος άδερφός μου, πού με εί-χαν μυήσει στὸν άθλητισμό, είχαν στοιχη-ματίσει γιά τή νίκη μου. Πολλοί φίλοι μου με κύτταζαν και μου έλεγαν με ύπνοου-μένα:

— Σκέψου τήν άμορφη μελαχροινή πού σέ παρακολουθεί. Αυτό θά σου δώση φτερά!

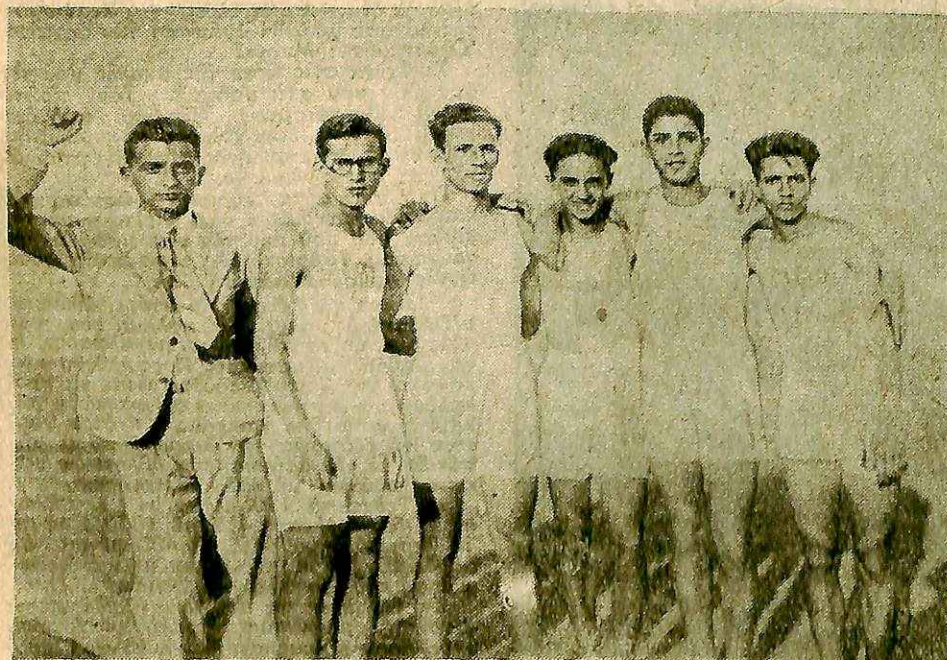
Ε! Λοιπόν, πρέπει νά ὁμολογήσω πὼς, με τὸν κίνδυνο νά φανῶ στερημένος άπόλυ-τα άπό ρωμαντισμό, ή μόνη πού μ' ένδιέ-φερε αὐτές τίς στιγμές, ήταν ή γυναίκα πού λεγόταν Όλγα και πού τὰ μαύρα μαλλιά της ήταν διάστικτα άπό άσημένιες κλωστές.

Ο πιό τρομερός μου αντίπαλος βρισκό-ταν σ' εὐνοϊκή θέση, πράγμα πού τὸν έξα-σφάλιζε ένα έπικίνδυνο προνόμιο πάνω μου.

Θά με είχε γιά στόχο, θά μπορούσε νά με παρακολουθῇ και νά έπωφεληθῇ άπό μιά ένδεχόμενη αργόπορία τοῦ ρυθμοῦ μου.

Μόλις δόθηκε τὸ σήμα τής έκκινήσεως με τήν καθιερωμένη πιστολιά, άποφάσισα νά ὀρμήσω μ' ὅλες μου τίς δυνάμεις, «σάν άπελπισμένος», ὅπως λέγαμε γιά νά φτά-σω στήν πρώτη στροφή και νά τὰ κατα-φέρω νά βρεθῶ στήν δεξιά πλευρά και στὸ ίδιο επίπεδο με τὸ συναγωνιστῇ μου.

Απ' τή στιγμή πού πήρα αὐτή τήν από-φασι, δέν σκεφτόμουν τίποτα πιά παρά νά δώσω ὅτι καλύτερο μπορούσα ὥστε νά κρατήσω κάθε δυνατότητα έπιτυχίας γιά τίς τελευταίες στιγμές.

“Υστερ” άπό τήν θριαμβευτική νίκη στὸ δρόμο έκατό μέτρων. Ο Γκεταρῦ εἶνε ὁ προτελευταίος τής άθλητικής αὐτῆς ομάδος.

Παρουσιάσινκα μόνος στὸ τέλος τής στροφῆς, στήν άρχή τοῦ τέρματος. Δέν είχα καμία ιδέα τοῦ χρόνου πού μου χρειαστηκε γιά νά τρέξω τὰ τριακόσια πρώτα μέτρα, ήξερα ὅμως πὼς ὅλα πήγαιναν καλά και πὼς ή τύχη μου χαμογελοῦσε.

Κάποια μυστηριώδης συμπληρωματική αίσθηση με είδοποίησε πὼς ὁ τρομερός μου αντίπαλος με πλησίαζε.

Εἶν' αλήθεια παράξενο πὼς σ' ὅλες τίς περιστάσεις πού τίς θεωρῶ σημαντικές στή ζωή μου, κάποια έκτῃ αίσθησι χτυπάει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιά νά με είδοποιήσῃ νά προσυλάγωμαι. Καί σὰς βεβαιώνω πὼς εκείνη τήν ήμέρα, ὁ δρόμος αὐτός τῶν τε-τρακοσίων μέτρων ήταν γιά μένα τὸ ίδιο ζω-τικός ὅσο κι' αὐτὴ ή ὑπαρξή μου.

Πραγματικά, άκουσα μιά λαχνασμένη άνάσα δίπλα μου. Στίς εξέδρες φώναζαν, Στήν Αίγυπτο, είμαστε ὑπερμεσογειακοί και ὁ ένθουσιασμός μας εἶν' εύκολος και θορυβώδης!

Κατάφερα νά άναπτύξω άκόμα τήν τα-χύτητά μου κ' έπειτα με μιά ὑπέρτατη προσπάθεια έκοψα πρώτος τή μάλλινη κλω-στή τοῦ τέρματος.

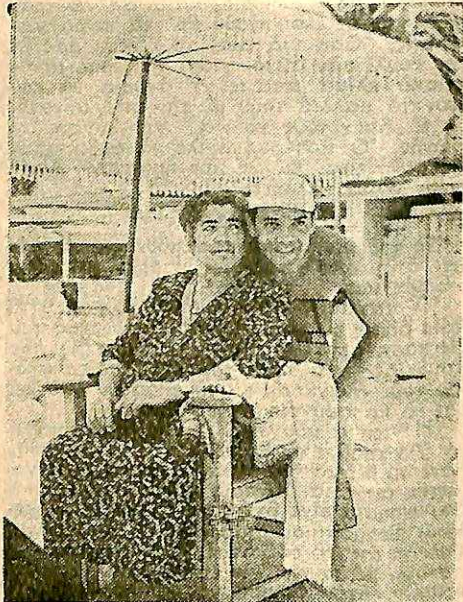
Είχα κερδίσει, ήμουν ὁ νικητής!

Οί επίσημοί ήταν κιόλας συγκεντρωμέ-νοι εκεί, άπλώνοντας τὰ χέρια γιά νά με συγχαροῦν. Μιά μελανοειρή κοπέλα χαμο-γελοῦσε πάνω άπὸ μιά άνδροέσιη πού κρα-τούσε. Τήν γνώριζα εξ' ὁφείας και συχνά μου είχε φανῇ άμορφη κι' αναρωτιόμουν με ποίῳ τρόπο θά μπορούσα νά τή γνω-ρίσω. Δέν τής έφριξα ὥστόσο παρά ένα βλέμμα και τρέχοντας άνάσφαρα τράθηξα γιά τίς κερκίδες γιά νά πάω νά φιλήσω τή μητέρα μου πού γελοῦσε κι' έκλαιε μα-ζί άπό χαρά κι' άνακούφισι.

Ένῳ μ' έσφυγγε συγκινημένη στήν άγκα-λιά της ένα μεγάφωνο άνάγγειλε τὸ χρόνο μου και τήν ταξινόμησί μου. Ταυτοχρόνως με τὸ ρεκόρ τῶν νέων τίς Αἰνύπτου είχα ξεπεράσει τὸ ατομικό μου ρεκόρ κατά 4)5 τοῦ δευτερολέπτου.

— Πήγαινε, χρυσό μου, ψιθύρισε ή μη-τέρα μου σέ περιμένουν.

Γεμάτος περηφάνεια, πήγα νά δρέψω τίς δάφνες μου. Οί συμμαθητές μου με έ-παινεσαν, τὸ κοινό ξεφώνιζε άπό ένθου-σιασμό, αλλά στίς περιπτώσεις αὐτές δέν είναι τὰ χειροκροτήματα πού σου δίνουν τή μεγαλύτερη ίκανοποίησι. Ήμουν ευχαρι-στημένος άπό τὸν εαυτό μου. Ήξερα πὼς είχα νικήσει χάρις στήν καθημερινή πειθαρι-χία πού είχα επιβάλει στὸν εαυτό μου, στή μακρά άσκησι. Εἶναι κάτι πού δέν τὸ ξε-χάσας ποτέ μου. Κι' ὅποιος κι' αν ήταν οί μετέπειτα έπιτυχίες μου, ποτέ δέν μ' εύχα-ρίστησαν, όταν δέν μπορούσα ὁ ίδιος νά πῶ: «Παλιό μου φίλε, κερδίσεις με τὸ σπα-θί σου!».

Ο Ζώρζ Γκεταρῦ με τήν άγαπημένη του μη-τέρα σέ μιά πλάς τής Κυανῆς Άκτής...

Αὐτὸ πού πολλοί άνθρωποι άγνοοῦν, γιάτὶ δέν βλέπουν παρά τή λαμπερή πλε-υρά ενός καλλιτέχνη, είναι πὼς τὸ τραγούδι ὅπως κι' ὁ άθλητισμός, έξω άπό κάθε φυ-σικό ταλέντο, είναι άποτέλεσμα μακράς ὑπομονῆς, πού κάποτε άπαιτεῖ πολὺ θάρ-ρος και θυσίες.

Έρωτικά τραγούδια...

Τήν εποχή εκείνη ήμουν δεκαεφτά χρό-νων. Όταν έχης αὐτή τήν ήλικία και είσαι φλογερός, ὅπως ήμουν εγώ, δέν άπαρνιέ-σαι εύκολα, εξ' αιτίας τοῦ σπῆρος τὸ χορῶ, όταν πρόκειται νά συναντήσης εκεί τὸ πλά-σμα πού κάνει τήν καρδιά σου νά χτυπῇ άπό συγκίνηση.

Κι' ὅμως, άπογοήτευσα συχνά μιάν ὁ-μορφη μελαχροινή δυό χρόνια μικρότερή μου, πού με περίμενε με χτυποκαρδί. Για μένα, ή κοπέλλα αὐτή έμεινε μιά πολύ τρυφερή, πολὺ άγνή άνάμνησι. Η εὐλικρί-νεια, ή δειλία, ὁ ιδεαλισμός, πού φωτί-ζουν μιά πρώτη άγάπη, είναι πράγματα πού δέν τὰ λησμονεῖς ποτέ σου. Μοῦ έ-φτανε ένα βλέμμα πιό επίμονο ένα άφε-λές σφίξιμο τῶν δαχτύλων, ένα γλυκό χα-μόγελο, ένας στεναγμός, γιά νά άνειρευό-μαι μέρες και μέρες και νά ζῶ μέσα σέ μιάν ατμόσφαιρα χιμαίρας κι' άνεκπλήρω-των πόθων.

Η πείρα τῶν άλλων, πιό πολύ στὸν έ-ρωτα, παρά ὅπουδήποτε άλλου, δέ χρῆσι-μεῖται ποτέ σέ τίποτα. Πρέπει μόνος σου νά κάνης μιά-μιά ὅλες τίς θαυμαστές τίς ελάχιστες άνακαλύψεις πού δίνουν μιάν έν-νοια στή ζωή.

Διψούσα γιά τήν παρουσία εκείνης πού άγαπούσα. Ποβούσα νά τή βλέπω. Μοῦ φαίνεται πὼς, αν τήν έχανα, ή καρδιά μου θάπαυε νά χτυπῇ, ή άνάσα μου θά κο-βόταν. Περούσα ὡρες γεμάτες πυρετό τή νύχτα κι' αναρωτιόμουν αν έμενε κι' αὐτὴ άγρυπνη με τή δική μου σκέψι.

Όταν ήμαστε μαζί, κυττάζαστε με τόσο πάθος, με τόσο φλόγα, αλλά και με τόσο φόβο και δειλία, άπ' τή θύελλα πού ανατάρραζε τίς καρδιές μας, σέ τέτοιο ση-μείο πού τὰ λόγια πνίγονταν στὸ λαιμό μας.

Τότε, εκείνη, κυττάζοντάς με τρυφερά, μουλεγε:

— Ζώρζ τραγουδήσε μου ένα έρωτικό τραγούδι.

Και τραγουδούσα γιά κείνη, συγκρα-τώντας τή φωνή μου, γιά νάναι πιό τρυ-φερή, πιό οικεία, έξομολογώντας, επί τέ-λους, χάρις στή μουσική, ὅτι ποτέ μου δέν θά τολμούσα νά πῶ.

Όταν τὰ λόγια πού ήταν γραμμένα άπό έναν άλλο, περούσαν άπ' τὰ χείλη μου, κι' αντίκρυζα τὰ καστανά μάτια της νά λάμπουν άπό εύτυχία, τότε τὰ ρεφραίν έ-παιρναν μιά καινούργια έννοια και μοῦ φαίνονταν πὼς τὰ έμπνεύμενα γιά κείνη.

Η άγαπημένη μου άκούμποσε τὸ κε-

φάλι της στὸν ὦμο μου, και μέναμε άκί-νητοι παρασυρμένοι άπ' τή μαγεία τής μουσικῆς και τὸν έρωτος.

— Ίσως μιά μέρα νά γίνης ένας με-γάλος τραγουδιστής, μουλεγε χαμογελών-τας.

Δέν ξέρω τί θά γίνω, άπαντούσα, σφίγγοντάς τήν άγνά πάνω μου. άλλ' αὐτὸ πού ξέρω, είναι πὼς θά σ' αγαπῶ πάν-τα ὅσον καιρὸ θά λάμπῃ τὸ αστέρι μας!

Υψώναμε τότε τὰ μάτια μας γιά νά δοῦμε νά τρεμοσβύνῃ ένα μικροσκοπικό α-στέρι πού τὸ θεωρούσαμε δικό μας και πού εξακολουθούσαμε νά τὸ κυττάζουμε με τήν ίδια ζέσι κι' όταν άργά πιά, πολὺ άρ-γά, είχαμε χωρίσει.

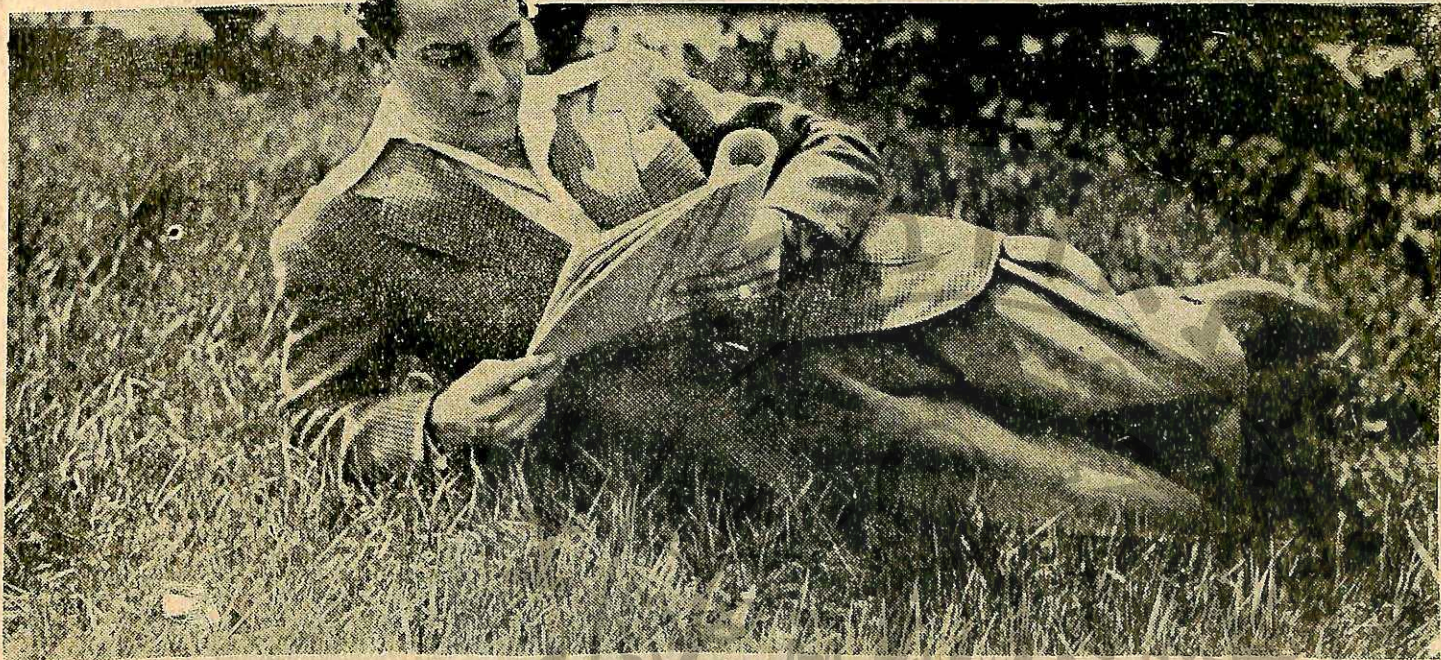
Μαζί με τὸ ρόλο τοῦ Ρωμαίου πού εξα-κολουθούσα νά παίζω με τή μελαχροινή κό-ρη τής Άλεξάνδρειας, με τὸ άγνό προ-φίλ, ὅμοιο σάν αὐτὰ πού ξεχωρίζουν στ' άρχαία ανάγλυφα, συνέχισα, ὑποστηριμέ-νος άπ' τὸν άδελφό μου Χοῆστο, τίς άσκή-σεις μου. Τήν εποχή εκείνη, έκανα σπ-ιμαντική πρόοδο στὸ κολύμπημα.

Τὸ πεντακάθαρο και γαλανὸ νερὸ τής Μεσογείου πού χυνόταν πάνω στὸ κορμί μου, είναι ἴσως ἐν' άπ' τὰ πράγματα πού μουλειψαν πιότερο άπό τότε πού έγκατέ-λειψα τήν Αίγυπτο.

Ο θεῖος μου και ὁ Ζάκ Τιμπῶ

Έκείνη ακριβῶς τήν εποχή ένα γράμ-μα, άθῶο φαινομενικά, άναστάτωσε τή ζωή μου και μ' άνάγκασε νά φύγω άπ' τή χώ-ρα πού γεννήθηκα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ήταν τοῦ θεῖου μου Τάσου Γιαννόπουλου, τοῦ άδερφοῦ τής μητέρας μου. Έκλεψε τὸ φάκελο μ' ένα γραμματόσημο περι-φημο: προσέχονταν και τὰ δυὸ άπ' τὸ Παρίσι.

Ο Ζώρζ Γκεταρῦ διαβάει με τήν ήουχία του τὰ κινηματογραφικά σεναρία πού τοῦ προτείνουν στὸν κήπο τής βίλλας του...

Έκείνο τὸ βράδυ — νομίζω πὼς τὸ ζῶ άκόμα — θά δινόταν ὁ μεγάλος χορός, γιά νά πανηγυρῶσουν τή λήξή τῶν άγώ-νων, ὅπου είχα τήν περηφάνεια νά κερ-δίσω τόσες δάφνες.

Φυσικά, θά ξαναδρίσκα εκεί τή μελα-χροινή Δουλτινέα μου κι' έννοιωθα άπό τώρα χαρά, γιάτὶ θά τήν έσφιγγα στήν άγκαλιά μου και θά χόρευα μαζί της ὑπὸ άγχαλιάς τῆς μουσικῆς. Ψιθυρίζοντας κον-τούς ήχους τής μουσικῆς, ψιθυρίζοντας με τὰ στὸ ρόδινο αὐτί της πού έμοιαζε με φιλιντισένιο κοχύλι, τὰ πιό φλογερά έρω-τικά λόγια.

Όταν γύρισα σπῆτι γιά νά προετοιμα-στῶ βρῆκα ὅλη τήν οικογένεια σέ άναθρα-σμο. Η μαμά ήταν χαρούμενη και λίγο ταρσάβη.

— Ζώρζ, μου είπε, έχω σπουδαία νέα νά σου πῶ. Ο άδελφός μου έγραψε πὼς

θάρθῃ στήν Άλεξάνδρεια. Πάνε δέκα έφτά χρόνια πούσυγε γιά νά κάνει τήν τύχη του και φαίνεται πὼς πέτυχε. Εἶν' ένας με-γάλος πιανίστας, φημισμένος, και θάρθῃ ἐδῶ μ' έναν άλλο καλλιτέχνη, ένα Γάλλο βιολονίστα, πού είναι, ὅπως λένε, πασί-γνωστος και πού δομολέζεται — έσριξε μιά ματιά στὸ γράμμα — Ζάκ Τιμπῶ.

Έρωτικό βάλς

Θαμπώθηκα άπό τόση φήμη, πού άντα-νακλούσε στήν ταπεινή μας οικογένεια κι' άποφάσισα άμέσως νά έπωφεληθῶ άπ' αὐ-τήν γιά νά θαμπώσω κι' εγώ με τή σει-ρά μου τήν κατάκτησί μου. Έτσι, πήρα τὸ φάκελλο μαζί μου, γιά νά τής τὸν δείξω.

Απ' τήν άξιωμανημόνευτη εκείνη βραδυά, θυμάμαι άκόμα ένα εξίστιο βάλς πού τὸν τίτλο του τὸν ξέχασα, αλλά πού μπορῶ άκόμα νά τὸ σιγοτραγουδήσω γιάτὶ ή μου-σική του χαράχτηκε στήν καρδιά μου.

Χορεύσαμε τὸ βάλς σιωπηλά, ενώ τὰ βλέμμάτα μας ήταν ένωμένα τόνα με τ' άλλο, άπό μιάν ὑπέρτατη εύτυχία. Γιά νά με βλέπῃ, έπρεπε νά σηκῶνῃ τὸ μελαχροι-νὸ της κεφάλι και κάτω άπ' τὸ λείο ξέρ-μα τοῦ μακροῦ της λαιμοῦ, σά λαιμὸς Ταναγραίας κόρης μιά άσπρη χτυπούσε σάν τήν άσπρηά ενός τουνονιοῦ.

Ανάμεσα σέ δυὸ χορούς, τής έδειξα τὸν περίφημο φάκελλο. Μ' ὅλη τή ζέσθη τής άφρικανικῆς νύχτας, ή άμορφη μελαχροινή κοπέλλα, άνατρίχισσε λιγάκι.

— Δέν πιστεύω νά κάνης και σὺ σάν τὸ θεῖο σου, δέν πιστεύω νά φύγης και νά με πα-ρατήσης, είπε με βραχνή φωνή.

— Άρχισα νά γελάω.

— Λές άνοήσιες, άγάπη μου, Γιά ποῖο λόγο θάφευγα; Έπειτα, κι' αν αὐτὸ συνέβαινε, θά σου έ-

Πρώτες μουσικές συγκινήσεις

Ο θεῖος μου ὁ Τάσος έφτασε στὸ σπῆτι με τὸ ίδιο χαμόγελο τής ήρεμης εύτυχίας, ὡσάν νά είχε ξαναγυρίσει τὸ βράδυ σέ μιάν οικογένεια πού τήν άγαπούσε τρυφερά και πού τήν είχε άφήσει τὸ πρωί τῆς ίδίας ή-μέρας, γιά νά πάῃ στή δουλειά του.

Απ' τήν άγγελία τής άφίξεώς του είχα δλὸν τὸν καιρὸ νά άνειροπολήσω. Οί τοῖχοι τής Άλεξάνδρειας είχαν σκεπαστῇ άπό πε-λώρια προγράμματα πού έγραφαν: «Μέγα Ρεσιτάλ τοῦ Ζάκ Τιμπῶ, βιολονίστα και τοῦ Τάσου Γιαννόπουλου, πιανίστα».

Αὐτὸ μούδωκε τήν ιδέα ν' άγοράσω μου-σικά περιοδικά. Ένας καινούργιος κόσμος είχε άνοιχτῇ μπροστά μου. Άδιαφοροεικη-τος κύριος αὐτοῦ τοῦ σύμπαντος, ὁ θεῖος μου, πού τὰ χαρακτηριστικά του δέν τὰ θυμούμουν, ήταν θρονιασμένος μεγαλοπρε-πῶς ανάμεσα σ' έξαλλους άκροατές. Στά τέσσερα σημεία τοῦ δορίζοντα τὸν δέχονταν μ' ένθουσιασμό και τὸν έπευφημούσαν. Γιά τήν έξαλλή φαντασία μου, ὁ θεῖος μου γινό-ταν ένας ὑπεράνθρωπος.

Η άπλότητά του, ή τρυφερότητα πού έ-δειξε όταν μας άγκάλιασε και μας φίλησε ὅλους πράγμα πού δέν ήταν και μικρὴ δου-λειά, μοῦ φανέρωναν άκόμα πιό πολύ τήν άνωτερότητά του.

Ο θεῖος μου είχε μάτια μαύρα πού έλαμ-παν άπό έξυπνάδα και καλωσύνη. Όταν κύτταζαν τή μητέρα μου με άγάπη, ή φλό-γα τους λιγόστευε με μιάν άποχρώσι σεδα-σμοῦ γιάτ' ήταν ή μεγαλύτερη άδελφὴ κ' έκει κάτω ή έννοια τής οικογενειακῆς ίεραρ-χίας είναι πάρα πολὺ άνεπτυγμένη.

Ο άνθρωπος αὐτός, πού ζούσε μέσα στὸ θρίαμβο, μέσα στίς πιό ζωηρές ίκα-νοποιήσεις τής φιλοδοξίας του, τοῦ καλλι-τεχνικοῦ του εγώ, άπευθυνόταν στήν άδελ-

φή του, ὅπως σέ μιά βασίλισσα.

— Πρέπει ν' αγαπῶς και νά σέβεσαι τή μητέρα σου, μοῦ έλεγε πολλές φορές συχνά, γιάτὶ τὸ αξίζει.

Ένας Θεός ξέρει πόσο είχε δίκιο!

Αισθάνθηκα άμέσως βαθύτατο θαυμασμό γιά τὸ θεῖο μου, πού με τὸν καιρὸ ὅλο και μεγάλωνε. Όταν τὸν άκούσα γιά πρῶ-τη φορά νά παίζῃ πιάνο κι' έννοιωσα σά μιά γλυκεία πληγὴ τὸ γεμάτο κατανόηση, εύλύγιστο, συγκινητικό παίξιμό του.

Ένοιωσα τέτοια συγκίνηση, πού τὰ μάτια μου γεμίσαν δάκρυα. Ήταν ή πρώτη μου μουσική συγκίνηση, ὅχι ὅμως και ή τελευ-ταία πού έμελλε νά αισθανθῶ στὸ δίσπη-μα μιάς ζωῆς, άφιερωμένης ὁλόκληρης στή μουσική.

Τήν ίδια εκείνη μέρα, γνώρισα επίσης τὸ μεγάλο αὐτὸ δάσκαλο, τὸ Ζάκ Τιμ-

πιά. Μ' έλε το χαμόγελό του, την απε-
ραντη καλωσύνη του, ή βαθειά έντυπση
πούς κάνει επάνω μου, το θαυματουργό
δοξάρι του, με φόβιζε τόσο, πού δεν τολ-
μούσα σχεδόν να του μιλήσω. "Ενοιώθα γι'
αυτόν και για το θείο μου, ένα σέβασμό
γεμάτο θαυμασμό. "Ενσάρκωναν και οι δυο
τους κάθε τι πού θα ήθελα ν' αποκτήσω
και πού ασφαλώς δεν θ' αποχτούσα ποτέ.
"Ενοιώσα πραγματική θλίψη όταν, αφού
έδωσαν το ρεσιτάλ τους, αναγκάστηκαν να
φύγουν για άλλο, όπου τους καλούσαν
άλλες υποχρεώσεις.

Ο θεός μου είχε ζητήσει από τη μη-
τέρα μου, σά μια χάρι και με το έλαίσιο
τάκτ πού τον χαρακτήριζε, να φροντίσει
αυτός κάπως ιδιαίτερα για έναν από μας.
"Ετσι ένας απ' τους αδελφούς μου, ο Σάβ-
βας κι' εγώ, άρχισαμε να του γράφουμε
τακτικά, χαράζοντας κάθε φορά στο φά-
κελλο με χτυποκάρδι τα γράμματα της
μαγικής αυτής λέξεως: Παρίσι.

Τού διηγούμουν τη ζωή μου τα δνείρά
μου, τού ανέφερα με περηφάνεια τις ά-
θλητικές μου προόδους, αλλά τού μιλούσα
άκουη και για την τέχνη του, για τη ζωή
πού περνούσε εκεί και πού όσο κυλούσαν
οι μέρες, την θεωρούσα ως μόνη αξία να
τη ζή κανείς.

Μία μέρα απάντησε σ' ένα από τα μά-

Ο Ζώρς Γκεταρπ κατά την άφιξή του στο
Παρίσι με τον θείο του Τάσο Γιαννόπουλο.

κροσκελή μου γράμματα, με δυο λόγια,
πού μου φάνηκαν σαν μία πραγματική έν-
θάρρυνση, για να πάω να τον συναντήσω.
"Αργότερα έμαθα πως, εκείνη την εποχή,
βρισκόταν στο Σαιν-Ζαν ντε Λύς, με τους
φίλους του Ζακ Τιμπώ και "Αλφρέντ
Κορτώ.

Νά, πάνω-κάτω, πως έγιναν τα πρά-
γματα:

Ο θεός μου άνεκοίνωσε την απόφασί
του στους φίλους του, πού έξεπλάγησαν.

—Μά, Τάσο, φώναξε ή κ. Τιμπώ, τί
θα τόν κάνης αυτό τό νέο; Είσαι άνύπαν-
τρος και θα μένη όλονάχως στο Παρίσι,
όταν θα πηγαίνετε τουρνέ, πράγμα πού
συμβαίνει τρεις μήνες στους τέσσερις.

Τότε όμως επενέβη ο "Αλφρέντ Κορτώ:

—Ο Τάσος έχει δίκιο, δεν έχει παιδί για
να έπωφεληθώ απ' τις σχέσεις του. "Ενας
λόγος παραπάνω για να φέρη εδώ αυτόν τό
νέο. Αυτό θα τού κάνη καλό και είμαι βέ-
βαιος πως κάτι θα πετύχη. "Ορίστε, εγώ
προσωπικώς αναλαμβάνω να τόν βοηθήσω
ανάλογα με τις δυνατόεις μου.

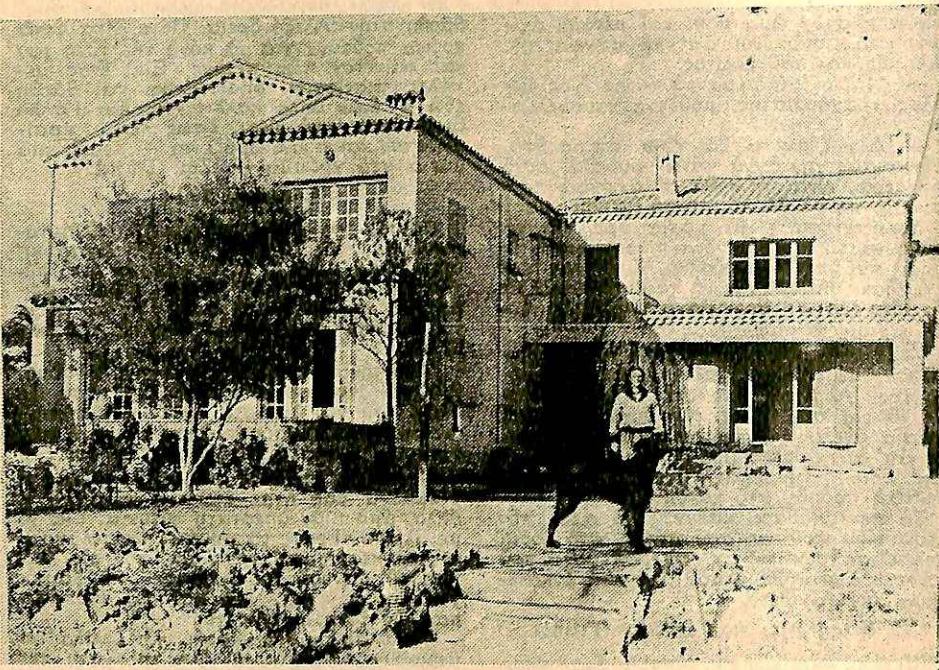
Ο θεός μου ο Τάσος μάς έγρωσε κι'
έτσι απόφασίστηκε ή τύχη μου ένα ωραίο
φθινοπωρινό βράδυ, στην όχθη τού κόλπου
τού Σαιν-Ζαν ντε Λύς.

Ταξίδι για το Παρίσι

"Ενα παρατεταμένο ούρλιασμα σειρήνας
δόνισε τη φλογισμένη άτμόσφαιρα. Κατά
μήκος της προκυμιάς της "Αλεξανδρείας,
τό «Μαριέτ-Πασά» σήκωσε τις άγκυρες του
κι' άρχισε να πλέη άργά πάνω στα βαθεία
ζαφειρένια νερά.

Πάνω στη γέφυρα, οι έπιβάτες συνωστί-
ζονταν, βλέποντας να χάνεται ή φλογισμέ-
νη Αίγυπτος με τα έντονα ζωρά χρώματα
πού βυθίζονταν μέσ' στον ήλιο.

"Ανάμεσα σ' αυτούς ένας έφηβος ξεχώ-
ριζε με τη λεπτή και νευρώδη άθλητική σι-

Ο Ζώρς Γκεταρπ μπροστά στη βίλλα του «Η ωραία Μαργαρίτα», πού έχτισε στις Κάννες...

λουέτα του. Είχε μαλλιά καστανά, καστα-
ρά, μάτια λαμπερά, όπου ένας προσεκτι-
κός παρατηρητής θα μπορούσε να δια-
βάση ένα κράμα νευρικότητας και θλίψεως.

Νευρικότητα, γιατί αισθανότανε άοιστα
πως ή ζωή του ξεκινούσε κι' αυτή, μαζί
με τό καρδιά πού άπομακρυνόταν απ' τό
μύλο. Θλίψη, γιατί άφηνε πίσω του τό ξε-
νοιαστα νεάτα και τη μητέρα του, πού
στεκόταν όρθη στην αποδόθρα και τότε-
πότε σταματούσε ν' αποαιρετάη με τό
μαντήλι της για να σκουπίζη διακριτικά
τά δάκρυά της, τόν αγαπημένο του πατέ-
ρα, τους αγαπημένους του αδελφούς και
αδελφές, τους φίλους του — μιαν όλόκληρη
ζωή.

Νά τί ήμουναι και τί αισθανόμουναι, ενώ
τά κύματα έσπασαν πάνω στο «Μαριέτ-Πα-
σά», πού έπλεε προς τη Γαλλία.

Κατ' άρχήν, πήγαίνα στο Παρίσι για
έμπορικές σπουδές για ν' αποκτήσω κά-
ποια πείρα, να ξαναγυρίσω έπειτα στην "Α-
λεξανδρεία, όπου οι μεγαλύτεροι αδελφοί
μου άρχιζαν ν' αποχτούν μία σημαντική
θέσι στο έμπόριο.

Όταν ή προκυμιά της "Αλεξανδρείας
χάθηκε, διευθύνθηκε κατά την πλώρη κι' έ-
μείνα εκεί μόνος κυττάζοντας τη θάλασσα,
κρατώντας τό πηγούνι, με τά χέρια μου,
χαμογελώντας στο μέλλον πού έλαμπε για
μένα, όπως ή Μεσόγειος έλαμπε όλόκληρη
κάτω από τόν ήλιο.

"Εξάφνα, ή θαλασσία αύρα άρωματίστη-
κε μ' ένα καινούργιο άγνωστο άρώμα. "Η
άκρη μιάς άέρινης σάρπας χάιδεψε τό μά-
γουλό μου. Μία έπιβάτης είχε έρθει κι' ά-
κούμπησε πάνω στη λεία κουπιά της, κυτ-
τάζοντας με μ' ένα αμυδρό χαμόγελο.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε με μου-
σική φωνή, ξαναπιάνοντας την ένοχη
σάρπα.

Μιά ξαφνική τόλμη με πλημμύρισε. "Αφού
ήμουναι σ' ένα καράβι, θέλουνάτε πώς την
περιπέτεια και ίσως προς τόν έρωτα, για-
τί να μην απαντήσω σε μία πρόκληση συγ-
κεκαλυμμένη;

Κάκινιζόντας ώστόσο για την τόλμη
μου ρίχτηκα σε μία φρασολογία πού ή-
θελα να είναι «γαλαντική», και πού έλεγε
για την εύχαρίστησι πού δοκίμαζε κανείς
να δεχθών ένα χέρι από μιαν άμορφη γυναίκα
έστω και με τη σάρπα της.

Δυστυχώς δεν είχα καμιά πείρα για να
φτιάχνω ωραιόλογα κι' έτσι στο τέλος ντρα-
πηκα για την απόπειρά μου και νοιώθου-
σαν τόν έαυτό μου γελόισ μπερδεύτηκα ά-
κόμα πιο πολύ.

Ευτυχώς ή συνομιλήτριά μου με διέκοψε
τη στιγμή πού της έλεγα για τη βελούδινη
γλυκύτητα τού σατέν... όχι της νουσσελί-
νας... θέλω να πώ για τό ύψωμα της σάρ-
πας σάς...» γελώντας μ' ένα ήχηρό γέλιο

πού άφησε να φανούν τά μικρά και λαμπε-
ρά της δόντια.

Λίγο αργότερα, πηγαίνοερχόμαστε μαζί
πάνω στη γέφυρα ανταλλάσσοντας έκμυστη-
ρεύσεις κι' έννοιωθα μέσ' στην παλάμη μου
τη γλυκεριά έξοτα τού παχουλού της ά-
γκώνας.

"Ενα έλαφρό κούνημα τού βαποριού μάς
έκανε πότε πότε να πέφτουμε ο ένας επά-
νω στον άλλο και έπωφελούνουν για να
την πιάνω με ύποκρισία απ' τη λυγερή μέ-
ση της και την έσφιγγα περισσότερο από-
σο ήταν άναγκη τάχα για να μην πέσει.

Λεγόταν, όπως μου είπε, Μαρία και τ'
δνομα αυτό με γοήτευσε σαν καλός οιδώδης.
Είχε ένα χρώμα ζεστό ξανθό πού μου προ-
καλούσε τόν θαυμασμό, έμένα τού μεσο-
γειακού, συνηθισμένου ως τώρα στίς μελα-
χροινές μου φίλες. "Αν δεν μιλούσε τη
γλώσσα μου τόσο τέλεια, θα την έπαίρνα
για Γαλλίδα. Της τό είπα.

—"Αλήθεια, μου απάντησε, είμαι λίγιο
Γαλλίδα. "Η μητέρα μου γεννήθηκε στην
κοιλιά της Λουάρ, μούχει μιλήσει τόσες
και τόσες φορές για τη Γαλλία, πού έχω
την έντύπωσι, πως είναι πατρίδα μου.

—Ξέρετε τό Παρίσι; τη ρώτησα με σε-
βασμό.

—"Ω, ναι, είπε γεμάτη πεποίθησι, τόν
Πύργο τού "Αίφελ, τόν τάφο τού Ναπολέον-
τος στο Μέργαρο τών "Απομάχων, την Πανά-
γία...

"Εμελλε να θυμηθώ ξανά αυτή τη συνο-
μιλία αργότερα και να καταλάβω πως ή
κατάκτησι μου καυχόταν λιγάκι πως
γνώριζε τό Παρίσι, μόνάχα από τά δημοτικά
ταξίδια με λεωφορεία για τούς περαστικούς
ξένους ταξίδια, πού σας επιτρέπουν ν' ά-
νακαλύψετε όλα τά παρισινά μυστικά μέσα
σε δυο ώρες και με φτηνό εισιτήριο. Τότε
όμως πραγματικά είχα θαμπαωθεί.

—Πηγαίνετε και σείς στο Παρίσι; με
ρώτησε ή Μαρία.

Κούνησα καταφατικά τό κεφάλι μου με
υπερφέανεια.

—Και σείς; ρώτησα, βλέποντας κιόλας
τόν έαυτό μου να πλανιέται στίς φημισμέ-
νες όχθες τού Σηκουάνα, πού μου τίς είχε
περιγράψει ο θεός μου άγκαλιασμένου
τρυφερά με την ξανθούλα μου.

—Όχι, πηγαίνω στην "Ορλεάνη...

"Ημαστε άκούμισμένοι πίσω στην πόρ-
τα μιάς καμπίνας, όπου ή Μαρία στηριζό-
ταν, όλη νωχέλεια, μέσ' στο άσπρό της
φόρεμα, παίζοντας άφηρημένα με τη σάρ-
πα της.

"Εσκυψα πάνω της άγγίζοντας σχεδόν
τό χνουδάτο δέρμα πίσω απ' τ' ατί της
και με συγκίνησι, αλλά και με κάποια
στενοχώρια, άρχισα να της άπαριθμώ τά
άθλητικά μου κατοδεύματα. Λησμονώντας
την τρυφερότητα πού μου έδειχνε, Μάτια
εκείνη προσπαθούσε να με ξαναφέρη πίσω

στά θέματα πού την ένδιέφεραν με πά-
θος: τόν έαυτό της και τόν έρωτα.

—Λένε συχνά πως οι γυναίκες κάνουν...
ζημιά στους άδελφές, είπε ή Μαρία, αλλά
δεν συμμερίζομαι αυτή τη γνώμη. "Όταν
μία γυναίκα αγαπάη αληθινά έναν άντρα
είναι ίκανή να παραμείρη τόν έαυτό της
για χάρι του και να ύποστη κάθε θυσία
με χαρούμενη καρδιά.

Τά ματία της έλαμπαν και δεν άμφεβα-
λα ούτε στιγμή πως με τά λόγια της ύ-
πονοούσε και τούς δυο μας.

Νυχτερινός περίπατος

"Αποδιβάστηκα στο Σταθμό της Λυών
για ν' ανακαλύψω ένα Παρίσι πού, στην
πρώτη έπαφή, μ' απογοήτευσε σκληρά.
"Επεφτε μία ψιλή και μελαγχολική βροχού-
λα, πού κάλυπτε τά πάντα μ' έναν πέπλο
γεμάτο θλίψη. "Ενοιώσα τόν έαυτό μου χα-
μένο μέσα στο πλήθος όλονόναχο, γιατί
ή ξανθή μου κατάκτησι τού «Μαριέτ Πα-
σά», είχε τελειώσει τό ταξίδι της στη
Λυών.

"Επειτα είδα τά μαύρα μάτια, τό στο-
γικό χαμόγελο τού θείου μου πού έψαχνε
να με δη και μου φάνηκε πως ξανάβλεπα
τόν ήλιο της "Αλεξανδρείας. Αυτό με πα-
ρηγόρησε.

Στό ταξί, όπου μπήκαμε κι' οι δυο μας,
κόλλησα τό πρόσωπό μου στο τζάμι λα-
χαρώντας ν' ανακαλύψω επί τέλους τη
γοητευτική αυτή πόλι πού γι' αυτήν τόσα
πολλά μου είχαν πη.

Όσο τό αυτοκίνητο προχωρούσε, ή
πρώτη μου απογοήτευσι διαλυόταν. Τό
θαύμα γινόταν. "Ημουναι κυριολεκτικά τυ-
λιγμένος απ' τό μυστηριώδες θέλητρο της
πόλεως, απ' τά θρυλικά αυτά μέρη, τά δου-
λεβάρτα, την πλατεία της "Οπερας, τά
μεγάλα καταστήματα. Μου φαινόταν πως
μουθενά άλλοι οί άστυνομοί δεν είχαν
τόσο καλοκάγαθο ύφος (έκτοτε όφείλω να
όμολογώ πως, χωρίς σ' έναν άρκετά με-
γάλον αριθμό παραβάσεων μετέβαλα κά-
πως τη γνώμη μου γι' αυτούς), ούτε και
οι έρωτευμένοι ήταν τόσο τρυφεροί.

Ο θεός μου διασκεδάζε με την κατάρ-
πληξή μου και με τόν βορυσώδη κι' έντε-
λώς μεσογειακό ένθουσιασμό μου.

Τό ίδιο βράδυ, για να γιορτάσουμε την
αφίξι μου στο Παρίσι, με πήγε να φάμε
σ' ένα μεγάλο ρεστοράν κι' έπειτα πα-
ρακολουθήσαμε μία θεατρική παράστασι.
Όταν βγήκαμε απ' τό θέατρο, ο θεός μου
με ρώτησε εύγενικά:

—Σου άρεσε τό έργο;

"Ενοιώσα για μία στιγμή πανικό. Βρι-
σκόμουναι σε δύσκολη θέση για να πώ τί
είχα δη. Είχα κυριολεκτικά υπνωτισθώ απ'
την αίθουσα τούς ήθοποιούς, πού μου φαί-
νονταν σά μία ξεχωριστή ράτσα, πού τούς
θεωρούσα σαν θεούς πού κατέβαιναν στη
γη για να διασκεδάσουν τό κοινό.

—"Ω! ναι! ψέλλισα και προσευχήθηκα
νοερά για να μην άρχισή τη συζήτησι πά-
νω στο θέμα τού έργου.

"Επειτα, πέρασα μία νύχτα ά-
γρυπνίας έρεθισμένος με τη σκέ-
ψη πως τώρα άποτελούσα κι' έ-
γώ μέρος τών προνομιούχων αυ-
τών πού λέγονταν Παρισίνοί. Μου
φαινόταν πως ο κόσμος άνοιγό-
ταν μπροστά μου πως όλες αυ-
τές οι ώραιες, οι στολισμένες, οι

κουψές γυναίκες πού τίς είχα συναντή-
σει τη βραδιά αυτή, μπορούσαν ν' ά-
νηκουν κιόλας σε μένα. "Ημουναι τώρα έ-
λεύθερος, δεν είχα όπας στην "Αλεξαν-
δρεία, έναν όλόκληρο κύκλο από σχέσεις
και γνωριμίες, πού πιθανόν να με συναν-
τούσαν και να διηγόνταν τις περιπέτειές
μου, ό,τι έκανα, τέλος πάντων, στην οι-
κογένειά μου.

Δεν ήξερα ακόμα πως τό Παρίσι ήταν
ένα μεγάλο χωριό. Μου τυχαίνει ακόμα συ-
χνά να σκέφτωμαι αυτή την πρώτη παρι-
σινή νύχτα, πού την πέρασα άγρυπνος.
"Αν μούλεγαν τότε πως, λίγα χρόνια αρ-
γότερα, δεν θα μπορούσα να κένω ούτε
δέκα βήματα στο δρόμο δίχως να μ' άνα-
γνωρίσουν και να με περιστοιχίσουν, θα
γελούσα με την καρδιά μου και θα τούς
άπαντούσα πως αυτό ήταν πάρα πολύ ω-
ραίο, ώστε να πραγματοποιηθώ.

Και σκέφτομαι ακόμα πως πολύ θα ή-
θελα να ήμουναι και τώρα ο άφελής κι' ά-
γνωστος νέος πού, τό χάραμα, κατέβηκε
τη σκάλα τού θείου του, φερόντας μόνο
τις κάλτσες του, για να μην κάνει θό-
ρυβο.

Δεν μπορούσα να μένω πλαιγιασμένος
στο κρεβάτι, όταν σκεφτόμουναι τί έπρεπε
να μάθω και να γνωρίσω. Φόρεσα τά
παπούτσια μου μπρός στην κεντρική πόρ-
τα, κάτω απ' τό κοροϊδευτικό βλέμμα δυο
ρακοςυλλέκτην πού με ρώτησαν «αν ήταν
ωραία». Δεν κατάλαβα άμέσως τί ήθελαν
να πουν κι' απάντησα, εύγενικά, ό,τι
μούρεθε.

—Ναι, σας εύχαριστώ!

Περιπλανήθηκα πολλήν ώρα στους έρη-
μους δρόμους, όνειροπολώντας και μόνο ο
θόρυβος απ' τά μπιντόνια με τό γάλα πού
τά πετούσαν με δύναμη, τάραξε τά όνει-
ροπολήματά μου.

"Όταν αληθινά ωραίο έκείνο τό πρωινό
κι' έμαθα — έπειτ' απ' τό έντονο φώς της
Αίγυπτου — ν' αγαπάη την τρυφερή γλυ-
κά τών παρισινών ούσανών, πού παλεύουν
ανάμεσα στο γαλάζιο και στο γκριζό.
Κατά τις έφτά, ή άπέραντη πολιτεία έύ-
πνησε. Στίς όχτώς, συνάντησα στο δρόμο
μου χαριτωμένα, δροσερά κορίτσια, πού
πήγαίναν στη δουλειά τους με τό πετα-
χτό βήμα, πού νομίζω, δεν τό είδα ποτέ
μου πουθενά άλλοι, έκτός απ' τό Παρίσι.

Φυσικά, ήμουναι πεπεισμένος πως όλες
τους ήταν μινιμένες. "Η σκέψη πως τό
Παρίσι δεν ήταν μόνάχα «ό λαός με τά
χαριτωμένα χεράκια», ούτε και μου έρχό-
ταν στο μυαλό.

Τά "Ηλύσια Πεδία, ή Ρυ-ντέ λα Παί, οι
όχθες τού Σηκουάνα, όλα ήθελα να τά δω,
Ξαναγύρισα σπιτί την ώρα ακριβώς πού
θα σεβδιρίζαν τό πωινό, κατάκοπος, άλλ'
εύτυχισμένος, όσο ποτέ.

Σ τόν έρώση της βίλλας του ο Ζώρς Γκεταρπ ξεκουράζεται διαβάζοντας μυθιστορήματα...

Βρήκα τό θείο μου τόν Τάσο, βυθισμένο
σε μία βαλίτσα.

—"Α! Γύριες; μου είπε. Είμαι εύχα-
ριστημένος πού γύρισες. "Ετοίμασε ξανά
τη βαλίτσα σου.

—Εγίνα κατάχρος.

—Θύμωσες έπειδή βγήκα τό πρωί δι-
χως να σε ειδοποιήσω και με ξαναστέλ-
νεις πίσω στο σπιτί μου; τόν ρώτησα,
ψελλίζοντας με τρώο.

Ο θεός έσκασε στα γέλια.

—Τρελλάθηκες; φώναξε. Δεν πρόκειται
γι' αυτό. Φεύγω για την "Ιαπωνία, αλλά,
πριν, θέλω να σε πάω στην "Ελβετία, σ'
ένα φίλο μου πού θα φροντίζη για σένα.

Τότε ένοιώσα ζαλάδα. Είχα όνειρευθί
πως μπορούσα να μέινω έντελώς μόος
στο Παρίσι, για κάμποσο καιρό. Τόληψα
να ρωτήσω δειλά:

—Δεν θα μπορούσα να μέινω εδώ; Δεν
αξίζει ο κόπος να κάνω αυτό τό δαπα-
νηρό ταξίδι.

Ο θεός μου με κύτταξε μ' εκείνο τό
τόσο έξυπνο βλέμμα του, πού λές και
μάντευε κάθε σκέψη μου. Και, πραγματι-
κά, είχε καταλάβει.

Τότε, μου απάντησε πονηρά:

—Καταλαβαίνω τί θές, άγόρι μου.
Όυτε συζητήσι όμως για να σ' άφίσω μο-
νάχο. Είσαι ακόμα πολύ νέος και πολύ
άπειρος. "Η μητέρα σου σ' έμπιστεύθηκε
σε μένα. Γι' αυτό, λοιπόν, δεν θα σ' άφίσω
μ' έλεύτερο χαλινάρι σ' αυτή την έπικίν-
δυνη πόλι. Θα πάς στη Γενεύη, σ' έναν
παλιό μου φίλο, πού είναι φωτογράφος,
και θα έπωφεληθής απ' αυτή την εύκαι-
ρία, για να μάθης τό επάγγελμα.

Αυτό δεν μ' ένθουσίαζε καθόλου, αλλά
δεν σκέφτηκα μήτε ή διαμαρτυρηθώ. Στην
οικογένειά μου όλοι υπάκουγαν πάντα δί-
χως αντίρρηση, όταν έδιναν μία διαταγή.
"Ετσι υπέκυπα με θλίψη και τό πηρα ά-
πόφασι ν' ανταλλάξω τις όχθες τού Ση-
κουάνα με τις όχθες της λίμνης τού Λεμάν.
"Εξ άλλου, ο αφοντισισμός ήταν τόσο ά-
προσδόκητος, ο φόβος μου τόσο μεγάλος,
μήπως με ξαναστείλουν στην "Αλεξανδρεία,
πού παρηγορήθηκα σχετικά εύκολα.

Εισύλλιο στην "Ελβετία

Ο θεός μου, ο Τάσος, πήρε λοιπόν τό
αεροπλάνο μαζί μ' εγώ να με παραδώσει
με τά ίδια του τά χέρια. Τό άφεντικό μου,
πού θα είχα στο μέλλον μου φάνηκε συμ-
παθητικό.

—Τόν άφηνω κάτω από την επίδλεψή
σου, τού είπε ο θεός μου. Νά τού φέρνεις
ακριβώς σά να ήταν παιδί σου.

—Συμφωνώ, απάντησε ο άλλος, με κα-
λωσύνη.

Ο θεός μου κάθισε κι' έσκαξε μαζί μας,
έκανε τό γύρο τού φωτογραφικού στούντιο
και είδε και πρόσεξε, όπως κι' εγώ, πως ή
γροφματεύς ήταν χαριτωμένη. "Εκανε τότε
ένα μορφοσμό πού σημαίνε πολλά και σκέ-
φτηκε άμέσως πως τίποτα τό εύχάριστο
δεν άνάγγελλε αυτή ή γροφματεύς.

Πραγματικά, τη στιγμή πού μ' αποχαι-
ρετούσε, με πήρε ιδιαίτερως και έπειτα από
αυτήνρες αμοτάσεις πού φυσικά τις περί-
μενα πρόσθεσε:

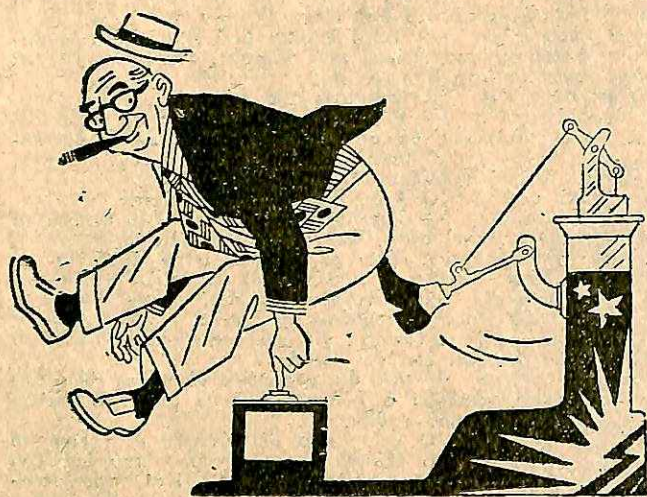
—Πρό πάντων να μην έχης περιπέτειες
με γυναίκες στο σπιτί πού εργάζεσαι. Αυ-
τό τό περισσότερο από κάθε τι μπορεί να προ-
καλέσει δράματα.

"Αρχισα να πλένω τις πλάκες και να
προετοιμάζω τά μπάνια, σύμφωνα με σφ-
φές υποδείξεις. Αυτό, όμολογώ, δεν μ' εύ-
χαριστούσε καθόλου. "Ημουναι κιόλας πολυ-
σμένος απ' τό μικρόδιο τού Παρισίου και
περιμένα με νεανική άνυπομονησι να ξα-
ναγυρίσω και πάλι εκεί.

Η δεσποινίς "Ιωάννα, ή γροφματεύς,
κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για να με πε-
ριποιηται. Κάθε στιγμή ήθελε να μου φαί-
νεται εύχάριστη. "Όταν την πρόσεξα καλύ-
τερα, παρατήρησα πως ήταν βέβαια πολύ
όμορφη, αλλά πως τό προσώπο της ήταν
κιόλας κάπως ζωσμένο. Δίχως άλλο ήταν
δέκα χρόνια πιο μεγάλη από μένα.

Δέ βλέπωσαστε παρά στο στούντιο κι'
έτσι δεν υπήρχε κίνδυνος να προχωρήσουμε
πολύ. Ξαφνικά ο φωτογράφος άναγκάστηκε
να φύγη για τό Παρίσι και είπε με τό πιο
άσφο ύφος τού κόσμου στη γραμμάτσα
του:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια

Τα μέλη της λέσχης πιέζουν ένα κουμπί και δέχονται μία κλωτσιά...

«Λεσχομανία»

Μία άρρώστια των πολιτισμένων

Υπάρχει μία κατηγορία ανθρώπων, που πάσχουν από μία περίεργη και κωμική άρρώστια, τη «λεσχομανία», και διασκεδάζουν σχηματίζοντας τις πιο άπειρες και παράξενες λέσχες που μπορεί να φαντασθεί κανείς.

Ένα από τα πιο πρόσφατα και πρωτότυπα δείγματα της «λεσχομανίας», είναι η λέσχη που ίδρυσε πρό καιρού στην Αγγλία η μητέρα ενός δολοφονημένου παιδιού. Μέλη στη σκυθρωπή αυτή λέσχη, μπορούν να έγγραφουν μόνο οι γονείς παιδιών, που δολοφονήθηκαν χωρίς να ανακαλυφθούν και να συλληφθούν οι δολοφόνοι.

Αλλά η πιο παράξενη και συγχρόνως η πιο κωμική λέσχη του κόσμου, βρίσκεται στην Αμερική. Η λέσχη αυτή, που λέγεται «Λέσχη της Κλωτσιάς», είναι προωρισμένη για την εξυπηρέτηση εκείνων που τους άρσκει να... κλωτσούν τον εαυτό τους! Στο σαλόνι της είναι εγκατεστημένη μία συσκευή προς χάριν των μελών της που, πιέζοντας ένα κουμπί, δέχονται από ένα ξύλινο πόδι μία γερή κλωτσιά στα μαλακά!

Εξ ίσου πρωτότυπη είναι και η «Λέσχη του Κλεμόνου Χρόνου». Δικαίωμα έγγραφης έχουν όλοι εκείνοι που διέψευσαν, τουλάχιστον για τρεις μήνες, την πρόβλεψη των γιγατών, ότι θα πεθάνουν σε ωρισμένο χρονικό διάστημα. Πρόκειται δηλαδή για ανθρώπους που υποφέρουν από επικίνδυνες χρόνιες αρρώστιες και που ζουν ακόμα εις πείσμα των γιγατών τους. Το περίεργο είναι, ότι από το 1936, που ιδρύθηκε η λέσχη, ως σήμερα, ελάχιστα από τα ετοιμοθάνατα μέλη της έχουν πεθάνει.

Το υπερβολικό ύψος του σώματος, είναι ένα ένοχλητικό μειονέκτημα, ιδιαίτερα για τους ανθρώπους που εί-

ναι νέοι και λατρεύουν το χορό. Είναι, πράγματι, πολύ κωμικό το θέαμα ενός νεαρού γίγαντα, που χορεύει μ' ένα μάλλον κοντό κορίτσι ή μία γυναίκα που ξεπερνά τον καβαλλιέρο της κατά δύο σπιθαμές. Το πρόβλημα αυτό ανάγκασε τους υψηλούς και τις υψηλές της Νέας Υόρκης, να σχηματίσουν τη χορευτική «Λέσχη των Γιγάντων». Το κατώτατο ύψος των μελών της, είναι 1.95 για τους άντρες και 1.85 για τις γυναίκες.

Αν ο Ουίνστον Τσώρτσιλ είε τον καιρό να ασχοληθεί με λέσχες, σίγουρα θα γινόταν πρόεδρος της «Λέσχης του Πούρου», που ο κανονισμός της απαγορεύει στα μέλη της, επί ποινή διαγραφής, να καπνίζουν, ότιδήποτε άλλο εκτός από πούρα.

Η Αμερική, όμως, είναι η παράδεισος των παράξενων λέσχων. Βρίσκει εκεί κανείς λέσχες ασπρομάλλων, λέσχες κοκκινομάλλων, λέσχες ανθρώπων που έχουν χάσει δύο ή τρία ή περισσότερα δαχτυλάκια, λέσχες που τα μέλη τους έχουν εξη δαχτυλάκια σε κάθε χέρι.

Υπάρχουν εκεί λέσχες άπατημένων συζύγων, και λέσχες τών...φοροφυγάνων! Αλλά, κι αν ακόμα δεν βρούμε κανείς τη λέσχη που επιθυμεί, αρκεί να δημιουργήσει μία μικρή άγγελια στις εφημερίδες για να βρή άμεσως ομοϊδέες, όσο αλλόκοτη και παλαβή κι' αν είναι η λέσχη του.

Στην Καλιφόρνια, π. χ., βρίσκονται τα κεντρικά γραφεία της «Διεθνούς Λέσχης του Μπουκαλιού». Μέλη της δεν είναι μόνο οι μπεκρήδες, αλλά κι' εκείνοι που έχουν τη μανία να χρησιμοποιούν άδεια μπουκάλια για να στέλνουν τα ταχυδρομεία τους! Ίδρυθηκε το 1933 από έναν Αυστραλό ταξιδιώτη, που έγραψε μηνύματα σε διάφο-

ρες γλώσσες, τα έβαλε μέσα σε σφραγισμένα μπουκάλια και έρριξε τα μπουκάλια στη θάλασσα, ταξιδεύοντας από την Αγγλία στην Αυστραλία.

Με το πέρασμα του καιρού, τα μπουκάλια έφτασαν σε διάφορες άκρογιαλίες και πολλοί από εκείνους που τα βρήκαν, έγραψαν στον Αυστραλό, δηλώνοντας ότι δέχονται να γίνουν μέλη της λέσχης του.

Πολύ πρωτότυπη είναι και η «Λέσχη του Παράξενου Βιβλίου». Όσα μέλη της λέσχης αυτής έχουν μονό αριθμό μητρώου, είναι υποχρεωμένα να συγγράψουν από ένα βιβλίο, σταματώντας στην αρχή του τελευταίου κεφαλαίου. Έπειτα, τα μέλη που έχουν ζυγό αριθμό, διαβάζουν ο καθένας από ένα τέτοιο βιβλίο και το συμπληρώνουν συγγράφοντας το τελευταίο κεφάλαιο.

Έχετε γεννηθεί μέσα σε βαγόνι τράινου; Αν ναι, υπάρχει στην Αγγλία μία λέσχη που με προθυμία θα σας δεχτεί ως μέλος. Είναι η «Λέσχη των Τρανογεννητών», τα μέλη της οποίας ξεπερνούν τα 200.

Υπάρχει επίσης η «Λέσχη των Άσχημωνθρώπων». Αν αηδιάσετε στη θέα του προσώπου σας ή απλώς ξέρετε, ότι οι άλλοι άνθρωποι μπορούν να χάσουν το κέφι τους στο αντίκρουσμα τών όχθων και τόσο άγγελικών χαρακτηριστικών σας, αποταχίστε στη λέσχη αυτή. Θα βρήτε ίσως κάποια παρηγορία, αντικρύζοντας πρόσωπα πιο άσχημα από το δικό σας.

Όσο παράξενες κι' αν είναι οι επιθυμίες σας, τα γούστα σας ή τα ελαττώματά σας, μπορείτε να έλθετε σχεδόν βέβαιοι, ότι κάπου εδώ στον κόσμο μας υπάρχει μία λέσχη — ή λέσχη της άρεσκείας σας — που περιμένει την αίτησή σας για να σας έγγραψι ως μέλος...

Ο ανώνυμος αιμοδότης

Για μερικούς η έκδηλωση της εγγονομοσύνης γίνεται με έντελως άστοιχη ύποθεση. Η Αμερικανίδα συγγραφέας Μάργκρετ Πηρσον, αναφέρει τα εξής:

«Ο γιος μου, που σπούδαζε Ιατρική στο πανεπιστήμιο Μάκ Τζι, μου μίλησε κάποτε για έναν άρρωστο, που έφεραν σ' ένα Νοσοκομείο του Μοντρέαλ, και που η ζωή του σώθηκε με μετάγγιση αίματος.

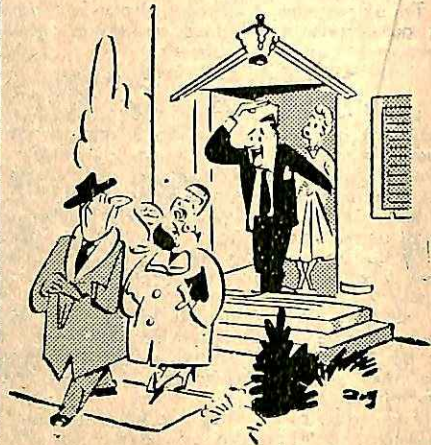
Όταν λοιπόν έγινε καλά, ρώτησε:

— Υπάρχει τρόπος ν' ανακαλύψω τ' όνομα του αιμοδότη μου, για να τον ευχαριστήσω;

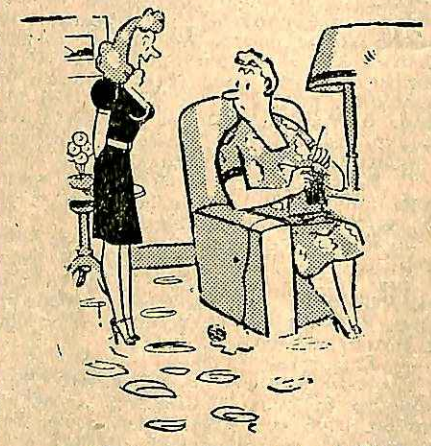
Του είπαν τότε ότι δεν κρατούν ονόματα αιμοδοτών. Σε μερικές έβδομηδες όμως παρουσιάστηκε πάλι στο νοσοκομείο και παρέδωσε μία λίτρα από το αίμα του. Από τότε έρχόταν κάθε τόσο και παρέδιδε την ίδια ποσότητα. Κι' όταν ένας από τους γιατρούς σχολίασε το λαμπρό παράδειγμα της ανώνυμης προσφοράς του, εκείνος απάντησε:

— Αυτό που κάνω τώρα, έχω το έκανε κάποιος για μένα. Και δεν βρίσκω άλλον τρόπο να τον ευχαριστήσω!...

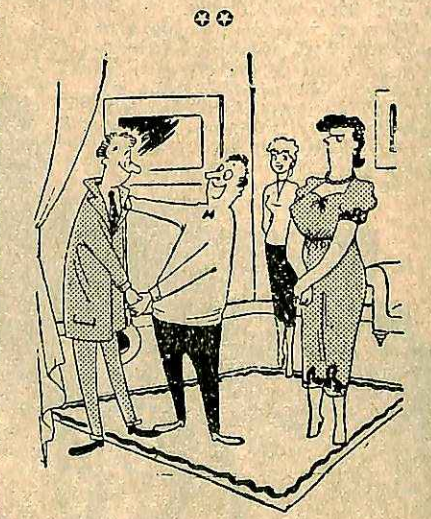
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Καλή νύχτα σας... και να ξαναρθήτε, όταν θέχετε λιγότερο καιρό στη διάθεσή σας!...

— Νομίζω, μαμά, πως ο Χάρης έρχισε να ανέπτεται σοβαρά. Χθες βράδυ, με ρώτησε αν εσύ κι' ο μπαμπάς μπορείτε να μās συντηρήσετε...

— Μηχανικός στην Αυστραλία; Και βέβαια παιδί μου, μπορείς να παγνυεύεις την κόρη μου! Συχνά μάλιστα θάρχεται και η γυναίκα μου να μένη για λίγο μαζί σας!

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ και η ιστορία του

Όταν η γυναίκα ήταν σκλάβος

Από τα πανάρχαια χρόνια μαζί με το γάμο εμφανίστηκε στον κόσμο και το διαζύγιο. Ίουδαίοι, Πέρσαι, Ένδοι, Κινέζοι, Έλληνες, Ρωμαίοι κατέφευγαν στο διαζύγιο όταν ήθελαν να δώσουν τη γυναίκα τους και να πάρουν άλλη.

Ήταν η εποχή που η γυναίκα δεν λογαριάζονταν καθόλου και ήταν μία αξιολύπητη σκλάβος. Κατόπιν αυτού καταλαβαίνετε βέβαια εύκολα ότι το δικαίωμα του διαζυγίου το είχαν μόνο οι άντρες.

Στους αρχαίους Ίουδαίους οι διατυπώσεις του διαζυγίου ήταν απλούστατες. Ο γάμος τότε δεν είχε ύρησκευτικό χαρακτήρα. Ο σύζυγος έδινε στη γυναίκα του την «επιστολή του διαζυγίου», την «άπολύσή της», όπως θα λέγαμε σήμερα, και την έδινε.

Ο Ραβίνος Χίλελ γράφει σχετικά:

«Ο άντρας έχει το δικαίωμα να δώσει τη γυναίκα του, ακόμη και γιατί άφησε να παραβιάσει ο ζωμός του!»

«Αλλά κι' άλλος σοφός Ραβίνος, ο Άκίβας, που είχε όδοντα χιλιάδες μαθητές, διδασκεί:

«Ένας άντρας μπορεί να δώσει τη γυναίκα του είτε γιατί μαράθηκεν τα κάλλη της και βρήκε άλλη πιο όμορφη ή και χωρίς κανένα λόγο!»

Όταν όμως ένας Ίουδαίος έδινε τη γυναίκα του με τη δικαιολογία ότι «δεν ευρέθη άγνη» και αποδεικνύονταν ψευδόμενος, καταδικαζόταν να μαστιγωθεί, να πληρώσει εκατό άργύρια στον πεθερό του και να πάρει τη γυναίκα του πίσω στον οίκο του.

Στην περίπτωση που η κατηγορία αυτή του συζύγου αποδείκνυταν αληθινή, η σύζυγος καταδικαζόταν σε θάνατο και τη σκότωναν με λιθοβολισμό, μπρος στην πόρτα του πατρικού της σπιτιού!

Την ίδια ελευθερία σχετικά με το διαζύγιο είχαν και οι Πέρσες. Πρώτος μάλιστα έδωκε τό... καλό παράδειγμα ο βασιλεύς Άσούρης.

Ο ήγεμόνας αυτός είχε τιμήσει μία μέρα με την παρουσία του ένα δημόσιο γεύμα και είχε έρθει στο κέφι. Έστειλε τότε έναν ευνούχο και προσκάλεσε στο γεύμα τη σύζυγό του, βασίλισσα Βαστί, για να θαυμάσει ο λαός την ομορφιά της.

Η σεμνή βασίλισσα έγινε έξω φρενών κι' άρνθηκε.

Θύμωσε τότε κι' ο βασιλιάς και την έδωσε. Συγχρόνως έστειλε σ' όλη τη χώρα του μία προκήρυξη, με την οποία έδινε στους υπηκόους τους τς απόλυτο δικαίωμα να δώσουν τις γυναίκες τους, όταν τους κάπνιζε, χωρίς να δίνουν λόγο σε κανένα.

Στις Ίνδies, σύμφωνα με τους νόμους του Μανού, η γυναίκα, κόρη, μητέρα, έθεωρείτο ως πλάσμα ανάητο, χωρίς ψεύτρα κι' ανίκανη να έιο προσοχή και τών ίδιων τών έαυτο κυβερνήση και τις δουλείες του σπιτιού και για να κάνει παιδιά τις θεωρούσαν ικανές.

Κατόπιν του διαζυγίου το είχε ο άντρας. Κι' έδινε τη γυναίκα του δώρας. Κι' έδινε ή άπιστη ή έπασχε ταν ήταν στείρα ή άπιστη ή έπασχε από άριστο νόσημα.

Οι λόγοι του διαζυγίου στην Κίνα σύμφωνα με το σινικό κώδικα, να σύμφωνα με τς στείρης, κακή συμπεριφορά στα πεθερικά, κλισία στο κουτσουμπολιό και στην κλεψιά, ζή-

λεια, οποιαδήποτε αγιάτρευτη άρρώστια.

Όταν όμως ο άντρας έδινε τη γυναίκα του χωρίς καμμία δικαιολογία, καταδικαζόταν στην ποινή όγδόντα μαστιγώσεων. Έπίσης ένας σύζυγος ύφιστάτο την ίδια ποινή, αν τόν άπατούσε ή γυναίκα του και δεν την έδινε.

Εξ άλλου, όταν μία γυναίκα έφευγε χωρίς λόγο απ' το σπίτι του συζύγου της, καταδικαζόταν στην ποινή έκατό μαστιγώσεων κι' ο σύζυγος της είχε το δικαίωμα να την πωλήσει.

Τέλος, η Κινέζα που ξεπρότιζε και παντρεύονταν κρυφά με άλλον καταδικαζόταν στον διά στραγγαλισμού θάνατο!

Οι ποιές αυτές άφορούσαν τις πρώτες σύζυγους τών Κινέζων. Γιατί είχαν κι' άλλες, χαρές σχεδόν. Γι' αυτές οι νόμοι δεν ήταν τόσο άυστηροι.

Στην αρχαία Ελλάδα οι νόμοι σχετικά με το διαζύγιο ήταν πιο ήμεροι, πιο ανθρώπινοι. Στην Αθήνα μπορούσε να ζητήσει διαζύγιο και η γυναίκα. Περισσότερα όμως δικαιώματα είχε ο άντρας. Αλλά σε περίπτωση χωρισμού επέστρεφε την προίκα και έδινε διατροφή στην πρώην σύζυγό του.

Στην αρχαία Σπάρτη ο σύζυγος είχε το δικαίωμα να δώσει τη γυναίκα του αν ήταν στείρα και δεν γεννούσε στρατιώτες για την πατρίδα.

Στη Ρώμη στους αρχαίους χρόνους που τα ήθη ήταν αυστηρά, σπάνια χωρίζαν τα άντρώγυνα. Κατά τα τέλη όμως της Δημοκρατίας και επί της Αυτοκρατορίας άρχισαν να χωρίζουν και οι Ρωμαίοι για ψύλλου πύλημα!

Ο Κάισαρ, ο Οκτάβιος, ο Άντωνιος παντρεύτηκαν τέσσερες και πέπε φορές ο καθένας!

Ο Παύλος Αιμίλιος έδωσε τη γυναίκα του Παπυρία, χωρίς κανένα λόγο.

Μα γιατί έδωδες τη σύζυγό σου; τόν ρώτησε κάποιος.

Μα τόν Ήρακλη, απάντησε, έκανα ό,τι κάνει κάθε άνθρωπος όταν τόν στενεύη το παπούτσι του. Τό πετάει!...

Οι Ρωμαίοι, τέλος, έδιναν επί τών Αυτοκρατόρων τις γυναίκες τους κατά το σκληρότερο τρόπο. Έστειναν στο γυναικωνίτη το δούλο τους κι' έλεγε στη σύζυγό τους:

Φύγε!...

Κι' η δυστυχισμένη σύζυγος έφευγε, χωρίς την παραμικρή αντίρρηση.

Ο Ρωμαίος Παύλιος, θέλοντας να δώσει τη γυναίκα του, έστειλε έναν από τους δούλους του και της είπε:

Γυναίκα, διαρκώς σκουπίζεις τη μύτη σου. Φύγε άμέσως, γιατί ο κύριός μου θέλει να βρή μία μύτη λιγώτερο γρήγη για ν' αντικαταστήσει τη δική σου!...

Ευτυχώς τα πράγματα σήμερα άλλαξαν ριζικά και οι γυναίκες πήραν στο σπίτι στην κοινωνία, στην πολιτεία τη θέση που τους άξιζε.

Και το διαζύγιο σήμερα δεν είναι εύκολο, όπως άλλοτε. Πρέπει κανείς να έχη πολύ σοβαρούς λόγους και να τους αποδείξει με κάθε νόμιμο τρόπο, για να επιτύχη να διαλύσει το γάμο του.

Συντομεύει τη ζωή

Οι άσφαλιστικές έταιρίες τεσσάρων Πολιτειών στην Αμερική αποφάσισαν να μην κάνουν πια άσφαλείς ζωές σε πρόσωπα που βάφουν τα μαλλιά τους γιατί, όπως τονίζεται σε μία σχετική ανακοίνωση, «οι στατιστικές παρατηρήσεις αποδεικνύουν ότι οι άνθρωποι που βάφουν τα μαλλιά τους πεθαίνουν πολύ γρήγορα».

ΜΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΜΕ 4000 ΟΡΓΑΝΑ
Στο τεράστιο «Κόλλ της Βεσφορίας» της γερμανικής πόλεως Νόρτμουντ, επ' ευκαιρία της ετήσιας εορτής της Νεολαίας της Δυτικής Γερμανίας έπαιξε μία μπάντα με 4.000 μουσικά όργανα. Σητη πάντα υπήρχε μία μόνο γυναίκα η καλογέρη Φελίτσα Μύλλερ, ηλικίας 18 χρόνων, η οποία διακρίνεται στη φωτογραφία μας.

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ
Το παιδικό αυτό αυτοκίνητοκι αμερικανικής κατασκευής, κινείται με τρεις μπαταρίες τών 6 βολτ. Όταν οι μπαταρίες είναι καινούργιες, μπορεί ν' αναπτύξει ταχύτητα ως 18 χιλιόμετρα την ώρα.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
Ο Πορφόριο Ρουμπιρόλα, προέδρος της Δημοκρατίας του Άγιου Δομινγκού, στο Παρίσι, αποφάσισε να ανέλθει μερικές παραθέλλες, που έναυκαίονταν στα νερά της πατρίδας του πριν από 300 χρόνια. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνεται και η παραθέλλα «Νόστρα Σεβίρα» ντέλλα Κονσепσιόν», που μετέφερε 75 τόνους χρυσού. Για την ανέλυσή του θησαυρού αυτό ο Ρουμπιρόλα θα χρησιμοποιήσει το εικονιζόμενο μηχανήμα καταδύσεως του Γερμανού δούτο Πέτερ Λύτνιεν, που κινείται κάτω από το νερό, με πεπιεσμένο αέρα και εινε εφωδιασμένο με τρυπάνια και άλλα εργαλεία, που κινούνται από το έσωτερικό του.

Η μεγαλοφυΐα

Ποιά είναι η ηλικία κατά την οποία εκδηλώνεται η μεγαλοφυΐα;

Ένας Αμερικανός επιστήμων, ο καθηγητής της ψυχολογίας Χάρβεϋ Λέχμαν, αφιέρωσε στη μελέτη αυτού του προβλήματος πολλά χρόνια της ζωής του και κατέληξε σε μερικά αξιοσημείωτα συμπεράσματα.

Κατά γενικό κανόνα, παρατηρεί, η μέση ηλικία κατά την οποία εκδηλώνεται η μεγαλοφυΐα είναι τα 33 χρόνια.

Η εκδήλωση της μεγαλοφυΐας ποικίλλει, όμως, ανάλογα με το είδος των ασχολιών ενός ανθρώπου. Ο καθηγητής Λέχμαν φωνάζει, ότι υπάρχει μια «χρυσή περίοδος» πέντε ετών για την καθεμία από τις ανθρώπινες ασχολίες.

Ας δούμε τώρα λεπτομερέστερα τις παρατηρήσεις του Αμερικανού επιστήμονος, σχετικά με την εκδήλωση της μεγαλοφυΐας κατά επαγγέλματα:

Ποιητές

Εξαιρετικά πρώιμοι υπήρξαν οι Ιταλοί Λεοπάρντι, Φώσκολος και ντ' Άνουντινο, οι Γερμανοί Χαϊντενρίν και Νοβάλις, οι Άγγλοι Βύρων, Σέλλεϋ και Κίτς, ο Ούγγρος Πατόφι, οι Ρώσοι Πούσκιν και Λέρμοντοφ, οι Γάλλοι Βερλαίν, Ρεμπώ και Μπωντλαίρ, ο Αμερικανός Έντγκαρ Πόε, και άλλοι.

Ός τόσο, ο Δάντης, σύμφωνα με την γνώμη των έγκυρων κριτικών, άρχισε να γράφει τη «Θεία Κωμωδία» στα 42 χρόνια του. Ο Πετράρχης άποτελείωσε τα «τραγούδια» του στα 66 χρόνια. Ο Τάσος έδωσε την όριστική της μορφή στην «Απελευθερωθείσα Ιερουσαλήμ» στα 31 και στην ίδια περίπου ηλικία ο Αρίστος άρχισε τον «Μαινόμενο Ορλάνδο» του, στον όποιον εργαζόταν ως το τέλος της ζωής του. Ο Τάσσιν δημοσιεύει την «Κλατεΐσα Υδρία» στα 57, ο Πορτογάλος Καμόενς τελειώνει τις «Λονσιάδες» του στα 50 και ο Άγγλος Μίλτον τον «Απολεσθέντα Παράδεισο» στα 54 χρόνια.

Δραματουργοί

Ο πιο πρώιμος από όλους είναι ο Ισπανός Λόπε ντε Βέγκα, που έγραψε την πρώτη κωμωδία στα 13 χρόνια του. (Τα αριστουργήματά του, ωστόσο, που είναι «Το άστρο της Σεβίλλης» και η «Δωροθέα», γράφτηκαν το πρώτο σε ηλικία 56 και το δεύτερο σε ηλικία 70 χρόνων). Το ίδιο πρώιμος ήταν και ο Καλντερόν ντε λα Μπάγκα, που έγραψε τα καλύτερα έργα του γύρω στα 30. Ο Μεταστάσιος έγραψε τον «Αττίλιο Ρήγουλο» στα 48, ο Μολιέρος τον «Λυπάνθρωπο», τον «Ταρτούφο» και το «Φιλόγυρο» μεταξύ των 44 και των 46, ο Ρακίνας την «Αθαλία» στα 52. Στα 28 ο Αλέξανδρος Δουμάς υιός έδωσε το δημοφιλέστερο από τα έργα του, την «Κυρία με τις Καμελιές», ο Σαρντού στα 51 τη «Φαίδωρα» και στα 56 την «Τόσκα». Ο Ίψεν στα 53 τους

Οι πρώιμοι και οι καθυστερημένοι

λο ασχολήθηκε με το θέατρο μετά τα 50 και έδωσε στα 54 το περίφημο έργο του «Εξη πρόσωπα ζητούν συγγραφέα». Ο Γκαίτε άρχισε τον «Φάουστ» στα 31 και τον τελειώσε λίγες μέρες προτού πεθάνη, δηλαδή στα 82. Ο Σύλλερ έγραψε τα καλύτερα δράματά του μεταξύ των 40 και των 45 ετών.

Μυθιστοριογράφοι

Κατά τον Λέχμαν, η χρυσή περίοδος για τους μυθιστοριογράφους είναι μεταξύ των 40 και των 45 χρόνων. Πραγματικά, σ' αυτή την ηλικία έδωκαν τα καλύτερα έργα τους ο Τζιόβάνι Βέρντα, ο Άντολ Φράνς, ο Μωπασάν, ο Ζολά, ο Σιένκεβιτς, ο Ντογκ, ο Τολστόι, ο Τουργκένιεφ κτλ. Ο Μαντζόνι, όμως, άρχισε το μεγάλο μυθιστόρημά του στα 36 και το άποτελείωσε στα 57. Ο Βίκτωρ Ουγκώ δημοσίευσε τους «Αθλίους» στα 60, ο Σταντάλ τελειώσε το «Μοναστήρι της Πάρμας» στα 47 και το «Κόκκινο και Μαύρο» στα 56. Ο Τογκαζόρο ήταν 54 χρόνων όταν δημοσίευσε τον «Μικρό αρχαίο κόσμο», ο Ντοστογιέφσκι, μ' όλο που άρχισε να γράφει από πολύ νέος, δημοσίευσε το «Έγκλημα και τιμωρία» στα 45 και τους «Αδελφούς Καραμαζώφ» στα 59. Ο Θερβάντες έδωσε την όριστική μορφή του στον «Δόν Κιχώτη», που είναι το αριστούργημά του, στα 57 χρόνια του. Εξαιρετικά πρώιμοι ήταν, αντίθετα, ο Ντίκενς, που έγραψε το «Πικουί» μεταξύ των 23 και 26, ο Ντουντέ, ο Δουμάς πατήρ, ο Γκόγκολ και Γκόρκι.

Συγγραφείς

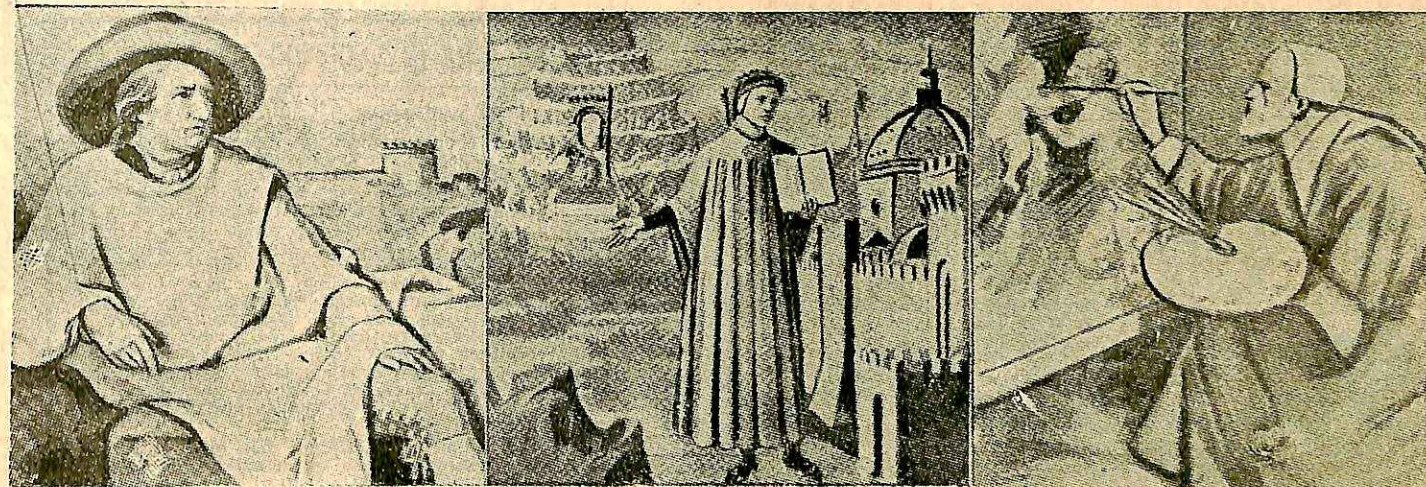
Οι περισσότεροι ζωγράφοι εξακολούθησαν να εργάζονται ως τα τελευταία της ζωής των. Ωστόσο, η ευνοϊκότερη περίοδος των φαίνεται ότι είναι μεταξύ των 32 και 36 χρόνων. Στην ηλικία αυτή έδωκαν τα καλύτερα έργα τους ο Ραφαήλ, ο Κορρέτζιο, ο Βερονέζι κ. τ. λ. Άλλοι εξαιρετικοί είναι πολλές φορές οι τελευταίοι Βίντι ζωγράφοι σε το «Μυστικό Δείπνο» στα 45 και την «Τζοκόντα» στα 53. Ο Μιχαήλ Άγγελος την «Παγκόσμια Κρίση» στα 66 και εξακολούθησε να εργάζεται ως τα τελευταία της ζωής του, δηλαδή ως τα 90. Ο Τισιανός εξακολούθησε να εργάζεται και πέρα από τα 90. Ο Μονέ, που είχε τυφλωθεί από καταρράκτη, υπέστη έγχληρη στα 82 και, αφού ανέκτησε το φως του, εξακολούθησε να εργάζεται. Ο Ρενουάρ, μ' όλο που υπέφερε από ρευματισμούς, ζωγράφιζε αριστουργήματα στα 70, χρησιμοποιώντας ειδικούς τροχαλίες για να ανασκηκνή τα χέρια του. Ο Ντεγκά, αφού έχασε το φως του στα 80, άρχισε να φτιάχνει με τα χέρια του αριστουργηματικά αγάλματα από κερί, τα οποία τα πουλούσε πολύ ακριβά.

Ο Γαλιλαίος σε ηλικία 45 χρόνων έφτιαξε το πρώτο τηλεσκόπιο.

Ο Ναπολέων ήταν νεώτατος όταν έγινε στρατηγός.

Ο Σαίπηρ στην ακμή της ηλικίας του έγραψε τις περισσότερες τραγωδίες του.

Ο Γκαίτε τελειώσε τον «Φάουστ» στα 82 χρόνια του.

Ο Δάντης άρχισε να γράφει τη «Θεία Κωμωδία» σε ηλικία 42 χρόνων.

Ο Τισιανός εξακολούθησε να εργάζεται και πέρα από τα 90.

Μουσικοί

Ο Μότσαρτ, ο Σούμπερτ, ο Μέντελσον, ο Μπετόβεν, ο Λίστ, ο Σούμαν υπήρξαν εξαιρετικά πρώιμοι. Ο Σοπέν ήταν κιάλας διάσημος λίγο μετά τα 21. Ο Περγκολέζι έδωσε το αριστούργημά του στα 21 και ο Ροσσίνι συνέθεσε τον «Κυρία της Σεβίλλης» στα 24. Ο Μπελίνι έδωσε την «Υπνοβάτιδα» και τη «Νόρμα» στα 30. Άλλο από τ' άλλο μέρος ο Χαίντελ συνέθεσε το «Μεσσία» στα 56, ο Χάιντν τη «Δημιουργία» στα 56, ο Βάγκνερ τον «Τριστάνο» στα 50, την «Τετραλογία» μεταξύ των 57 και των 63 και τον «Πάριφαλ» στα 69, ο Βέρντι την «Αΐδα» στα 54, τον «Οθέλλο» στα 57 και τον «Φαλτσάφ» στα 80.

Φιλόσοφοι

Ο Κάντιος άποτελείωσε την «Κριτική του Καθαρού Λόγου» στα 57 και ο Μοντεσκιέ το «Πνεύμα των Νόμων» στα 59. Αντίθετα ο Όλλανδός Σπινόζα, οι Άγγλοι Χουμ και Μπερκλέϋ και οι Γερμανοί Σέλλινγκ και Σοπενάουερ έπεσεργάσθηκαν τα φιλοσοφικά των συστήματα σε νεαρώτατη ηλικία.

Ιστορικοί

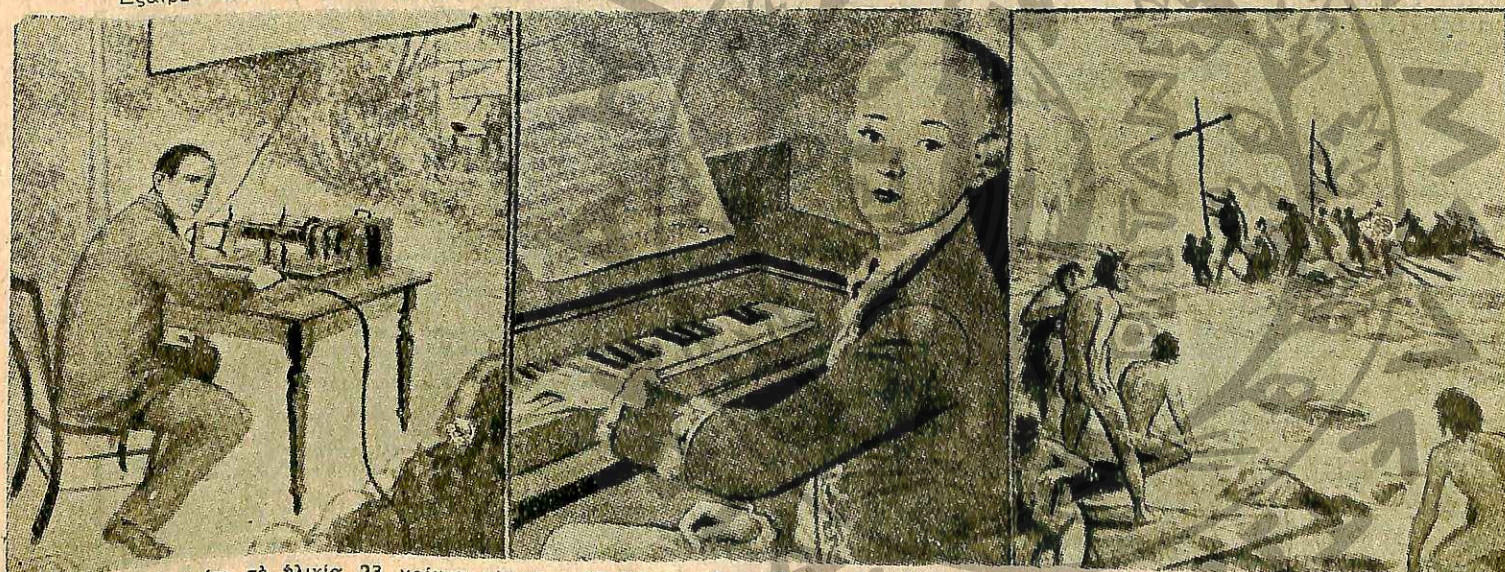
Η πιο γόνιμη ηλικία για τους ιστορικούς είναι μετά τα 50. Ο Μακιαβέλι έγραψε τις «Φλωρεντιανές ιστορίες» μεταξύ των 51 και 56, ο Μαυρατόρι τα «Χρονικά της Ιταλίας» μετά τα 60 και ο Μακώλεϋ την «Ιστορία της Άγγλιας» μεταξύ των 48 και 61.

Επιστήμονες

Ο Νεύτων ανέκαλυψε τους νόμους της παγκοσμίου έλξης στα 24, ο Φραγκλίνος κατεσκεύασε το αλεξίπτωτο στα 41 και ο Βόλτ την ομώνυμη στήλη στα 44. Έξ άλλου, ο Μόρς έφευσε τον τηλεγράφο στα 45 και ο Κιουρι ανέκαλυψε το ράδιο στα 39. Ο Μαρκόνι νεώτατος, σε ηλικία 23 ετών, επέτυχε την πρώτη ραδιοηλεκτρική επικοινωνία. Ο Λαβουαζιέ έθεσε στα 40 τα θεμελιώδη της σύγχρονης χημείας. Ο Μπέρνινγκ ανέκαλυψε στα 46 τον αντιπυρηνικό και Παστέρ στα 63 τον αντιλυστικό όρρο. Ο Γαλιλαίος σε ηλικία 45 χρόνων έφτιαξε στη Βενετία το πρώτο τηλεσκόπιο.

Στρατηγοί

Εξαιρετικά πρώιμοι στη δράση των υπήρξαν ο Αλέξανδρος ο

Ο Μαρκόνι σε ηλικία 23 χρόνων πέτυχε την πρώτη ραδιοηλεκτρική επικοινωνία.

Ο Μότσαρτ ήταν εξαιρετικά πρώιμος κι έθεωρείτο ως «παιδί-θαύμα».

Ο Κολόμβος σε ηλικία 41 χρόνων ανακάλυψε την Κούβα και την Αϊτή.

57.

Παιδί της εποχής!

Ο Θεός, που είναι καπετάνιος, κουδεντιά-
ζει με το μικρό ανηψιό του :
— Ωστε, Τοτό, όταν θα μεγαλώσης θέλεις
και συ να γίνης ναυτικός σαν και μένα ;
— Ναι, βέε.
— Και ξέρεις τι χρειάζεται ναχή ένας
ναυτικός ;
— Και βέβαια ξέρω. Πρέπει ναχή από μια
γυναίκα σε κάθε λιμάνι !

Δύο έθελοντα κουδεντιάζουν στο μέτωπο :
— Για ποιο λόγο ήρθες έθελοντής ;
— Να σου πώ. Ήμουν ανυπαντρός και ζη-
τούσα λίγη φασαρία. Κι' έσύ ;
— Έγω είμαι παντρεμένος και ζητούσα λίγη
ήσυχιά !

Ένας έπαρχιώτης νέος, που βρισκόταν
στην Αθήνα, επρόκειτο να δικάσθῃ για κά-
ποια αξιόποινη πράξη. Οι γονείς του περιμέ-
ναν με αγωνία να μάθουν το αποτέλεσμα της
δικής. Και μια μέρα παίρνουν το εξής τηλε-
γράφημα :
« Αγαπητοί μου γονείς, θρίαμβος. Απλη-
λάγην λόγων... βλακείας ! »

Σ' ένα μεσιτικό γραφείο, παρουσιάζεται
μια κυρία :
— Θέλω μια υπηρέτρια, λέει. Να είναι έρ-
γατική, τίμια και καθαρή.
— Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά δεν θέ-
λετε μία. Θέλετε... τρεις υπηρέτριες !

Εκείνη : Είχα γράμμα από τη θεία
μου. Μου γράφει ένα σοδαρό νέο.
Εκείνος : Τι ;
Εκείνη : Έκανε τη διαθήκη της.
Εκείνος : Κι' έμένα που μ' έλεγε
« τρελλό » με θυμήθηκε ;
Εκείνη : Και βέβαια σε θυμήθηκε. Α-
φ'ησε ένα ποσόν στο τρελλοκομείο !

Στην πλάξ :
— Είπε πέντε λεπτά που η γυναίκα σου έ-
πεσε στη θάλασσα για βουτιά και δεν βγήκε
ακόμα.
— Μην ανησυχείς. Θά βρήκε καμιά γνώστη
της στο βυθό και θαπίσει κουδέντα !

— Η μητέρα μου έχει δύο γιουούς, λέει έ-
νας κουτούτσικος νεαρός. Τόν ένα, εξυπνότερο
απ' τόν άλλο.
Κι' εκείνος που τόν ακούει, παρατηρεί :
— Σίγουρα έσεις θα είσαστε ο άλλος !

Ο καθηγητής της φιλολογίας κ. Κιμωλίας
συλλαμβάνει την κόρη του να γράφει έρωτι-
κή επιστολή. Την παίρνει από τα χέρια της,
τη διαβάει και λέει εξάλλος :
— Τι αίσχος είνε αυτό. Αίλικα ! Δεν ντρέ-
πεσαι ; Το « άγαπημένε μου Σταύρο », τό άλ-
φα με δασεία, τό « πη » με γιώτα, και τό
« Σταύρο » με δέξια ; Ντροπή σου, αγράμ-
ματη !

Σ' ένα πάρτυ, τό κέφι είναι τόσο ξεθυ-
μασμένο, ώστε οι προσκεκλημένοι έχουν αρ-
χίσει τα χασμουρητά. Ένας απ' αυτούς μάλι-
στα έχει τέτοια ύστα, ώστε κλείνει κάθε τό-
σο τα μάτια του.

Κάποια στιγμή λοιπόν, τόν βλέπει σ' αυτή
την κατάσταση ο μικρός του σπιτιού — ένα
τρομερό παιδί ! — και τού φωνάζει :
— Ε, κύριε, μην κλείνεις τα μάτια σας,
γιατί θά πάθετε ό,τι έπαθε η μαμά μου !
— Και τί έπαθε η μαμά σου, μικρέ μου ;
τόν ρωτάει εκείνος.
— Τη φίλησε ο σωφέρ μας !
Κι' η μαμά έπεσε λιποθυμή !...

— Ξέρετε, έγω δεν μαλώνω ποτέ με τόν άν-
τρα μου.
— Μπαβό ! Και πώς τό κατορθώνετε ;
— Όταν έχουμε μια διαφωνία, άν τό δικηο
είναι με τό μέρος μου, ο άντρας μου τ' άνα-
γνωρίζει σφέας.
— Κι' άν έχη αυτός δικηο ;
— Αυτή η περίπτωση δεν παρουσιάστηκε
ποτέ !

Ένας δημοσιογράφος ρώτησε κάποτε κά-
ποιον Αμερικανό εκατομμυριούχο :
— Γιατί μαζέψατε τόσα λεφτά ;
Κι' εκείνος απάντησε :
— Για να ιδώ σε πόσον καιρό μπορεί να τό
ξοδέψῃ η γυναίκα μου !

ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΟΗΣ ΣΑ

Πέντε γλώσσες μιλάει η Ουγγαρέζα ή-
θοποιός του κινηματογράφου Εύα Μπαρ-
τοκ, την οποίαν όπως λέγεται, θα παν-
τρευόταν ο εξαδελφός της βασιλίσσης
της Αγγλίας, μαρκήσιος του Μιλφορντ,
που ήταν άλλοτε ένας από τους επίδο-
ξους μνηστήρες της Μαργαρίτας. Σή-
μερα, η Εύα γυρίζει στο Γκαϊελγιά-
στάγκ της Γερμανίας, τό φίλμ « Κέρ-
ναβαλ ».

ΕΝΑ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΜΑΓΙΣ

Η κυβέρνησις του στρατηγού Φράνκο
έλαβε πολύ αυστηρά μέτρα, όσον άφο-
ρά τα μαγιά και γενικά την εμφάνιση
των κολυμβητών και κολυμβητριών στις
πλάξ της Ισπανίας. Ένας κατασκευα-
στής μαγιώ του Μιλάνου λανσάρει ύ-
στερ απ' αυτό, τό άνατόρο « ισπανικό
μαγιώ » με τό όποιο, όπως λέει, μπορεί
κανείς να εμφανισθῃ άποδα σε όποια
δηποτε πλάξ της Ιόηρκης χερσονήσου

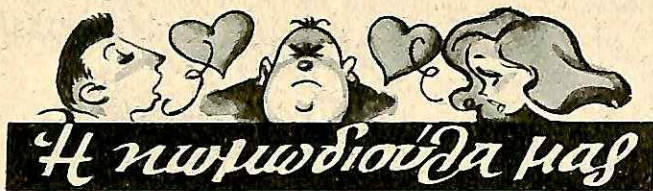
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Ηλίου Παναγάκον, Κομοτηνή : Τό
Τσί - Έσσε σημαίνει « Κόντρο - Εσπιονάζιον », δηλαδή « Αντικατασκοπεία ». Δεν είνε λοιπόν αυτό που φαντασθήκατε. Έλληνά τής Κύπρου, Λεμψό-Κύπρου : Άν είναι όπως μου τά γράφετε, δικαιούσθε αποζημιώσεως. Νίκηη Σφηκάρη, Χανιά - Κρήτη : Νά μου τά στείλετε. Θά τά διαβάσω και θά σας απαντήσω. Για τή φίλη σας έγγραφα. Μανώλη Φωτόπουλόν, Πειραιά : Χωρίς ήμερο-μηνία δεν μπορεί να εξακριβωθῇ. Τά καράδια που ανατινάχτηκαν τότε ήταν πολλά. Ποιά απ' όλα σας ενδιαφέρει ; Ιωάννην Άλεξίου, Χαρτούμ : Μπορείτε να γράψετε απ' ευθείας στον εκδότη μου και να κανονίσετε μαζί την υπόθεσι. Τη διευθύνει του την έχειτε. Βίκυ, Ένταυθα : Ευχαριστώ και περιμένω. Άλέκο Λυμπερόπουλον, Θεο νίκηη : Δεν έκανα άπολύτως τίποτα. Ήταν χρέος μου να σας βοηθώ. Λαρίσηη, Λάρισα : Έτσι μιλούν οι άληθινά. Έλληνίδες, Τ' άλλα θά τά κρίνη η Ιστορία. Μικρό ποιητή, Ένταυθα : Νά διαβάσης γνωστούς Έλληνες ποιητάς. Θά εξελιχθῇς πολύ σύντομα. Δημοσθένηη, Πρόδρομίδην, Πορταριά : Όλ' αυτά δεν έχουν σήμερα σημασία. Είνε καιρός πιά να ξεχασθῇ τό κακό παρελθόν. Σαμποτέρ Κ. Ο. 13, Ηράκλειον - Άττική : Ωστε όλ' αυτά τά αεροπλάνα τά καταστρέψατε έσεις ; Μπαβό ας ! Έλευθέριον Γιάνναγαν, Πάρον : Είχε έρθει στό νησί τόν Ιούλιο του 1943 μαζί με δύο ακόμη Βρετανούς τής « Υπηρεσίας Πλοίων ». Άθανάσιον Άνδρεόπουλον, Σύμη : Άραιο τό... παραμύθι σας ! Φανάρη 33, Κωνίπολι : Μου εξαγράψατε κι' άλλοτε και σας απάντησα. Για τό ενδιαφέρον σας, ευχαριστώ. Παναγιώτπουλον Τ., Βαρθολομαίον Σ., Τάκηη Θεόδωρον, Άντρέα Μπαγαδών, Σταύρον Ηλιάδην, Π. Κωστόπουλον, Άθραάη Ι., Κυπαρίσηη Μιχαήλ, Στουζόπουλον Κωνίτινον, Καραπιτέρηη Κωνίτινον, Γεωργιάδην Γεώργιον, Βαγιανόν Σωκράτηη, Νυκτωρίδην Ιωάννηη, Μαλάμον Παντελήη, Ηλιοπούλον Ιωάννηη, Πάτροκλον Χαμπερήη και Ε. Παπαϊωάννου, Β. Μ. Π. 133 : Ευχαριστώ θερμά. Θά συνεχιστούν. Γρηγόριον Άνδρικόπουλον, Βελγικό Κογκό, και Ι. Λεγάτον, Καναδά : Κυκλοφόρησαν σε βιβλίο. Γράψτε πόσα αντίτυπα θέλετε για να σας στείλω. Τζώννη Θεοφανόπουλον, Κ. Μανιακέαν, Κ. Λεπτουργόν, Α. Καναδόν, Άλέξανδρον Σουσάνηη και Γ. Γεωργαλάν, Ν. Υόρκη : Και σε σας τό ίδιο. Τό ενδιαφέρον σας με συγκινεί. Χρ. Παπαδόπουλον, Λεχαινά : Όλ' αυτά θά είχαν εξαιρετικό ένδιαφέρον άν ήταν άληθινά ! Άλλ' άφού πρόκειται περί « φανταστικών » άφηγημάτων, δεν μπορεί να γίνη άπολύτως τίποτα. Λυπούμαι. Μ. Τρουλλινόν, Χανιά - Κρήτη : Έτσι είναι. Θά προσπαθώ πάντως να σας ευχαριστήσω όσο είνε ακόμη καιρός. Γ. Φράγκον, Θεσνίκηη : Δεν υπάρχει λόγος να κάnete τόν κόπο. Θά τακτοποιηθῇ διαφορετικά ή υπόθεσι. Ιωάννηη Παριανόν, Γ. Μόσχον, Ν. Σπαχήη, Άναστάσιον Ουνιάδην, Δ. Παρ. και Διονύσιον Μεταδάν, Β. Σ. Τ. 904 : Ευχαριστώ θερμά. Θά συνεχισθούν. Χαίρομαι κάθε φορά που παίρνω γράμμα σας. Β. Β. Χ., Ένταυθα : Οι προθέσεις σας ευγενικές. Μά δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν προς τό παρόν. Ο λόγος είνε άλλος κι' όχι αυτός που νομίζετε. Α. Χρονόπουλον, Γύθειον : Ίσως, Άργότερα όμως. Ευχαριστώ μ' όλη μου την ψυχή. Παχύγιαννηη Ι., Ροδιών Άναστ., Άθραμίδην Όμηρον, Σουβαλτζήη Γεώργιον, Λεοντόπουλον Κωνστ., Βαρότηη Νικόλαον, Καλογνωμον Θεόδωρον, Μουσύρηη Πέτρον, Γεωργιάδην Μάρκον, Μανέταν Ιωάννηη, Νικολαίδηη Μιχαήλ, Άναγνωστόπουλον Θουκιδ., Σεβαστόν Μ., Ζαχαριάδην Άνδρέαν, Γαμβρόλαν Κωνστ., Άγγελίδην Δ. και Χαρτουλάρηη Γεώργιον, Β. Σ. Τ. 904 : Ευχαριστώ θερμά. Θά εξακολουθήσουν. Μαρία Σωτηριάδου, Π. Κοκκινιά : Έλαβα και τά δύο σας γράμματα. Τό ενδιαφέρον σας με συγκινεί. Στρατιώτας του 431 Σ. Ν. : Έχει την πρώτη κυκλοφορία απ' όλα τ' άλλα περιοδικά που κυκλοφορούν στην Ελλάδα. Για τό άλλο ζήτημα, δεν γνωρίζω. Γ. Γεωργαντάν, Άνδρον : Άκόμη περιμένω τις φωτογραφίες. Πώς τις ξεχάσατε ; Ι. Κ. Φοντάναη, Θεσνίκηη : Δεν είμαι έγω. Πρέπει να έχετε υπ' όψη και τό άλλο πρόσωπο ασφαλώς. Α. Λόντον, Γύθειον : Πώς μπορώ να ξέρω τί συμβαίνει ; Λυπούμαι. Άντ. Θεοναχάριδην, Κηφισιά : Δεν φταίω έγω για τήν άργοπορία. Ο χώρος είνε μικρός και τά γραμμάτια τόσα πολλά ! Κ. Ε. Κ., Ένταυθα : Άμφιβάλλω για τήν ειλικρίνειά σας, έφ' όσον δεν υπογράψατε τό γράμμα σας. Π. Γάσπαρηη Πειραιά : Ο άνθρωπος αυτός είνε καταδικασμένος σε θάνατο έρήμην. Οι Έλληνικές αρχές τόν καταζητούν. Β. Ι.

Anna-Maria
Adamopoulou

«ΜΙΚΡΟΑΤΥΧΙΕΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΑ: Πολύφερνο χαριτωμένο πλάσμα. ΤΟΤΟΣ: Δανδίζων, κοσμικίζων δικηγόρος χωρίς πελατεία. ΧΡΗΣΤΟΣ: Φύλος του. Γιατρός, χωρίς πελατεία. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην κάμαρα του Χρήστου).

ΤΟΤΟΣ (συνεχίζει κουδέντα): Φίλε μου, δεν καταλαβαίνεις! Έδω έμένα παίζεται η ζωή μου! Ή παντρεύομαι τη Ρένα ή πεθαίνω!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έ, τότε πεθαίνεις! Μην το συζητάς!...

ΤΟΤΟΣ: Νά φας τη γλώσσα σου!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μασσάω και τα δόντια μου, αν αυτό είναι κατορθωτό! Αλλά το βρίσκω πιθανότερο από το να πάρης εσύ τη Ρένα...

ΤΟΤΟΣ: Με βρίσκεις άσχημο και τιποτένιο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τίποτε από τα δύο!

ΤΟΤΟΣ: Φαιδρό, ανήθικο, ανέντιμο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τίποτε από τα τρία!

ΤΟΤΟΣ: Τεμπέλη, άναξιοπρεπή, παληάνθρωπο, χυδαίο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τίποτε από τα τέσσερα.

ΤΟΤΟΣ: Έπειδή δεν μπορώ να βρώ... τα υπόλοιπα «πέντε», σε παρακαλώ να μου τα πής εσύ!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ένα είναι! Δικηγόρος χωρίς πελατεία!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Άσχημη υπόθεση! Ό, άς πούμε, «μελλον πεθερός» σου, αν διακρίνη την εργατικότητα σου και την ευφροσύνη σου, θα σου ανάθεσε ένα μικρό ποσοστό από τις δουλειές του και θα είσαι γεμάτος δουλειά!

ΤΟΤΟΣ: Τότε, λοιπόν;

ΧΡΗΣΤΟΣ (έπίσημα): Σε κυνηγάνε οι «μικροατυχίες»! Αν σε δλοκληρή τη Λεωφόρο Συγγρού πέση μία φλούδα από πορτοκάλι, θα

στην πατήσης εσύ!... Θυμάσαι που έδινες εξετάσεις ακριβώς την ημέρα που ο καθηγητής είχε μαλλώσει με τη γυναίκα του;...

Τό μαθαμε άργότερα. Λοιπόν, κι έδω θα σε φάνε οι «μικροατυχίες»! Πού, κατά την ταπεινή μου γνώμη, συνδέονται... η μεγάλη άποτυχία...

Όπως οι λεπτομέρειες άποτελούν το σύνολο.

ΤΟΤΟΣ (νευρικά): Δεν μ' ενδιαφέρουν οι ασχολοθερίες σου. Εγώ τώρα έχω ραντεβού με τη Ρένα. Αισθάνομαι θαυμάσια και όλα θα πάνε καλά. (Τραγουδάει)...

«Τού βά τρέ μπιέν μανιάν - ε - λά μαρκίσε» (Διορθώνει)...

«μαμίζελ - λά μαρκίσε»... (Χοροπηδάει).

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάλλον...

«λά Ρέν»! Με συγχωρείς πρόσσε τις «μικροατυχίες»!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα έρημικο έξοχικό κέντρο).

ΡΕΝΑ: Μά... τόση ώρα πούμαστε δώ, δεν μου λές τίποτα;

ΤΟΤΟΣ (κάθιδρας): Μου πονάει το δόντι!...

ΡΕΝΑ: Για μένα;

ΤΟΤΟΣ (γέλιο που μοιάζει με σπασμωδική κριματσα): Άσφαλώς!... (Πιάνει το δόντι του και το πιάνει): Με συγχωρείς...

ΡΕΝΑ (λίγο δύσθυμη): Παρακαλώ.

ΤΟΤΟΣ (στο γκαρσόνι): Ένα ούζο διπλό.

ΡΕΝΑ: Έξη ή άρα το άπόγευμα, ούζο άθ πιής;

ΤΟΤΟΣ: Για το δόντι! (Έξαλλος άπ' τον πόνο, σφίγγει τις γροθιές του και δεν ξέρει τί λέει). Θά βάλω το ούζο να το γουργουρίσω λιγάκι εκεί και σε λίγο θα είμ' έν τάξει! Μήπως

έχεις στη τσάντα σου ιδώιο ή κριέζωτο;

ΡΕΝΑ (έκνευρισμένη): Όχι, χρυσέ μου, δεν κρατώ φαρμακευτικά είδη άπάνω μου!

ΤΟΤΟΣ: Όχι! Μου άλλαξε τα φάτα το άφιλότημο!... Φέρ' το εκείνο το ούζο, βρέ άφιλότημε άντρα!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Βλέπετε πώς το φέρνω. Αλλά, γιατί βρίζεστε, κύριε; Δούλοι είμαστε έμείς;

ΤΟΤΟΣ (άπ' την άλλοφροσύνη του πόνου): Δούλοι και κάτι παρακάτω!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Σέβομαι την κυρία, είδ' άλλοιώς θα σου λέγα!

ΤΟΤΟΣ: Τόν κακό σου τό φάρο!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Τό δικό σου, λέστο! Πού κάνεις και τόν κύριο!

ΤΟΤΟΣ (κάνει γαργάρα με το ούζο και φτύνει νευρικός στο φουστάνι της Ρένας): Κακοήθη!

ΡΕΝΑ: Πρόσεχε, Τοτό, επί τέλους! (Γνέφει στο γκαρσόνι): Κάντε μου τη χάρη. (Τό γκαρσόνι φεύγει): Τρελλάθηκες, Τοτό;

ΤΟΤΟΣ: Ναι! Άπό τόν πόνο!

ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Ό Έρνος της Μερίμης τών άπόρων, κύριε.

ΤΟΤΟΣ (έξαλλος): Πήγαινε στο διάολο άπό δώ!...

ΡΕΝΑ (έξω φρενών): Πώς φέρεσαι μ' αυτόν τόν τρόπο στη δεσποινίδα; (Άνοίγει την τσάντα της και δίνει ένα χαρτονόμισμα): Άίσιος είσαι!

ΤΟΤΟΣ: Είμαι, ό,τι θέλω εγώ! (Χτυπάει με λύσσα το κουταλάκι της πάστας): Γκαρσόν! Πού είσαι, ρε;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Έδώ είμαι.

ΤΟΤΟΣ: Φέρε μου μία άσπιρίνη.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Δεν είμαστε φαρμακείο, κύριε.

ΤΟΤΟΣ: Νά πάρη ο διάολος και σένα και τό μαγαζί σας!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Δεν με πληρώνετε τώρα, γιατί έχω να παραδώσω;

ΤΟΤΟΣ: Νά σε πληρώσω και να γκρεμοτσακιστής (Ψάχνεται σπασμωδικά): Όχι! Έχασα να πάρω λεφτά!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Σάν δεν ντρέπεσαι λιγάκι! Κάνεις σαματά, βρίζεις και δεν έχεις να πληρώσης κι' άπό πάνω. Θά σου πάρω τό σακάκι!

ΡΕΝΑ: Δεν είναι ανάγκη. Θά πληρώσω εγώ. Ορίστε! (Πληρώνει). Τοτό, θά σου άφίσω και σένα τρείς χιλιάδες για τό λεωφορείο.

ΤΟΤΟΣ: Γιατί; Δεν θά πάμε μαζί;

ΡΕΝΑ: Όχι. Προτιμώ να γυρίσω μόνη.

ΤΟΤΟΣ: Και πότε θα σε ξαναϊδώ;

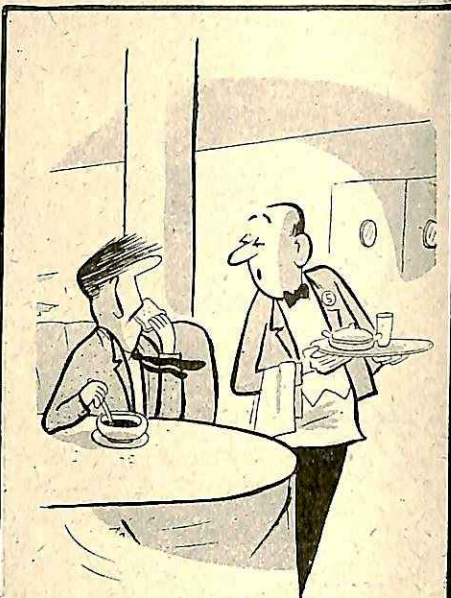
ΡΕΝΑ: Μάλλον ποτέ. Σήμερα κατάλαβα πόσο γελοίος τύπος είσαι. Γελά σου, χρυσό μου! (Φεύγει περιφρονητικά).

ΤΟΤΟΣ (που μένει μόνος του): Άτιμε Χρήστο!

Έσύ με γλωσσόφαγες και σε σένα θά ξεσπάσω!

(Αύλαία)

ΕΦΙΛΟΝ

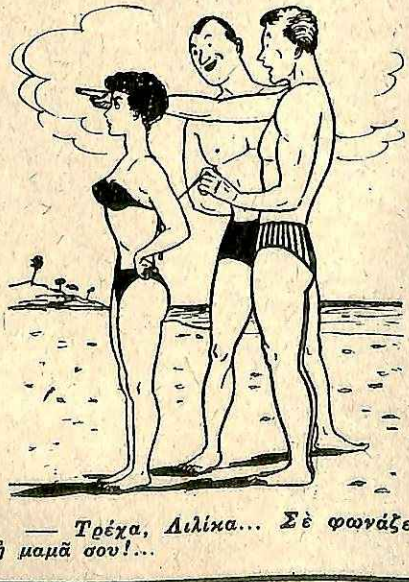

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

— Μήπως σάς ένοχλεί ο άνεμος στήρας, κύριε;...

— Πάρε με μαζί σου, χρυσούλη μου!... Δεν πιστεύω να σου είμαι βάρος.

— Τρέχα, Διλίκα... Σε φωνάζει ή μαμά σου!...

1912: Ό Γεώργιος Α. Βλάχος (άριστερά) με τόν Άλέξανδρο Κοριζή (δεξιά) στη Σχολή Έφεδρων Άξιωματικών Κερκύρας.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ άκμης καί κατάρτησεων του Έλληνικού Τύπου (1900-1950)

Η έλληνική δημοσιογραφία στα ήρωικά χρόνια

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι όηρησαν για την έλληνική δημοσιογραφία ή άφορμή μίας μεγάλης έξορμήσεως, ή όποια έφερε στο προσκήνιο σπουδαία ταλέντα και κρυμμένες ικανότητες. Οι άθηναϊκές έφημερίδες διάλεξαν τούς νεωτέρους συντάκτες τους, όσους είχαν ήδη δώσει δείγματα τών ικανότητων τους, τούς όποιους έσπευλαν στο μέτωπο ως πολέμικους άνταποκριτές. Η κυρία άποστολή τους δεν ήταν να τηλεγραφούν τις λεπτομέρειες τών στρατιωτικών έπιχειρήσεων, που τις μετέδιδαν τά καθημερινά έπίσημα άνακοινωθέντα του Άρχιστρατήγου. Η άποστολή τους ήταν να διαβιβάσουν στις έφημερίδες τους τις προσωπικές τους έμπνεύσεις άπό την ήρωική προέλαση τού στρατού, τη συγκίνηση τού λαού, τη ζωή τών φανταρών, περιγραφές μαχών, τών όποιων τις λεπτομέρειες δεν τις περιλάμβαναν τά έπίσημα άνακοινωθέντα, χιουμοριστικά ανέκδοτα, σύνεντεύξεις.

Πολλοί όμως άπό τούς άπεσταλμένους τών άθηναϊκών έφημερίδων ήταν ήδη έμπιστευμένοι. Συνεδούσαν τό στρατιωτικό τους καθήκον με τό δημοσιογραφικό. Και έκτελούσαν με πλήρη έπιτυχία και τά δύο.

Στους Βαλκανικούς πολέμους άνεδείχθη μία σπουδαία δημοσιογραφική γενιά, ή όποια καθιέρωσε τη δημοσιογραφική ζωή έπί εικοσιτετραώρων. Στά διαλλείμματα τών μαθητικών έργων, και της όποιας έκπρόσωποι βρισκονταν σήμερα άκόμη στην πρώτη γραμμή της δράσεως.

Νομίζω ότι ο χαρακτηριστικότερος έκπρόσωπος της γενιάς αυτής, που δεν υπέσπευε ποτέ ως την τελευταία του στιγμή την άγωνιστική της σημαία, όηρησε ο Γεώργιος Βλάχος. Η κηρυξη τού πρώτου Βαλκανικού πολέμου τόν βρήκε ήδη έπαγγελματία δημοσιογράφο, με αξιόλογη δράση παρά τό νεαρό της ηλικίας του. Τόν βρήκε όμως και φαντάρο. Άνηκε στα παιδιά της δεύτερας μεραρχίας τού 1912, της «Σιδιράς», εκείνης που συνεπύκνωσε τούς θρόνους τών έλληνικών θριάμβων στους Βαλκανικούς πολέμους και για την όποια ήταν υπερήφανη ή Άθήνα. Γιατί ήταν γέννημα και θρέμμα της πρωτεύουσής ή «Σιδιράς Μεραρχίας».

Ο Βλάχος βρέθηκε άπό τούς πρώτους στην πολυμελή έξορμησι άπό γύρους άπό τούς τελευταίους. Χωρίς να ζητήσει ποτέ άδεια δυο εικοσιτετραώρων. Στά διαλλείμματα τών μαθητικών έργων, και της όποιας έκπρόσωποι βρισκονταν σήμερα άκόμη στην πρώτη γραμμή της δράσεως.

Έγραφε άναποκρίσεις και δημοσιογραφία. Έγραφε τού Χαιροπούλου, ό,τι έσπευνε στο «Χρόνο» τού Χαιροπούλου, ό,τι έκανε στην πρώτη του δημοσιογραφική ήπτεία.

Τό τέλος τών Βαλκανικών πολέμων βρήκε τόν άθηναϊκό τύπο σε μία ένταση συναγωνισμού για την άλοκλήρωσι της δημοσιογραφικής του συγκροτήσεως και την τεχνική του ήπτείας. Ένώ ή μία μετά την άλλην οι έφημερίδες έφεραν νέα πιστήρια και λινοτυπικές μηχανές, οι δημοσιογράφοι άποιδήσαν κατάκαυσαν τις έξέχουσες θέσεις τους στο έπάγγελμα.

Ο Βλάχος άνέθηκε με τό εξάετρο ταλέντο του. Υπήρχε τότε μία τάσις υπερβολικής

σοβαρότητος με την κάπως βλοσυρή άσρογραφία, την όποια έξουδετέρωνε τό κομψό και σπιθηρόβλο χρονογράφημα τού νεαρού συντάκτη τού «Χρόνου». Ο Βλάχος καλλιέργησε όλα τά είδη της δημοσιογραφίας. Έδωσε πολύ προτού βγάλη την «Καθημερινή» ένα νέο τύπο κυρίων άρθρων, που έπεχείρησαν έκτοτε πάρα πολλοί να τόν μιμηθούν, χωρίς και να τό έπιτύχουν. Τό χρονογράφημα του ήταν λεπτεπίλεπτο και άπέπνεε μία διακριτική ειρωνεία, που δεν ήταν εύκολο να την άνακαλύψη ο άναγνώστης σε άλλες συγγενείς στήλες.

«Μοναδικό του έφόδιο — γράφει ένας άπό τούς έξέχοντες πνευματικούς ανθρώπους της έποχής μας σ' ένα πορταίτο τού Βλάχου — για κάμποσα χρόνια φαινόταν ή έξυπνάδα του, ή πνευματική του ευστοφία, οι διαλεκτικοί διαείρισμοί του, ή άφθαστη έτοιμότης του που άφώπλιζε και τό σοβαρώτερο συζητήτη. Είχε θητεύσει στού Κωστή Χαιροπούλου, ενός άπό τούς δασκάλους τού είδους της έποχής τού λακωνικού σατιρικού διαλόγου με τόν όποιο έκλειε ή στήλη τών χρονικών της έφημερίδας. Αυτός ο διάλογος, που έβγαυε στο «Χρόνο» άπό τό χέρι τού Χαιροπούλου, τού Βλάχου ή τού Τίμ. Παπαμιχαήλ, ήταν ένα άδωσ χαρούμενο πνεύμα, πολύ συχνά ένα καλαμπούρι, ένα άπρόοπτο παιχνίδι λέξεων, άλλα καιμιά φορά γινόταν μία κοφτερή λάμα που έσχίζε, μία φράσι λιθέλλου άξία της πέννας τού Πάλ Λουί Κουριέ. Αυτόν τόν σατιρικό διάλογο τόν μετέφερε ο Βλάχος άργότερα στην «Καθημερινή» και τόν έκανε λεπτότερο, ούζότερο, σπαθιά άπό τό χέρι δεινού ξιφομάχου».

Έχει άναγνωρίστη γενικά άπό τη δημοσιογραφική οικογένεια ότι ο Βλάχος άνεταράξε όσο κανείς άλλος προγενέστερος ή σύγχρονός του τά νερά τού επαγγέλματος. Προτού κατασταλάξη όριστικά στη δημοσιογραφία, έκανε άνήσυχες άνιχνεύσεις σε διάφορους άλλους τομείς της πνευματικής ζωής. Έγραψε μυθιστορήματα, θεατρικά έργα, στίχους. Τελικά όμως τόν κατέκτησε ή δημοσιογραφία.

Ο Βλάχος έδωσε τόν τύπο τού άληθινού συντάκτη, που δεν μπορεί να είναι καθηλωμένος σε μία ειδικότητα. Ήταν πάντα έτοιμος για την αντιμετώπιση οιασδήποτε ανάγκης της έφημερίδας. Τό θεωρούσε πολύ φυσικό να γράφη τό πολιτικό άρθρο της έφημερίδας, άλλα να κάνει και άστυνομικό ρεπορτάζ, όταν έπρεπε. Θυμούνται την έντύπωσι που μου έκανε μία σειρά περιγραφών του — με την ύπογραφη του — γύρω στο πρό εικοσιπενταετίας περίπου έγκλημα της Ρωσίας Ταμάρα στον Πειραιά. Ήταν ένα έγκλημα που άνεταράξε την κοινωνία και ο Βλάχος, άφίνοντας κατά μέρος της βλοσυρότητας της πολιτικής έφημερίδας, κατέβηκε στον Πειραιά, έκανε τό άστυνομικό ρεπορτάζ και έδωσε στην πρώτη σελίδα της «Καθημερινής» μία σειρά έντυπώσεων και περιγραφών, που έγινε δύσκολο να τις δώση και ο πιο έμπειρος άστυνομικός συντάκτης.

Σ' ένα διάλειμμα της δημοσιογραφικής του ζωής, έπεχείρησε να άφοσιωθεί στη λογοτεχνία. Πήρε τά «Παναθηναϊκά» τού Μιχαηλίδη — που κατέρρεαν κατά τις άρχές τού 1914 — και τούς έδωσε μία νέα μορφή. Τό περιοδικό έξαναντινέμει τότε, άφού έν τώ μεταξύ έχασε την πολύ ή άτεγκτη σοβαρότητα του, και άσφαλώς θα σταδιοδρομούσε με μεγάλη έπιτυχία, αν δεν μεσολάβησε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος και ο έθνικός διχασμός που συνέτρεψε τις πνευματικές έκδηλώσεις. Έτσι ο Βλάχος ξαναγύρισε στη δημοσιογραφία, την όποια υπηρέτησε με άφοσίωσι.

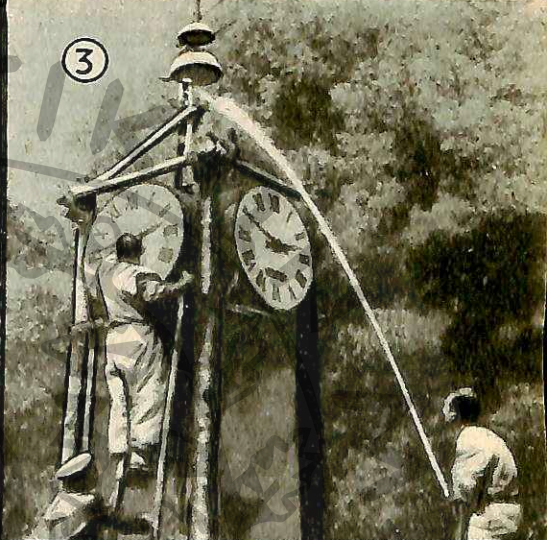
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 Στη Σικκοκού, την τετάρτη σε έκτασι νήσο τού Ιαπωνικού άρχιπελάγους ύπάρχει μία ράτσα πετεινών μοναδική στον κόσμο. Η ράτσα αυτή, που όνομάζεται «άνάγκαντορι» είναι προικισμένη με μία έξοχη ούρα τεραστίων διαστάσεων. Στη φωτογραφία μας ένας άπό τούς σπάνιους αυτούς πετεινούς με ούρα 8 μέτρα.

2 Παρά τη μεγάλη της έπιτυχία ή Φόανς Κλεού, που είχε χαρακτηρίσει τό 1949 ως «ή άραιότερη φωνή της Γαλλίας», θέλησε ν' άποκτονήση, έπειδή διάφοροι καλοθελητές κυκλοφορούσαν κακόβουλες ήμμες εις βάρος της. Έκοψε λοιπόν τις φλέβες τών χειρών της και άνοίξε τό γκάζι. Εύτυχώς όμως οι γεμινές της έπενέδωσαν έγκαίως κι' έτσι σήμερα ή άραιά Φόανς βολκεται σε άνάρροσι στην έπαυλή της άδελφής της.

3 Οι κάτοικοι της Ρώμης υπερφανεύονται για τό παμπάλαιο αυτό ρολόι τού κήπου τού Πλιντοίο που εργάζεται, χρόνια τώρα, χωρίς να χρειάζεται καμιά έπισκευή. Όταν δε χρειαστή καθάρσιμα, οι φύλακες τού κήπου άνασπώνουν τόν νεροσάληνα και τό... άροσίζουν! Έτσι το ρολόι αυτό δουλεύει.

4 Στο Λονδίνο πρόκειται να γίνη μία έκθεσι ζώων, στην όποια θα μπορή να δη κανείς όλα τά είδη που βρίσκονται στις χώρες της βρεταννικής κοινότητας. Στη φωτογραφία μας δυο σπάνιοι μικροί άγριόγατοι, που σταλθηκαν να την έκθεσι από την Κένυα.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ό γάμος είναι ή πεζή μετάφρασι τού ποιήματος της άγάπης. Μπουζάρ

★ Η άσχημη γυναίκα δεν μπορεί να όμορφήν παρ άπό τόν οτολίζοντάς τό πνεύμα της.

Κυρία ντέ Πυζιέ

★ Όταν θέλεις να έμπιστευθής σε κάποιον ένα μυστικό, πρόσσε να μην βρίσκεται καμιά γυναίκα κοντά. Γιατί τότε θα τό μάθουν όλοι.

Αραβική παροιμία

★ Από τη στιγμή που μία γυναίκα παύει ν' άγαπά ή άντρα, στο χέρι της είναι να τόν κάνει άφοσιωμένο φίλο ή άσπονδο έχθρό.

★ Μία γυναίκα πρέπει να μαντεύη πότε ή βασιλεία της έτελειώσε και να φεύγη πρώτη.

★ Οι γυναίκες είναι πάντα άμειλίγες για τά σφάλματα και τις παρεκτροπές που δεν μπόρεσαν οι άντρες να κάμουν.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Διά με τα γλυκόλογά του, με τα χάδια του, με τις πειστικές δικαιολογίες του. Η Ματίνα τον πίστευε, γιατί τον αγαπούσε κι ήθελε να ξεχάσει τις θλιμένες σκέψεις που βασάνιζαν το μυαλό της. Μά όταν γύριζε μεθυμένος την έβρινε και της φώναζε πως ήταν ελεύθερος να κάνει ό,τι ήθελε, χωρίς να της δίνει λογαριασμό. Κι αν δεν της άρεσε, μπορούσε να φύγει!

Μιλί τέτοια νύχτα, λοιπόν, αφού την έδειρε, την έβγαλε και την κλειδώσε έξω από το σπίτι. Κι εκείνη έμεινε στην αθή ως την αυγή, τουρτουρίζοντας από το πονεμένο χιρίδι.

— Συγνώσέ με, αγάπη μου! της έλεγε την άλλη μέρα ξεμέθυτος. Είμαι ένας βάρβαρος! Το ξέρω, μα δεν θα το ξανακάνω... Σου τ' ορκίζομαι!

— Δυστυχώς, το πολύ, κρατούσε το λόγο του και ήταν όλο τρυφερότητα μαζί της. — Έπειτα, άλλαζε πάλι. Κι η Ματίνα παρακαλούσε την Παναγία να του βίνη φρονιμάδα κι εκείνης δόξαμι για να παλέψει και να τον κρατήσει κοντά της, γιατί ήξερε πως δεν ήταν οι δουλειές, ούτε το κρασί που τον τραβούσαν από αυτήν. — Ήταν η άλλη! Η ζωντοχήρα, που τον ξεμάλωσε με τις τσαχνινιές της και το πάθος του κρασιού! Η δόλια η Ματίνα δεν τα ήξερε αυτά. Όρφανε από γονείς, αγνή παιδί, μεγαλώσε με ήθικες αρχές και παντρεύτηκε τον άντρα που της υποσχέθηκε να την κάνει ευτυχισμένη. Κι αλήθεια είχε νιώσει την ευτυχία τον πρώτο καιρό και αγάπησε τον άντρα της τόσο πολύ, σαν να ήταν ερωτευμένη μαζί του από πολλά χρόνια πριν.

Από το βράδυ όμως που του παραπονέθηκε για τα ξενύχτια του και το κρασί, ξέσπασε άμεσως το κακό.

Και τι χαρά θα βρώ στο σπίτι αν έρθω χωρίς; της απάντησε βάνουσα. Κατάλαβε το πως πλήττω εδώ μέσα να βλέπω διαρκώς τα ίδια πρόσωπα! Έπειτα να βλέπω διαρκώς κι εμένα, που με κυττάζουν σαν πιστό, φοδισμένο σκυλί... "Ολ" αυτά μου δίνουν στα νεύρα! Έκει που πηγαίω ξεσκώ, γλεντώ και ξεχνάω τον καυμό μου για εκείνο που δεν μου δώσανε σου, από εδώ και τρία χρόνια: Ένα παιδί! Ναί, ένα παιδί που να σκορπάει τη χαρά και το γέλιο εδώ μέσα.

Και όταν της τα είπε όλα αυτά φωνάχτα και γρήγορα, έφυγε χτυπώντας την πόρτα πίσω του. Εκείνο το βράδυ για πρώτη φορά γύρισε μετανιωμένος.

Η κοίτα

ΤΗΣ ΜΑΤΙΝΑΣ

— Δεν θα σου άσκημοιλήσω άλλη φορά της είπε.

Μά η Ματίνα δεν τον πίστευε πιά. — Ήξερε πως είχε χάσει τον άντρα της. Μιά ελπίδα της άμεινε: Το παιδί! Τα είχε όλα σε μία φύλη της κι εκείνη την πήγε στους γιατρούς. Μά χωρίς αποτέλεσμα. Γέλασε ο άπτερας της, όταν του δήλωσε πως δεν θ' αποκοίσει ποτέ παιδί.

— Τό ήξερα! της απάντησε. Από το δεύτερο κιόλας χρόνο φρόντιζα να ξεακριθώ μήπως φταίω εγώ. Μά ο γιατρός με βεβαίωσε, πως εγώ, είμαι εν τάξει. Μη ματαιοπονής, λοιπόν. Δεν είμαστε ούτε οι πρώτοι ούτε οι τελευταίοι, που θα γέρασμε άκληροι.

Με την καλωσύνη που της μίλησε ο Αντώνης την ημέρα εκείνη, η Ματίνα ένοιωσε μέσα της μία μεγάλη ελπίδα. Κι άρχισε τον αγώνα για να τον ξανακερδίσει. Σ' αυτό τη συμβούλευε η φύλη της: Πως να ντυνεται, πως να φέρεται, πως να τον περνοίται. Τιποτ' όμως! Ο Αντώνης κάθε μέρα που περνούσε όλο και χειρότερος γινόταν: Κρασί, ξενύχτια και ξύλο στην παραμικρή της παρατήρηση.

Έτσι η Ματίνα υποτάχθηκε στη μοίρα της κι αποφάσισε να φύγει. Θα πήγαινε σε μία θεία της, σ' ένα μακρινό χωριουδάκι, εκεί που μεγάλωσε.

Έρριξε μερικά ρούχα σε μία βαλίτσα, του έτοιμασε ένα γράμμα κι έπειτα στάθηκε δισταχτική. Συλλογιόταν τον Αντώνη, που τον αγαπούσε ακόμα παρ' όλη τη μαρτυρική ζωή που της έκανε. — Έπειτα, συλλογιόταν και το σπίτι της που χτιστηκε με τη μικρή προίκα της... Πως να φύγει; Κι όμως, έπρεπε. Δεν βαστούσε πιά! Περμένε λοιπόν να νυχτώσει για καλά. Θα πήγαινε στη φύλη και το πρωί-πρωί θα έφευγε από την Αθήνα...

Ήταν άργα πιά. Έσφιξε τη βαλίτσα στο χέρι κι έκανε ν' ανοίξει την πόρτα. Μά ξαφνικά άκουσε ένα ασυνήθιστο θόρυβο στην αυλόπορτα κι άμεσως το κουδούνι άρχισε να χτυπά δυνατά. — Έπρεπε μέσα να κρύψει τη βαλίτσα κι έπειτα τα πήγε ν' ανοίξει την πόρτα.

— Ήρθε! ψιθύρισε με τρόμο.

Μά όταν άνοιξε, είδε μερικούς αγνώστους κι έναν αστυφύλακα. — Έρχεσταν μεθυμένοι... γλύτρωσε εδώ παρακάτω κι έπειτα... Χτύπησε ασκημα κι έμεινε στον τόπο... της είπαν.

Κι έμειναν στην πόρτα το νεκρό Αντώνη. Σ' έλπιζε, οι γείτονες μεζεύτηκαν να συνεφέρουν την άμοιρη Ματίνα και να φροντίσουν για το νεκρό...

Η Ματίνα κυττάζε σαστισμένη γύρω της και τα μάτια της γουρλωμένα σαν γυάλινα, άφηναν να κυλούν χοντρά δάκρυα. Δεν μιλούσε, δεν φώναζε λές κι είχε χάσει τη φωνή της. Κι όταν όλα τελείωσαν με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια είπε:

— Αφήστε με μόνη μαζί του...

Τραβήχτηκαν όλοι στο διπλανό δωμάτιο. Η Ματίνα πλησίασε, ξεσκέπασε το νεκρό, χάιδεψε τα μαλλιά του και ψιθύρισε:

— Με πρόφτασε κι έφυγε πρώτος, αγάπη μου! Ετοιμαζόμουν να φύγω, να σ' αφήσω ελεύθερο. Μά γιατί βιάστηκες; Θάφευγα! Τα είχα όλα έτοιμα!

Η μυρωδιά από τα κερά και τα λουλούδια της έσφιγγαν την καρδιά. — Ήθελε ν' αποτραβηχτεί, μα ένοιωσε τα πόδια της μολυβένια. — Ένας αλλόκοτος τρόμος πλημμύριζε την καρδιά της και άσυνάρτητα λόγια έξεφυναν από τα χείλη της. Σ' το τέλος έβγαλε μία κραυγή και σώπασε.

Οι γυναίκες στο διπλανό δωμάτιο σηκώθηκαν να δούν τι έκανε η Ματίνα. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα. Την είχε κλειδίσει όταν την άφησαν μόνη.

Σκέφθηκαν μήπως της συνέθε τίποτα κι έσπασαν την κλειδαριά.

Και τότε αντίκρισαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα.

Η Ματίνα είχε αγκαλιάσει το νεκρό που ήταν μισοτραπηγμένος έξω από το φέρετρό κι είχε κολλήσει το μάγουλό της στο δικό του.

Την άκουσαν να ψιθυρίζει χαμογελώντας:

— Τώρα θα είσαι για πάντα δικός μου, αγάπη μου, μόνο δικός μου! Η δύστυχη Ματίνα είχε τρελλαθεί... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Όταν γύριζε μεθυμένος, την έβρινε και της φώναζε πως, αν δεν της άρεσε, μπορούσε να φύγει...

— Και θέλεις μήπως να πιστέψω πως έρχεσαι από συμβούλιο;... (Το Μ. Γάλλια)

Ο Κάιζερ Γουλιέλμος Β' με σολή στρατιγού των Λευκών Θωρακοφόρων της Φρουράς.

Δυο μοντέρνες ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Πώς ζουν οι δισεγγονές του Κάιζερ

Η ρομαντική εποχή πέρασε οριστικά. Η πριγκίπισσα του παραμυθιού, που επί αιώνες ζούσε στη φαντασία των απλών ανθρώπων, δεν υπάρχει πιά. Η μοντέρνα πριγκίπισσα δεν διαφέρει σε τίποτα από το κορίτσι της εποχής μας με το αθλητικό κορμί.

Δεν έχουν περάσει πολλές εβδομάδες από τότε, που η πριγκίπισσα Ράγκιλντ της Νορβηγίας κέρδισε τις συμπάθειες και τις εύχες, όχι μόνο του λαού της, αλλά και όλου κόσμου, με τον έρωτά της με ένα άστρο συμπατριώτη της.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει τώρα και με δυο άλλες νεαρές Γερμανίδες πριγκίπισσες, την Φελίσιτας και την Χριστίνα, που οι κάτοικοι της Βόννης τις βλέπουν κάθε ημέρα να διασχίζουν τους δρόμους της γερμανικής πρωτεύουσας χωρίς συνοδούς και χωρίς να κινούν την προσοχή των διαβατών. Κάθε πρωί, με τον χαρτοφύλακα κάτω από την αμασάλη, οι δυο γοητευτικές πριγκίπισσες μαζί με άλλες συμμαθήτριές τους, παίρνουν τον δρόμο προς το λύκειο και μένουν, ως το μεσημέρι μέσα στις μεγάλες αίθουσες διδασκαλίας.

Ούτε καν σκέπτονται την καταγωγή τους. Δεν δείχνουν καμιά απολύτως υπερηφάνεια, ότι ο παππούς τους ήταν ο Κρόμπριντς ή ο προπάππος των άλλων Κρόμπερς και τρομερός Κάιζερ Γουλιέλμος Β' που πέθανε εξορισμένος στο Ντόρν της Ολλανδίας. Οι πριγκίπισσες αυτές κατοικούν σ' ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα του τελευταίου πατώματος μίας παλαιάς πολυκατοικίας της Βόννης και μοιράζονται τις χαρές και τις στενοχώριες της καθημερινής ζωής, όπως και κάθε άλλο άστικό σπίτι.

Ο πατέρας τους πρίγκιψ Γουλιέλμος της Πρωσίας, σκοτώθηκε στην εκστρατεία της Γαλλίας, το 1940. Λίγα χρόνια αργότερα, όταν ήρθε για την Γερμανία το τέλος του πολέμου, αναγκάστηκαν κι αυτές να εγκαταλείψουν το πατρικό τους σπίτι στη Σιλεσία και ως πρόσφυγες έγκαταστάθηκαν στη Δυτική Γερμανία. Η μόνη περιουσία τους ήταν τα λίγα πράγματα που έφεραν μαζί τους. Σήμερα ζουν από την σύνταξη του πατέρα τους και από τα ενοίκια μίας βίλλας, που είναι ιδιοκτησία της μητέρας τους.

Οι δυο δισεγγονές του Κάιζερ πριγκίπισσες Φελίσιτας και Χριστίνα.

Τα κορίτσια, φυσικά, του υπερήφανου Κάιζερ θα τρίζουν στον τάφο του από αγανάκτηση για τις ιδέες αυτές της δισεγγονής τους. Αλλά η νέα εποχή δεν ερχεται μόνη της. Φέρνει μαζί της και το καινούργιο πνεύμα, αυτό το πνεύμα των δυο πριγκίπισσών, όπως το έκθεσαν οι ίδιες.

Η κατοικία τους με τα τρία δωμάτια, δεν θα άρκοιτο άλλοτε ούτε για το προσωπικό τους! Οι νεαρές όμως πριγκίπισσες ξέρουν ότι βρίσκονται στο 1953. Όταν ένας δημοσιογράφος τις επισκέπτεται και ζητεί να του επιτρέψουν να τους κάνει μια ερώτηση για την ζωή τους, χαρούμενες και γελαστές απαντούν:

—Ζούμε έντελως μοντέρνα! Ευχαριστούμε μάλιστα την μοίρα που στον τελευταίο πόλεμο δεν μας επηρέασε τίποτα το χειρότερο. Όπως τόσοι άλλοι άνθρωποι στον πόλεμο έχασαν τα σπύτια τους και όμως με θάρρος προσπαθούν να οικοδομήσουν κάτι καινούργιο, έτσι κι εμείς προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μία καινούργια ζωή, που δεν μπορεί να έχει τίποτα το κοινό με την ζωή των πριγκίπων...

Ο πατέρας μας, που ήταν ο μεγαλύτερος γιός του Κρόμπριντς, έζησε σ' άλλη εποχή. Τι σημασία έχει για μας, ότι είμαστε δισεγγονές του Κάιζερ; Μας άρσει περισσότερο να ασχολούμαστε με τα μαθήματά μας στο Λύκειο, παρά με τα πνευματικά. Οι πριγκίπισσες και οι πριγκίπισσες ζουν στη σημερινή εποχή περισσότερο στη φαντασία των ηλικιωμένων παρά στην πραγματικότητα. Το όνειρό μας είναι να σπουδάσουμε και, όπως όλα τα άλλα κορίτσια της Γερμανίας, να εργαζόμαστε. Η χαρά της προσωπικής δημιουργίας για τον άνθρωπο είναι χίλιες φορές προτιμότερη από την προσκόλληση σε όποιονδήποτε τίτλο καταγωγής...

Οι μοντέρνες αυτές Γερμανίδες πριγκίπισσες, έχουν μία παρά πολύ απλή γκαρνταρόμπα και η οικονομική κατάστασή τους δεν τους επιτρέπει να ενδιαφέρονται κάπως ιδιαίτερα για τη μόδα.

Τα φορέματά τους είναι πολύ απλά. Δεν έχουν κληρονομήσει από τον προπάππο τους, τον φοβερό και τρομερό Κάιζερ Γουλιέλμο, την υπερβολική αγάπη των επιδείξεων. Η μαγιά, ως γνωστόν, του Κάιζερ για τις πολυτελείς και φανταχτερές στολές, ήταν κάτι το εξωφρενικό! Στην εποχή του ήταν ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που είχε τις περισσότερες στολές και τα περισσότερα κοστούμια! Καμιά, ούτε ο ίδιος, δεν ήξερε ποτέ τον αριθμό τους. Η γκαρνταρόμπα του περιλάμβανε τέσσερις μεγάλες αίθουσες στο ανάκτορο του Πότσταμ και ο πιο παλιός θαλαμηπόλος της, που επέβλεπε αυτή τη γκαρνταρόμπα, είχε διαρκώς στις διατάξεις του δώδεκα από τους καλύτερους ράφτες του Βερολίνου, για την συντήρησή και τον...πλουτισμό της!

Ο προπάππος των δυο πριγκίπισσών είχε για κάθε περίπτωση και για κάθε γεγονός, μία ειδική στολή. Συχνά, κατά τη διάρκεια μίας ακρόασης, που δεν ξεπερνούσε τις δυο ώρες, ο Κάιζερ άλλαζε δώδεκα ή δεκά διαφορετικές στολές. Ο κατ'εξοχή των ακρόασεων, δινόταν πρώτα στον αρχιθαλαμηπόλο της γκαρνταρόμβας με τις ένδειξεις για τις στολές, που έπρεπε να έχει έτοιμες για τον Κάιζερ. Ο ίδιος, αλυστε, ο προπάππος των πριγκίπισσών, σημείωνε με το χέρι του ποιές στολές επιθυμούσε να φορέσει. Ειδικός επίσης θαλαμηπόλος φροντίει για τα παρτάσματα και άλλος πάλι για τις διάφορες μπότες, που ταίριαζαν με την κάθε στολή.

—Οι καιροί άλλαξαν τόσο πολύ! Λένε μ' ένα χαμόγελο τώρα οι δισεγγονές του Κάιζερ. Η εποχή που ζούσε ο προπάππος μας, μοιάζει σ' έμας σαν παραμύθια!... σαν να μην υπήρξε...

Φυσικά, του υπερήφανου Κάιζερ θα τρίζουν στον τάφο του από αγανάκτηση για τις ιδέες αυτές της δισεγγονής τους. Αλλά η νέα εποχή δεν ερχεται μόνη της. Φέρνει μαζί της και το καινούργιο πνεύμα, αυτό το πνεύμα των δυο πριγκίπισσών, όπως το έκθεσαν οι ίδιες.

Οι αταίριαστοι γάμοι

Παντρεύτηκε αυτή τη γυναίκα; Α... δύνανται!

Πόσες φορές ακούμε αυτή τη φράση, προκειμένου για γάμους διαφορετικής αταίριαστα!

Γιατί λοιπόν οι άντρες κάνουν τόσα τρομερά «σφάλματα» στο ζήτημα της εκλογής της γυναίκας που θα παντρευτούν; Διάφοροι κοινωνιολόγοι μελέτησαν λεπτομερώς αυτό το πρόβλημα, που αποτελεί την αιτία των περισσότερων αποτυχημένων γάμων και των διαζυγίων.

Μιλώμε δε για κακή εκλογή εκ μέρους των ανδρών, γιατί σ' αυτούς ανήκει η πρωτοβουλία να διαλέξουν και να προτείνουν γάμο. Αν είχαν αυτό το ρόλο οι γυναίκες, τα λάθη θα ήταν πολύ λιγότερα.

Πραγματικά, εφόσον η γυναίκα δίνει πολύ περισσότερη σημασία στον έρωτα και στο γάμο, απ' όσην ο άντρας, είναι φυσικό να εκτιμά καλύτερα τα βασικά στοιχεία της επιτυχίας του. Είτε άλλωστε πιο ειλικρίνως, αυτό και κληρονομικά από προπροπατερά!

Απ' τα μικρά ακόμη χρόνια τους, τα κορίτσια έχουν μεγαλύτερη ικανότητα στο να σταθμίζουν τους ανθρώπους και να εκτιμούν την πραγματική αξία τους.

Όπως απέδειξε άλλωστε μία έρευνα, σχετικά με τα προσόντα που αναζητεί κανένας στο μέλλοντα σύντροφο της ζωής του, οι γυναίκες ενδιαφέρονται περισσότερο για τα βεβαιωμένα μαθηματικά και ψυχικά χαρίσματα, παρά όσο για την επιφανειακή φυσική έλξη.

Αλλο ζήτημα τώρα αν αναγκάζονται να παντρευτούν, όχι τον άντρα που θεωρούν κατάλληλο γι' αυτές, αλλά έναν που θα ενοχλήσει ή θα ενοχληθεί, ο οποίος θα ενοχλήσει ή θα ενοχληθεί, ο οποίος θα ενοχλήσει ή θα ενοχληθεί...

Οι ψυχολόγοι λοιπόν επιμένουν ότι, σε κάθε περίπτωση αταίριαστο γάμο, υπάρχει πάντα μία εξήγηση. Δεν αρκεί να φορτώνουμε όλες τις ευθύνες στην αρωτική τύφλωση, γιατί ο έρωτας είναι το αποτέλεσμα ώριμων δυνάμεων, των εσωτερικών ή εξωτερικών, που με τον σπινθηρισμό προς μία κατεύθυνση, πολλοί διακεκριμένοι ψυχολογικοί όπως π. χ. ο Αμερικανός Μπέρνικλερ, φρονούν ότι ο αταίριαστος γάμος δεν είναι άτυχισμα, γιατί σ' αυτόν πάντοτε, ο άνθρωπος παντρεύεται με το πρόσωπο που θέλει και αναζητεί υποσυνείδητα.

Αλλοι όμως ειδικοί επιστήμονες φρονούν ότι ο κανόνας αυτός δεν είναι γενικός, κι ότι εφαρμόζεται μόνο στους νεοπαθείς. Οι υπήκοοι, οι φυσικοί γιοί ανθρώπων, κάνουν αταίριαστους γάμους από έλλειψη πείρας ή από κακοτυχία.

Όπως απέδειξε σε μία πρόσφατη μελέτη του ο καθηγητής Χόλμινγκχεντ του Πανεπιστημίου του Γέιρ, σχεδόν κάθε άντρας, όταν αρχίζει σ' ένα στενό κύκλο υποψηφίων, που τον καθορίζει η ηλικία, η θρησκεία, η φυλή κι η κοινωνική τάξη του. Όταν λοιπόν ένας άντρας περιφρονήσει αυτούς τους περιορισμούς, έχουμε τότε τον πρώτο τύπο αταίριαστων γάμων.

Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει το χαρακτηριστικό παράδειγμα του βασιλιάς της Αγγλίας Εδουάρδου Η', που θύσασε το θρόνο του κι' αδιαφόρησε για όλες τις πριγκίπισσες, για να παντρευτεί την άριστοκρατία, ζωντανή τρευτή με μία Αμερικανίδα. Βέβαια, την κ. Ουάλλις Σίμσον. Γιατί ο βασιλιάς έπειθε την άριστοκρατία; Μας ν' αναπληρώσει ειδικά αυτήν; Ένας Αμερικανός κοινωνιολόγος,

που είχε μελετήσει τότε αυτή την περίπτωση, γράφει ότι ο Εδουάρδος ποδοπάτησε, πένητε, υποσυνείδητα, γ' α-παλλάγη απ' το βάρος της βασιλείας και να ζήσει ξεγνοιαστός, σαν όλους τους νέους. Έπειθε λοιπόν ακριβώς δεν ήθελε να γίνει βασιλιάς, το κατώφλι, σε διαλέγοντας μία γυναίκα που απέκλειε να γίνει βασιλίσσα (άραχτα αν ευτύχησε ή όχι μαζί της).

Πισω απ' όλους λοιπόν τους αταίριαστους γάμους αυτής της κατηγορίας, υπάρχει κάτι που θέλουμε ν' αποφύγουμε: δεσμοί, εθνοί, ώριμες συγγενικές, κοινωνικές ή θρησκευτικές πεποιθήσεις, κλπ.

Έρχομαστε κατόπιν στη δεύτερη και μεγαλύτερη κατηγορία αταίριαστων γάμων: Έκείνους στους οποίους υπάρχουν διαφορές προσωπικότητας των δυο συζύγων.

Και στην περίπτωση αυτή, η αποτυχημένη εκλογή οφείλεται σε ψυχολογικούς λόγους, κι όχι σε κανένα μυστηριώδες ένστικτο ή φυσική έλξη. Ο άντρας διαλέγει συχνά μία γυναίκα που δεν του ταιριάζει, επειδή συνήθ' ν' ανταποκρίνεται σε μία ζωντανή εικόνα που έχει διατηρήσει από τη μητέρα του, την παραμύθια του κλπ.

Υπάρχουν άντρες που ελκύονται ισχυρά από μία ώριμη φυσική λεπτομέρεια, αδιαφορώντας για το σύνολο της γυναίκας. Στις περιπτώσεις αυτές, πρόκειται περί καθαρού σφετερισμού. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η λεπτομέρεια αυτή που τράβηξε τον άντρα, δεν είναι πάντοτε ωραία: Μπορεί δηλαδή να διδάξει μία γυναίκα έπειθε έχει στραβά πόδια, ή μεγάλα αυτιά, ή μάτια λίγο αλλοίωρα ή στριγγή φωνή!

Αν δεν καταρωθούμε λοιπόν να εξηγήσουμε πώς και γιατί μία γυναίκα τράβηξε έναν άντρα, αναζητήστε το λιγότερο έλκυστικό χαρακτηριστικό της. Αυτό θα βρείτε ίσως την εξήγησή της.

Τέλος, στην τρίτη κατηγορία αταίριαστων γάμων, συναντούμε τους νεοπαθείς άντρες, τους ψυχικά άρρωστους, που διαλέγουν εν γνώσει τους μία γυναίκα που δεν τους ταιριάζει. Στους περισσότερους απ' αυτούς — λέει ο κοινωνιολόγος δόκτωρ Μούντ — δεν ταιριάζει καμιά απολύτως γυναίκα, γιατί δεν είναι συναισθηματικά προπαρασκευασμένοι για ένα ευτυχισμένο γάμο.

Να τώρα μερικές συμβουλές από ειδικούς επιστήμονες, που μπορεί να βοηθήσουν έναν άντρα να διαλέξει τη γυναίκα σας.

- 1) Σεκαθαρίστε τι ακριβώς είσαστε σεις και τι έχετε να προσφέρετε, πριν αποφασίσετε τι ν' αναζητήσετε στη γυναίκα που του ταιριάζει.
- 2) Μην αφήνετε να σας παρασύρει πολύ η εξωτερική εμφάνιση, γιατί αυτό δείχνει πως δεν έχετε ώριμες συναισθηματικές.
- 3) Μην κάνετε το λάθος να νομίζετε ότι η κοπέλλα που εινε εύχρηστη στο ειδύλλιο, θα γίνει ασφαλώς και ικανοποιητική σύζυγος.
- 4) Μην περιορίζεστε σε μία μόνον όψη της γυναίκας, αλλά στο σύνολό της. Μπορεί ωριμένα γνωρισμάτα της που σας αρέσουν, να εξουδετερώνονται από άλλα ανεπιθύμητα.
- 5) Σεκαθίστε πολύ καλά τι είδους μητέρα θα γίνει για τα παιδιά σας.
- 6) Μην ξεχνάτε ότι με το γάμο δεν ενώνονται μόνο δυο άτομα, αλλά κι οι οικογένειές τους. Αν ταιριάζετε με τους συγγενείς της γυναίκας σας κι εκείνη με τους δικούς σας, ο γάμος σας έχει πολύ μεγαλύτερες ελπίδες επιτυχίας.

Μιά εκπληκτική «ΓΟΗΣΣΑ» ΦΙΔΙΩΝ

Μαγνητίζει και τους άντρες!...

Μία γυναίκα με διορφα, εξωτικά χαρακτηριστικά, λουλούδια στα μαλλιά και μαγιώ από δέρμα λεοπαρδαλής, γοητεύει τις τελευταίες εβδομάδες το κοινό των μεγάλων ευρωπαϊκών θεάτρων ποικιλιών με νούμερα, που προκαλούν θαυμασμό, κατάπληξη και τρόμο!...

Η γυναίκα αυτή, που λέγεται Κορίγκα και έχει γεννηθεί στην Σαϊγκόν της Ινδοκίνας, έχει εμβαθύνει τόσο πολύ στα μυστικά της ζωής των έρπετων, ώστε να κάνει νούμερα με φιδιά άγρια και κροκοδείλους που έχουν... εξαγριωθεί ειδικά για την Κορίγκα.

Οι διευθύνσεις των θεάτρων, όπου εμφανίζεται η Κορίγκα, δανείζονται — καταβάλλοντας φυσικά και σχετικό ενοίκιο — από τους ζωολογικούς κήπους των πρωτευουσών της Ευρώπης δόες, όχιες και κροταλίες, καθώς και κροκοδείλους και μεταφέρουν τα ζώα αυτά στη σκηνή του θεάτρου, έτσι ώστε να μην υπάρχει η ύπονοια ότι είναι εξημερωμένα και γυμνασμένα.

Η Κορίγκα στέκεται στη μέση της σκηνής, που χωρίζεται από τους θεατές — για καλό και για κακό — μ' ένα δικτυωτό. Οι βοηθοί της έλευθερώνουν ένα-ένα τα φιδιά, που αρχίζουν να σέρνονται πάνω στη σκηνή απειλητικά. Σε μία ματιά όμως της εξωτικής αυτής γυναίκας και σε μία σχεδόν ανεπαίσθητη χειρονομία της τα φιδιά σταματούν άμεσως, αναστατώνονται και τεντώνονται τόσο πολύ, ώστε έχει κανείς την εντύπωση ότι βλέπει όρθια ραβδιά!...

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τους κροκοδείλους. Όταν βγούν από τα κλουβιά τους, όρθιων έναντι της Κορίγκα, που στέκεται ήρεμη και χαμογελαστή, περιμένοντας τους.

Ξαφνικά, όμως, τα μάτια της Ινδοκινέζας σπινθίζουν αλλόκοτα και οι κροκοδείλοι σταματούν σαστισμένοι.

Χωρίς να φοβηθεί καθόλου τα τρομερά σαγόνια τους, που ανοικτοκλείνουν, η Κορίγκα πηγαίνει κοντά τους και αγγίζει τα άποκροστικά αυτά έρπετα με τα χέρια της.

Από τη στιγμή εκείνη, οι κροκοδείλοι μεταβάλλονται σε άκακα άρνακια! Υπακούουν στις διαταγές της, επιστρέφουν με μωδιασμένες κινήσεις στα κλουβιά τους και μένουν εκεί ασάλευτοι, σχεδόν άρρωστοι, σαν να δέχτηκαν μία ηλεκτρική εκκένωση στο κορμί τους!...

Φυσικά, τα εκπληκτικά αυτά νούμερα της Κορίγκα έχουν μία εξήγηση, όπως τουλάχιστον ισχυρίζονται οι ειδικοί. Γι' αυτούς, διάφορα είδη ζώων, και ιδιαίτερα τα έρπετα και τα αμφίβια, έχουν σε ώριμα σημεία του σώματός τους μία παράξενη ευαισθησία.

Αν τα τοποθετήση κανείς σε μία ώριμη στάση ή άσκησε πίεση στην ευαίσθητα σημεία τους, τα ζώα αυτά χάνουν τις φυσικές τους αντιδράσεις. Φαίνεται, εξ' άλλου, ότι το δλέμμα της εξωτικής Ινδοκινέζας είναι προικισμένο με εξαιρετικά ισχυρή μαγνητική και υπνωτιστική δύναμη, που της επιτρέπει να αναγκάζει και να υποτάσσει τα έρπετα, που διαφορετικά θα ώριούσαν έναντι της.

Αλλά η γοητεία της διορφης Κορίγκα δεν περιορίζεται μόνο στα έρπετα! Η επίδρασή της είναι πολύ μεγαλύτερη πάνω στους ανθρώπους — αλλά και τους ηλικιωμένους — Λονδρέζους. Γιατί η Κορίγκα έχει εγκατασταθεί τελευταία στην αγγλική πρωτεύουσα.

Έκατοντάδες, λοιπόν, Λονδρέζοι έχουν

Μπροστά στην Κορίγκα τα φιδιά στέκονται όρθια!...

έρωτευθη τη γοήσσα των έρπετων και κάθε βράδυ το καμαρίνι της γεμίζει από ανθρώπινες και έρωτικά γράμματα. Ως τώρα, η Κορίγκα έχει πάρει 153 προτάσεις γάμου και μάλιστα όλες από πλουσίους!

Εξ' άλλου μία σειρά επιδείξεων, που έδωσε εδώ και λίγον καιρό στη Δυτική Γερμανία, προκάλεσε ένα επεισόδιο παρ' όλιγον αιματηρό. Δυο νεαροί Γερμανοί την έρωτεύθηκαν τρελλά, χωρίς όμως να δρουν καμιά ανταπόκριση στην καρδιά της σκληρής Κορίγκα.

Νομίζοντας ο καθένας τους ότι υπαίτιος για την ψυχρότητα της ωραίας Ινδοκινέζας ήταν ο άλλος, οι δυο νεαροί Γερμανοί φιλονεικήσαν μία μέρα μπροστά στο καμαρίνι της και αποφάσισαν να λύσουν τη διαφορά τους με τα όπλα!

Ως τόπος μονομαχίας, ώριστηκε ένα γειτονικό δάσος. Όταν όμως έφτασαν εκεί, βρήκαν την Κορίγκα να τους περιμένει. Η γοήσσα των έρπετων τους έριξε μία από τις ματιές εκείνες, με τις οποίες σαγόνια τους, που ανοικτοκλείνουν, η Κορίγκα πηγαίνει κοντά τους και αγγίζει τα άποκροστικά αυτά έρπετα με τα χέρια της.

Μία άλλη φορά, η Κορίγκα είχε μία περίεργη περιπέτεια μ' ένα λωποδύτη, που είχε τρυπήσει τη νύχτα στο διαμέρισμά της για να κλέψει τα κοσμήματά της. Η Ινδοκινέζα ζήτησε ξαφνικά από κάποιο θόρυβο, άναψε το φως και βρήκε μπροστά σ' έναν άγνωστο, που τη σημάδεψε με το πιστόλι του.

—Καθίστε φρόνιμα!... της είπε, χαμογελώντας σαρκαστικά. Δεν θέλω τη ζωή σας... Απλώς ήρθα να πάρω τα κοσμήματά σας... Έχω μάθει πως αξίζουν μία ολοκληρωμένη περιουσία... Εμπρός!... Πού είναι;... Και γρήγορα!...

Η γοήσσα των φιδιών, που φημίζεται για τη ψυχραιμία της, δίχως δίσωλο να ταραχτεί κάρφωσε το δλέμμα της στα μάτια του λωποδύτη. Πριν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, ο κακοποιός έσκυψε το κεφάλι κι' άφησε το πιστόλι να ξεφύγει από το χέρι του. Είχε μωδιαστεί!...

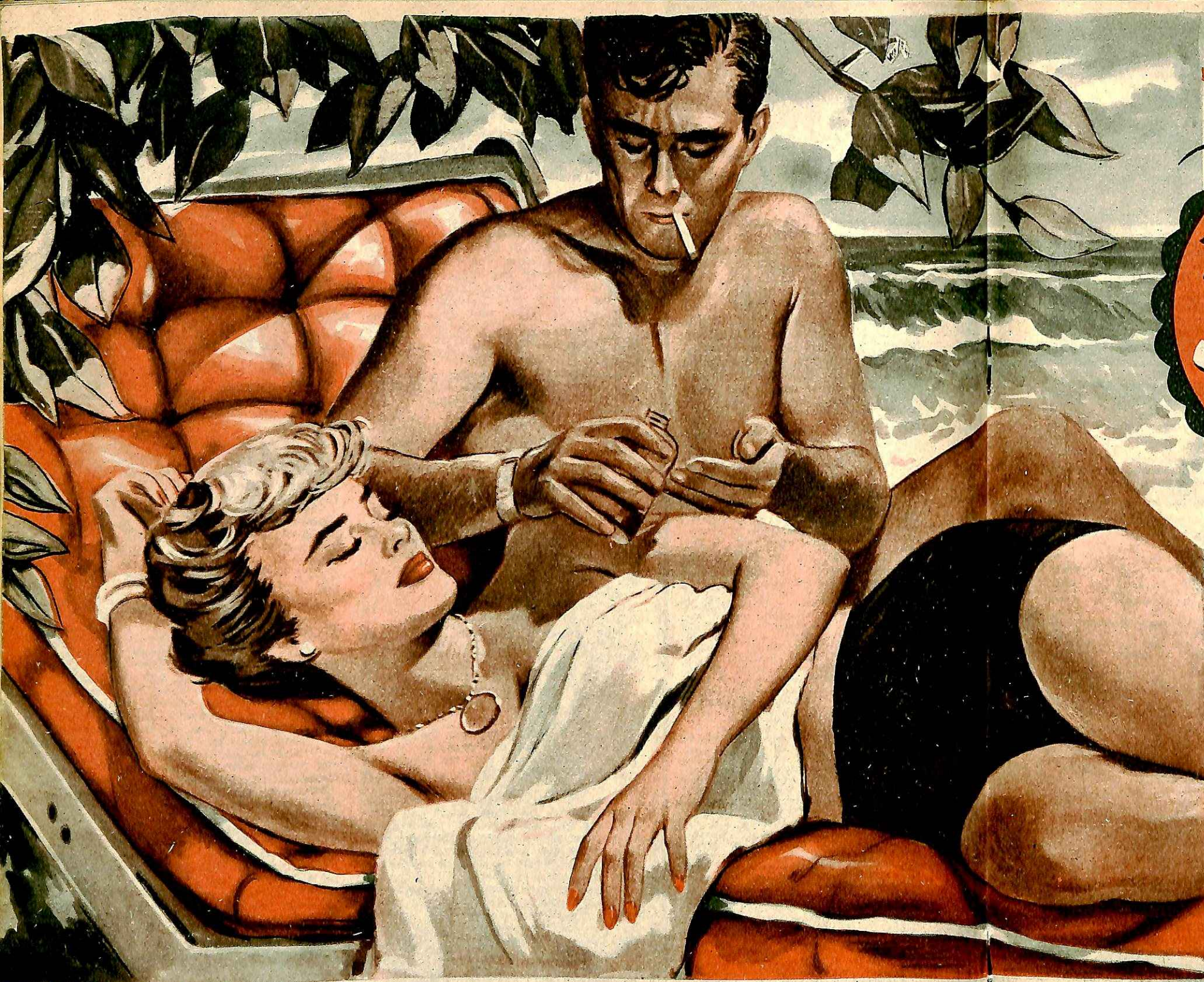
Η Κορίγκα τότε τον κλείδωσε στο δωμάτιό της και τηλεφώνησε στην Αστυνομία να έρθη για να τον παραλάβει!...

Το περιεργό είναι ότι η Ινδοκινέζα αυτή ζή μόνη της, απόφεύγοντας τις αιματηρές δυνάμεις της χρωστικής στην αδιαφορία της για τον έρωτα!...

Να είναι, άραγε σωστό; Η είναι διαδόσεις για να αποθαρρύνουν τους πολυπληθείς θαυμαστές της σ' όλο τον κόσμο;

Η Κορίγκα βρέθηκε μπροστά σ' έναν άγνωστο, που τη σημάδεψε με το πιστόλι του...

Αισθηματικό διήγημα

Ο Φερνάνδο δεν έμοιαζε με τους νέους που είχε γνωρίσει στη Γαλλία. Μέρα με την ημέρα ή φιλία μας έπαιρνε τη μορφή του έρωτα. Ένα βράδυ, βρισκόμαστε και οι δύο κοντά στη θάλασσα, όταν ο Φερνάνδο μ' έρωτήσε με τρεμάμενη φωνή:

—Μ' αγαπάς; Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

—Ναί, Φερνάνδο, του είπα. Είναι η πρώτη φορά που αγαπώ έναν άντρα!

Δίχως να το καταλάβω τα χείλη μας ενώθηκαν σ' ένα θερμό φιλή. Από εκείνη την ημέρα η ζωή μου άλλαξε εντελώς. Δεν ζούσα πια, παρά για τις ώρες που θα βρισκόμουν μαζί με τον αγαπημένο μου.

Κάθε μέρα τα φιλιά μας ήταν και πιο φλογερά, ώσπου ένα δειλινό ο Φερνάνδο μ' έσφιξε απότομα στην αγκαλιά του, λέγοντάς μου:

—Σολάνζ, δεν μπορώ να ξεκολλήσω μ' αυτό τον τρόπο. Δεν ξέρω πώς θα φερνόταν ένας Γάλλος, αλλά μου φαίνεται πως δεν θα μπορέσω να συγκρατήσω πια τον εαυτό μου.

Ήταν χλωμός από την ταραχή. Του ύψοσέθηκα λοιπόν να τον παρουνίσω την άλλη μέρα στον πατέρα μου. Δεν τόλμησα όμως να του πω πως ο πατέρας μου αντιπαθούσε τους Βραζιλιάνους.

Νά, που τώρα εξ αιτίας αυτού του καταραμένου έμβολιου, που τόσο είχε λυπήσει τον πατέρα μου, έπρεπε και πάλι να αναβληθεί η συνάντησή τους. Τα έξηγησα όλα αυτά στο Φερνάνδο όταν συναντηθήκαμε, κι' αυτός μου απάντησε:

—Τα καταλαβαίνω όλα αυτά, αλλά σε δέκα μέρες θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μου. Γι' αυτό το λόγο επιθυμώ να αρραβωνιαστώ, πριν να φύγω, με την έγκρισή, φυσικά, του πατέρα σου...

Το ίδιο βράδυ μίλησα σχετικά με τον πατέρα μου, άλλ' όταν άκουσε πως ήμουν έρωτευμένη μ' ένα Βραζιλιάνο μου απάντησε έξω φρενών:

—Ξέρεις πολύ καλά, Σολάνζ, πως μόλις τελειώσω τα πειράματά μου θα ξαναγυρίσω στη Γαλλία. Αν θέλεις να παντρευτείς, πρέπει να διαλέξεις για σύζυγό σου έναν Γάλλο! Νά, ο Σάρλ, ο βοηθός μου, θα σε ήθελε για γυναίκα του...

—Προτιμώ να μείνω γεροντοκόρη σ' όλη μου τη ζωή! φώναξε κι' έτρεξε να κλειστώ στην κάμαρά μου.

Ούτε και η απόπειρά του Φερνάνδο είχε καλύτερα αποτέλεσμα. Ούτε και η απόπειρά του Φερνάνδο είχε καλύτερα αποτέλεσμα. Ούτε και η απόπειρά του Φερνάνδο είχε καλύτερα αποτέλεσμα.

—Αν έβλεπες τον πατέρα σου! μου είπε με αγωνία. Αυτός ο Φερνάνδο, είχε το θράσος να του πη: «Θά πάρω την κόρη σας και θα μου τη δώσετε, έσείς, γονατιστός!»

Είχαν περάσει δέκα μέρες απ' το δραματικό αυτό απόγευμα και ο Φερνάνδο δεν είχε δώσει σημεία ζωής.

Αραγε είχε πάψει να μ' αγαπά; Χίλιες δυο αμφιβολίες τριβέλιζαν το μυαλό μου. Κάθε μέρα, κατέβαινα στην πλάζ, με την ελπίδα να συναντήσω το Φερνάνδο. Μά είχε γίνει άφαντος. Ασφαλώς είχε φύγει από το Ρίο, για να γυρίσει κοντά στον πατέρα του. Και με είχα αφήσει υόν, με είχε ξεχάσει!...

Μα ήταν δυνατόν; Ένα σωρό τρελλές ιδέες περνούσαν από το μυαλό μου. Η αγωνία είχε τσακίσει τα νεύρα μου και, σιγά-σιγά, βυθίστηκα στην απόγνωση, σαν το ναυαγό, που αφού πάλεψε ώρες και ώρες με τα κύματα, χάνει πια το θάρρος του κι' εγκαταλείπει τον εαυτό του στην κρύα αγκαλιά του θανάτου.

Χάνοντας το Φερνάνδο, κατάλαβα πως είχα χάσει την ευτυχία της ζωής. Αν ήξερα τουλάχιστον τη διεύθυνσή του...

Αξαφνα, είχα μια εμπνεύσι. Τηλεφώνησα στο ξενοδοχείο, όπου έμενε πάντα, όταν έρχοταν στο Ρίο και ζήτησα τη διεύθυνσή του. Από εκεί όμως μου απάντησαν, ότι ο Φερνάνδο δεν είχε φύγει για τη φυτεία του πατέρα του, αλλά για κάπου άλλου, και ότι είχε αφήσει παραγγελία να κρατούν τα γράμματά του στο ξενοδοχείο, μέχρις ότου τους ειδοποιούσε που έπρεπε να του τα στείλουν.

Το παράξενο αυτό μυστήριο και η σκέψη, ότι με είχε ξεχάσει, με τρέλαιναν. Συλλογίζομουν τα έρωτικά του λόγια, τα τρυφερά χάδια του, τους δροκούς του. Κρίμα που είχε τη έκείνη τα υπερήφανα λόγια στον πατέρα μου! Μά κι' αυτά ήταν ανεξήγητα σαν την εξαφάνισή του.

—Ξέχασέ τον! μου έλεγε η μητέρα μου. Ο πατέρας σου έχει δίκιο... Καλύτερα να παντρευτείς μ' ένα Γάλλο... Οι Βραζιλιάνοι είναι τόσο παράξενοι άνθρωποι!...

—Όχι, μαμά, τον αγαπώ! της απαντούσα με πείσμα, παρ' όλη την απογοήτευσή μου και τον πόνο μου. Εκείνη τη νύχτα, κλαίγοντας με θερμά δάκρυα, έγραφα στο «Ημερολόγιό» μου:

«Οι ημέρες περνούν και δεν έχω ακόμη καμιά είδηση από το Φερνάνδο... Δεν ελπίζω πια πως θα τον ξαναδώ κι' αρχίζω να συλλογίζομαι το θάνατο σαν απολύτρωσι... Θεέ μου! Κι' όμως, είμαι τόσο νέα και δεν έχω γνωρίσει ακόμη την ευτυχία. Μά το ξέρω πως δεν θα μπορέσω να γίνω ευτυχισμένη, παρά μόνο μαζί με το Φερνάνδο!... Γιατί φάνηκε τόσο σκληρός μαζί μου; Αν μου ζητούσε να τον ακολουθήσω, θα ήμουν έτοιμη να το εγκαταλείψω όλα και να πάω μαζί του στην άκρη του κόσμου!...

Ένα βράδυ βρισκόμουν στη βεράντα με τη μητέρα μου, όταν ο πατέρας γύρισε αναστατωμένος απ' το εργαστήριό του.

—Απόψε τη νύχτα, μήτηκαν κλέφτες στο εργαστήριο και μου πήραν το έμβολιο! είπε απελπισμένος. Τί καταστροφή! Θα χρειαστούν πάλι μήνες για να το ετοιμάσουμε. Ξέρω όμως ποιός είναι ο κλέφτης! Είναι αυτός ο Φερνάνδο, που θέλησε να μ' εκδικηθεί επειδή του αρνήθηκα το χέρι της Σολάνζ!

—Ο Φερνάνδος δε μπορεί νακανε μια τέτοια έλεεινή πράξη! φώναξε.

Πέρασαν μερικές μέρες, όταν ένα άλλο βράδυ ο Φερνάνδος παρουσιάστηκε μπροστά μας και είπε συγκινημένος στον πατέρα μου:

—Τα θερμά μου συγχαρητήρια, γιατρέ! Χάρis σ' εσάς χιλιάδες Βραζιλιάνοι δεν θα φοβούνταν πια το θάνατο!...

—Τί σημαίνουν όλα αυτά, φώναξε ο πατέρας μου θυμωμένος.

—Πες του πως δεν έκλεψες εσύ το έμβολιο! φώναξε κι' εγώ στο Φερνάνδο.

—Για ποιο λόγο να πω ψέματα, αφού εγώ έκλεψα το έμβολιο για να το δοκιμάσω απάνω μου; απάντησε εκείνος.

—Θέλεις να πής, τραύλισε ο πατέρας μου, πως διέτρεξες το φοβερό αυτόν κίνδυνο;

—Ήταν το μόνο μέσον για να μου δώσετε τη Σολάνζ! απάντησε ο Φερνάνδο χαμογελώντας. Δεν έφτανε όμως να κλέψω το έμβολιο. Για να το δοκιμάσω, έπρεπε να βρω μια σταυρωτή έχιδια και να τη κόψω να με δαγκώσει. Έπρεπε ακόμα να υπάρχει κι' ένας γιατρός, για να παρακολουθήσει το πείραμα. Έτσι κι' έγινε. Παρακολουθούσα με αγωνία το ρολόι. Δεν πέρασε μόνο ένα λεπτό απ' την ώρα της ένεσεως, αλλά πέντε λεπτά! Όπως βλέπετε, λοιπόν, δεν πέθανα. Το έμβολιο σας, γιατρέ, είναι θαυματουργό!

—Έλα στην αγκαλιά μου, παιδί μου, φώναξε ο πατέρας μου συγκινημένος.

Πήρα τον αρραβωνιαστικό μου και πήγαμε στον κήπο. Εκεί κλαίγοντας από ευτυχία έπεσα στην αγκαλιά του.

—Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη θυσία σου, αγαπημένο μου, του είπα. Θά σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή!

Εκείνος μου κλείσε το στόμα μ' ένα φλογερό φιλή, ενώ ένα μεγάλο αστερί, ο Σταυρός του Νότου έλαμπε πάνω απ' το μαγευτικό κόλπο του Ρίο.

ZEPMAIN ΩΜΟΝ

ΠΟΥ πιάς, Σολάνζ; με ρωτάει η μητέρα μου, που βγήκε στη βεράντα της βίλλας μας που έδλεπε προς τον κόλπο του Ρίου 'Ιανείρου.

—Πάω στο μπαμπά... Υπόσχέθηκα στο Φερνάνδο να του τον συστήσω σήμερα.

—Σε παρακαλώ, άφησε ήσυχο σήμερα τον πατέρα σου, με ίκετεύει η μητέρα μου.

Λατρεύει τον άντρα της τον γιατρό Ζωρζ Ντυφίλ, που είναι ένας μεγάλος επιστήμων κι' ένας εξαιρετικός άνθρωπος.

—Είμαι κόρη του και μπορεί να κλέψω λίγες στιγμές απ' τα φιλιά του για να μ' ακούσει. Είμαι πια δέκα οχτώ χρόνων, αγαπώ το Φερνάνδο και θέλω να του μιλήσω για το μέλλον μου...

—Όχι σήμερα! Ο μπαμπάς σου είχε μια μεγάλη απογοήτευσή! Ο καθηγητής Μορέιρα, που διευθύνει τα πειράματά, του απαγόρευσε να δοκιμάσει πάνω του το έμβολιο για το δηλητήριο των φιδιών. Λέει πως χρειάζεται να χωνέψει γερή καρδιά για να διατρέξει τέτοιο κίνδυνο.

Η μητέρα μου άναστενάζει. Δεν θέλει να δοκιμάζει καμιά λυπή ο άντρας της. Πάντα έζησαν ο ένας για τον άλλον.

Πηγαίνω στην πλάζ, όπου θα συναντήσω το Φερνάνδο. Κάθονται εκεί πάνω στη ζεστή άμμο και ξαναζώ με τη μνήμη μου την πρώτη μας συνάντησι τρεις εβδομάδες πριν...

Τρεις εβδομάδες πέρασαν μόνο από τότε κι' όμως βρισκόμαστε στη Βραζιλία από μήνες. Ο πατέρας μου ήρθε εδώ για τα πειράματά του πάνω στα έρπετα. Ενδιαφέρεται κυρίως για τη σταυρωτή έχιδια που οι Ιθαγενείς τη λένε «ο θάνατος μέσα σ' ένα λεπτό», γιατί σκοτώνει τον άνθρωπο σε 60 δευτερόλεπτα. Ο πατέρας μου θέλει να βρή ένα προληπτικό έμβολιο, για το δηλητήριο της.

Μ' ενδιαφέρουν βέβαια τα πειράματά του πατέρα μου αλλά τις πρώτες εβδομάδες που πέρασα στο Ρίο αισθανόμουν μεγάλη μοναξιά, μ' όλο που περνούσα τα πρωινά μου κοντά στη θάλασσα.

Ένα πρωί καθώς ήμουν ξαπλωμένη στην άμμουδιά, άκουσα πλάι μου μια αντρική φωνή που μούλεγε:

—Προσέξτε δεσποινίς, ο ήλιος καίει πολύ σήμερα. Θέλετε το καπέλλο μου;

Σηκώθηκα με μιάς και είδα μπροστά μου ένα κομψό νέο με καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια που με κύταζε χαμογελώντας.

—Μά κύριε!... ψιθύρισα.

—Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω: Με λένε Φερνάνδο Μοριέ.

—Μένετε στο Ρίο όλο το χρόνο; τον ρώτησα.

—Όχι, ήρθα εδώ για να ξεκουραστώ. Ο πατέρας μου έχει μια μεγάλη φυτεία καφέ και δουλεύω μαζί του. Η ζωή εκεί κάτω είναι πολύ σκληρή...

ΣΙΓΑ-σιγά ο λόφος γέμισε κόσμο. Ήταν γιορταστική μέρα — η γιορτή του Αγίου Ιωάννου Καϊσάρ — και οι Παριζιάνοι είχαν σκάσει πρωί-πρωί από το νησί τους, τη Λουίς, για ναρθούν να χαρούν αυτή την ηλιόλουστη φθινοπωρινή μέρα. Ένας κόσμος ολόκληρος από θαυμαστικούς, ακροάτες, τραγουδιστές και μουσικούς, διασκεδάζει το ποικιλόμορφο αυτό και πολυθρόνο πλήθος.

Ανέμεσα σ' όλους, φάνταζε ο Τυβάλδος, ένας γίγας με ντύσιμο μισό βαρβαρικό και μισό βαρβαρικό. Στη ράχη του κυματίζει ένας λαμπρός κατακόκκινος μανδύας, που αποτελούσε το σήμα του, το έμβλημά του. Ήταν ο περίφημος άνθρωπος που κατόπιν ονομάστηκε "Ο Τυβάλδος", τον κορόφι αυτόν του λόφου, που τον στολίσε γεμάτος μεγαλοπρέπεια ο ναός του θεού "Ερμού", οι πιο πολλές θέσεις είχαν πασά.

Όμως ο Μπέλλα, ο άρκουδιάρης, είχε φιλάνει δίπλα του μια θέσι για το φίλο του τον Τυβάλδο. Κι' ήταν μια θέσι προνομιακή, πολύ κοντά στους επισήμους.

Μόλις ο γιγαντοσώμος Γερμανός έγκαταστάθηκε, άρχισε τις επιδείξεις του. Πόσο εύκολα κατόπιν τα σπαθιά, λές και δεν ήταν από σπαθιά, άλλα από εύπλαστη ύλη... Ο Γίγας δεν ήταν άσπρος ψηλά, κι' ο Τυβάλδος είχε μαζέψει μπροστά του πολλά χαλκίνα νομίσματα. Όταν, ξαφνικά, οι ασάπινες άναγγελλαν την άφιξη του "Επαρχου".

Ο Θεσένιος, ένας κοντόχοντρος λιπαρός άνθρωπος, ανηφόριζε με κόπο το δρόμο, που οδηγούσε στο ναό. Για να δείξει δημοκρατικά αισθήματα, είχε αφήσει το φορείο του τους πρόποδες του λόφου. Ή κούρασε τον από το ανάστημα είχε μεγαλώσει την κακοκεμία του. Πριν ανέβει τις σκάλες του ναού, σπαμάρισε μια στιγμή για να πάρει ανάσα, και τα μάτια του ομαλώθηκαν προς το θεόρατο Γερμανό.

Οδύνη

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

στον ούρανό τολύπες μυρωμένου καπνού.

Ο "Επαρχος έκανε ένα κίνημα. Κι' άμέσως ένας γραφιάς σηκώθηκε και τράβηξε από το ρούχο του κάτι περγαμηνές. Τις ξετύλιξε κι' άρχισε να διαβάζει. Παράταξε τους τίτλους και τα προτερήματα του αυτοκράτορα Δομιτιανού, που, με την απαράμιλλη καλωσύνη του είχε στείλει τον "Επαρχό του Θεσένιου για να απαλλάξει τη Λουίς από τους έλεεινούς χριστιανούς που την άμειναν.

Ο γραφιάς έκλεισε τις περγαμηνές του. Και συμπλήρωσε:

—Θα παρουσιαστούν σήμερα μπροστά στο δικαστήριο μας ώριμοι πεισματάρηδες της νέας αφέσεως, που άνοιχσαν να θυσιάσουν στον "Ερμή". Αν θυσιάσουν δημοσία, θα ελευθερωθούν άμέσως, άλλωστε η δικαιοσύνη θα τους χτυπήσει χωρίς οίκτο και τα αγαθά τους θα δμειντούν.

Μέσ' από το ναό, οι φύλακες βγάλανε αλυσοδεμένους τρεις άντρες. Ο Θεσένιος απευθύνθηκε στον πρώτο, που ήταν ο παλιός επάρχος Λισβίος:

—Θυσιάσε! τον πρόταξε Κι' ύστερα, πού σιγά, πρόσθεσε στο αυτί του παλιού του μοιροδόχου:

—Δεν είναι παρά ένας τύπος αυτός, Λισβίε...

Ο Λισβίος δίστασε. Είπε εκατοντάδες μάτια στηριγμένα από πάνω του, κι' άκουσε από παντού φωνές:

—Θυσιάσε! Θυσιάσε! Τότες, άργά, σήκωσε το δεξί του χέρι και χαμηλά-

— Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

χα... Βάναυσα τον σπρώξαμε μπροστά στο βωμό.

—Είμαι ο "Επίσκοπος Διονύσιος... μουρούρισε κάποιος από το πλήθος.

—Θυσιάσε, τον πρόταξε ο Θεσένιος ξερά. Τότε ο γέρος αποκρίθηκε ήρεμα:

—Είμαι χριστιανός... Δεν θα θυσιάσω στους ψεύτικους θεούς σας. Θα πεθάνω εύχαριστημένος για τη δόξα του Χριστού... "Όσο για τα αγαθά μου, δεν είναι αυτό το κόσμου...

Ο "Επαρχος ανασηκώθηκε άφρισμένος στο έδαφί του:

—Να έκτελεσθι αυτός ο άνθρωπος! Γύρω του έγινε κάποιος θόρυβος. "Ενας φρουρός ζύγωσε:

—Άρχοντα, είπε τρέμοντας, ο δήμιος έφυγε...

Κατακόκκινα τα μάτια του Φασσένου κύτταζαν ένα γύρω, και σταματήσανε άπάνω στον Τυβάλδο, που στεκότανε πάντα όρθος μπροστά στα σκαλοπάτια του ναού.

—Καταπίνεις σπαθιά, του είπε μ' ένα φριχτό χαμόγελο, δεν μπορείς, λοιπόν, παρά να ξέρεις και να τα μεταχειρίζεσαι!

—Δεν είμαι δήμιος! διαμαρτυρήθηκε άνατριχιάζοντας ο γίγας.

—Θα πληρωθής...

—Δεν θέλω τέτοια λεφτά!

Ο "Επαρχος, πελιδνός, φώναξε στους φρουρούς:

—Αν δεν έκτελεσθι τον κατάδικό αυτόν ο σκύλος, κρεμάστε τον στο πρώτο δέντρο, όπου πρώτα του σπάσετε τα κόκκαλα!

Οι στρατιώτες χύμψαν άπάνω στον Τυβάλδο, που κρατούσε ακόμα μηχανικά το τελεταίο από τα σπαθιά πουχε καταπλή.

—Χτύπα! διάταξε ο Θεσένιος.

Ο Τυβάλδος ήταν έτοιμος ν' άνοιξη. Ξαφνικά, όμως, είδε με τη φαντασία του την όμορφη Λαέρτια μπροστά στο καλοστημένο τραπέζι του σπιτιού τους με το άνοιχτο φαί.

Η θύλη της τόν γέμισε άγριο πόθο να ζήσει... Τότε άπάτομα, σαν σε δεινρό, σήκωσε το κορφο σπαθί και χτύπησε! Το αίμα ά νάβησε.

Ο Τυβάλδος δεν στάθηκε ούτε να μαζέψει το σπαθί, με τα λεφτά που του πέταξε ο "Επαρχος. Έσκισε το πλήθος και χάθηκε τρέχοντας...

Δεν σταμάτησε παρά στο σπίτι του. Ή Λαέρτια καθάριζε χόρτα. Γύρισε και τον είδε πελιδνό, άναστατωμένο.

—Ο ξανθός γίγας γονάτισε και είπε:

—Σκότωσα έναν άθώο!

★

Μια σιλουέτα τρυγισμένη με δόλφρο

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

—Δεν θα θυσιάσω στους θεούς σας!... του είπε ο επίσκοπος Διονύσιος.

Η ΣΥΡΙΓΓΑ

ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Εφέτος, συμπληρώνει την εκατονταετηρίδα της ή τόσο γνωστή, κοινή και χρησιμότητα σύριγγα των ενέσεων. Δεν πρόκειται να εορτασθί επίσημα η επέτειος αυτή, ούτε και να εκδοθούν αναμνηστικά γραμματόσημα προς τιμήν του Γάλλου γιατρού που επινόησε το επιστημονικό αυτό εργαλείο.

Κι' όμως, η έφευρεσή του μπορεί να θεωρηθί σαν μια από τις μεγαλύτερες που έγιναν στην Ιατρική, ανεκτίμητη συμβολή στον άδικοπο άνθρωπο της κατά το πόνου, της άσθενείας και του θανάτου.

Αν υποθέσουμε ότι ένας στρατιώτης τραυματίζεται στη μάχη. Έχει δεχθί μια σφαίρα στην κοιλιά και σπαράζει απ' τους άφρητους πόνους. Μόλις όμως ο γιατρός του κάνει μια ένεση, ησυχάζει, λιγοστεύει ο πόθος του, τονώνεται το ήθικό του. Τον μεταφέρουν τότε με το φορείο σ' ένα κινητό χειρουργείο, όπου ένας άλλος γιατρός χώνει μια βελόνα στη φλέβα του και του χορηγεί μισό κιλό επάσημα αίματος. Λίγο αργότερα, στο νοσοκομείο, του κάνουν κανονική μεταγγισι αίματος, κι' έπειτα μια αναλγητική ένεση, για να τον κοιμάται και να βγάλουν το βλήμα απ' την κοιλιά. Τις επόμενες ημέρες, ακολουθούν κι' άλλες μεταγγίσεις αίματος, ένεσεις πενικιλίνης ή αναλγητικών φαρμάκων, κλπ. Η βελόνα των ενέσεων γίνεται άχώριστος σύντροφός του επί πολλές ημέρες. Τον προφυλάσσει απ' τις μολύνσεις, τον τονώνει, καταπραίνει τους πόνους και τους πόθους του. Και σώζει στο τέλος τη ζωή του.

Τις ίδιες πολύτιμες υπηρεσίες προσφέρει και σ' άμνηστες άλλες περιπτώσεις: άτυχηματα, άρρωστιες, προφυλακτικά έμβολια κλπ. Και κάθε επιτυχία της άποτελεί άκόμη ένα σιωπηλό ύμνο σ' ένα Γάλλο γιατρό, ξεχασμένο από πολλών καιρό...

Ας κάνουμε ένα πήδημα στο παρελθόν, έκατό χρόνια πίσω. Την εποχή εκείνη χαρακτηρίζουν άλματώδεις πρόοδοι της μηχανικής, σιδηρόδρομοι, τηλεγραφοί, ραδιοημιάνες, κι' ένα πλήθος άλλων έφευρεσών, που άλλαξαν ριζικά την όλη του κόσμου και άνέτρεψαν την τότε τάξη των πραγμάτων.

Άλλ' ή Ιατρική βρισκόταν άκόμη στην έδια περίπου κατάσταση, όπως στο Μεσαίωνα.

"Ενας νέος τύπος σύριγγας, χωρίς βελόνα: Με το πάτημα ενός κουμπιού πιέζεται το υγρό, βγαίνει από μια μικρή τρύπα και εισχωρεί στο σώμα από τους πόρους του έλαματος.

Η άγνωστη Ιστορία μιας κοσμοσωτήριας έφευρεσής.

Οι άνθρωποι πέθαιναν σαν τις μυγες απ' τη διφθερίτιδα, τον τέτανο την πνευμονία, τα δυστυχήματα, τις μετεγχειρητικές επιπλοκές κλπ. Ή σύφιλις μαστίζε άσύδοτη την Εύρώπη και την Άμερική. Τα λυσασμένα σκυλιά τρομοκρατούσαν τον κόσμο, και τα θύματά τους θανατώνονταν πολλές φορές απ' τους γιατρούς γιατί δεν ύπρχε άλλος τρόπος να λυρωθούν απ' το φρικτό μαρτύριό τους. Κάθε έξαγωγή δοντιού άποτέλούσε ένα άπερίγραπτο βασανιστήριο, γιατί ή τοπική άνασθησία ήταν άγνωστη. Ή άνθρωπότης σπαράζε στα νύχια του πόνου...

Αυτή ήταν ή κατάσταση, ως την ημέρα εκείνη του 1853, που ένας ήλικιωμένος γιατρός, στη Λυών, άλλαξε το δρόμο της Ιστορίας της Ιατρικής.

Ο Σάρος-Γκαμπριέλ Πραβάζ είχε γεννηθί το 1791, σ' ένα μικρό γαλλικό χωριό. Ήταν γιός γιατρού κι' άρχισε τη σιαδιοδρομία του ως μαθηματικός. Το 1814 όμως, έγινε άξιωματικός στο στρατό του Ναπολέοντος, και μετά τους πολέμους στράφηκε προς την Ιατρική.

Στά 40 χρόνια του, άρχισε να πειραματίζεται με υπερχωρητικό σίδηρο, σε περιπτώσεις υπερβολικής διαστολής των αιμοφόρων άγγείων. Ή οσία αυτή είχε αιμοθρομβωτική έννεργεια, και θάταν άκόμη πιο άποτελεσματική αν μπορούσε να εισαχθί απ' εύθελας μέσα στα αιμοφόρα άγγεία.

Πώς όμως να γίνη αυτό; Ο Πραβάζ έφευρε τότε ένα εργαλείο, που άποτελείτο από ένα κύλινδρο που περιείχε το υγρό, και μια κούφια βελόνα που τρυπούσε το αιμοφόρο άγγείο. Με το βίβωμα ενός έμβολου στην κορυφή του κυλίνδρου, το υγρό περνούσε μέσα απ' τη βελόνα και χύνονταν μέσα στο αίμα.

Έπειτα από έρευνες ετών ολόκληρων, ο Πραβάζ ήταν πιά έτοιμος για το πρώτο πραγματικό πείραμά του. Το 1853 διάλεξε ένα άλογο, έπειδή τα ζώα αυτά έχουν μεγάλες φλέβες, που θα τον διευκόλυναν.

Ήταν 62 ετών. Τα χέρια του έτρεμαν. Οπτόσο έσφιξε με τα δάχτυλά του μια φλέβα του άλόγου και βύθισε με θάρρος το μυτερό σωλήνα κάτω απ' το δέρμα του.

Ή ένεση έβγαλε, χωρίς να προκαλέσει καμμία δυσάρεστη συνέπεια. Το ίδιο έγινε κατόπιν και σε άφθόρους. Ο υπερχωρητικός σίδηρος προκάλούσε τη συστολή των αιμοφόρων άγγείων και τη θρομβώση τους.

Μά, ύστερα από τον πρώτο θρίαμβό του δόκτορος Πραβάζ, ήρθε ή κατάσταση!

Άλλοι γιατροί, λιγότεροι επιδέξιοι και προσεκτικοί δοκίμασαν τη νέα μέθοδο και σημείωσαν όκτρες άποτυχίες. Σε μια περίπτωση, μάλιστα, χρειάστηκε να κοπή το χέρι ενός άσθενούς, απ' τα δάχτυλα άποτέλεσμά της ένεσής.

Οι άντικείμενοι του Πραβάζ σήκωσαν τότε άληθινή θέελα έναντιόν του στη Γαλλική Άκαδημία της Ιατρικής.

Έπρεπε να σταματήσουν πιά αυτά τα έγκληματα! φώναζε ένα μέλος.

Ο Πραβάζ έπεσε σε δυσμένεια. Και σε λίγους μήνες πέθανε, πιστεύοντας ότι ή έφευρεσή του είχε άποφέρει άξιοδρήνητα.

Κι' όμως, η νέα μέθοδος συνεχίστηκε με πολλές επιτυχίες και με λιγότερες άποτυχίες. Έπειτα από λίγα χρόνια, ένα έργαστήριο της Νέας Υόρκης άρχισε να κατασκευάζει σύριγγες και βελόνες.

Ένας Σκότος γιατρός μετεγχειρήθηκε για πρώτη φορά τη σύριγγα Πραβάζ για ένεσεις αναλγητικών φαρμάκων, ο δέ Πιαστέρ κατά τα λύσσα και του ανθρώπου. Ή Ιατρική προχωρούσε τώρα με τρέπια βήματα.

Άρρηστες κάνες όπλων του Γαλλοπρωσικού πολέμου κόπηκαν σε μικρά κομμάτια που μετεβλήθησαν σε σύριγγες. Το 1895 κατασκευάστηκαν οι πρώτες γαλλικές σύριγγες, που μπορούσαν ν' άποστείρωθούν.

Ο γιατρός ετοιμάζεται να κάνει έμβολέβιο ένεση στο χέρι ενός άσθενούς. Για να βεβαιωθεί πως τρύπησε πραγματικά τη φλέβα, άπορροφεί λίγο αίμα μέσα στη σύριγγα και άμέσως κατόπιν κάνει την ένεση.

Οι βελόνες όμως έμειναν για πολύ καιρό άτελείς. Σε τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, δεν ύπρχαν βελόνες ένεσεων από άτσάλι άνοξειδωτό κι' άθροκτικό. Έκείνες που χρησιμοποιούντο, έσπαζαν συχνά κι' ο γιατρός έμαζευε τότε να βρή τη σπαρμένη άλχη τους μέσα στο μπράτσο του άρρώστου!

Σήμερα, ύπάρχουν έργοστάσια που κατασκευάζουν πάνω από 1.000.000 βελόνες το μήνα, μικρές και μεγάλες.

Η διάμετρος των πιο συνηθισμένων είναι μικρότερη από 1 χιλιοστόμετρο. Γιατί λοιπόν πονάμε, όταν μας τρυπάνε άφού είναι τόσο λεπτές;

Στην πραγματικότητα, δεν πονάμε σχεδόν καθόλου με το τρύπημα. Ή αντίπαση προς τις ένεσεις έχει μάλλον ψυχολογικά αίτια.

Θέλετε άλλωστε να μην αισθανθήτε τον παραμικρό πόνο; Αφίστε τους μύς του σώματός σας τελείως χαλαρωμένους και προσπαθήστε να σκεφθήτε για μερικές στιγμές κάτι άλλο, κάτι εύχάριστο. Αυτό είν' όλο...

Σ' ένα νέο τύπο σύριγγας, ή βελόνα είναι έφωδιασμένη μ' ένα έλασθριο. Ή γιατρός άκουμπάει απλά τη μύτη της στο δέρμα, πιέζει το έλασθριο, κι' ή βελόνα χώνεται μόνη της στο δέρμα, ταχύτατα και άπώδυνα.

Υπάρχει κι' ένας άκόμη τύπος σύριγγας χωρίς καθόλου βελόνα, που λειτουργεί ως έξης: Με το πάτημα ενός κουμπιού, πιέζεται ισχυρά μ' όρμη από μια μικρή τρύπα και εισχωρεί το υγρό που περιέχεται στη σύριγγα, βγαίνει στους ιστούς του σώματος απ' τους πόρους του δέρματος, χωρίς να χρειάζεται διόλου τρύπημα. Οι σύριγγες όμως αυτές βρίσκονται άκόμη στο στάδιο των πειραματισμών.

©©

Οι πτώσεις των σπλάγχχνων

Συχνά, ή κορσάκι που αισθάνονται οι γυναίκες, όφελεται σε πτώσι ενός όργάνου — του στομάχου, των έντερων, των νεφρών ή της μήτρας — άποτέλεσμα άπαισθησών ποδ χαλάρωσης τα τοιχώματα της κοιλιάς, ή τοκετό, κλπ.

Οι πτώσεις φέρνουν μία διαρκή αίσθηση κόπωσης κι' ένα συνεχή πόνο στα νεφρά, συχνά δυσπεψία κι' ήμικρανίες, πάντα δέ χαλάει τα χαρακτηριστικά και κάνουν ένα μαύρο κύκλο γύρω απ' τα μάτια.

Αν έχετε τέτοια συμπτώματα, κάμετε την έξέη, δοκιμή. Σπαυρώστε τα χέρια σας στο κάτω μέρος της κοιλιάς σας και πιέστε την έλαφρα προς τα πάνω. Προκειμένου περί πτώσεως, θα νιώσετε άμέσως μεγάλη άνακούφιση. Βάλτε τότε μια ζώνη.